

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

Anno MDCCXLV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

scripturas illas, quæ numero privatarum accensentur, inferere, & colligare, prætermiserint; damna omnia & interesse, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directè, & infolidum cum altera parte, quæ cum eis contraxit, refarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis sit ipso nulla, & irrita, non obstante quocumque juramento, quod tali casu per fraudem, ac dolum extortum censetur.

§. 53. Decernentes easdem præsentibus Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, præminentia, vel dignitatis, seu aliis specificis, & individua mentione & expressione digni existant, eisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tamen si suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quocumque modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, in contrarium revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiens oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse, sed semper, & perpetuò validas, firmas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari.

§. 54. Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præminentia, aut potestate fungentes & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate, iudicari, & definiti debere, irritum quoque & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 55. Non obstantibus omnibus & singulis præmissis, & quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula, de jure quesito non tollendo, necnon aliis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Urbis Nostræ, dictorumque Tribunalium, omniumque & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis, seu confirmatis, & innovatis statutis, ac usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum præsentium, illis aliis in suo robore permansuris, amplissimè, ut præfertur, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 56. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum reformationis, definitionis, statutorum, innovationum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, duodecimo

Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passionens.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. Januarii 1745.

Altare à Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis Privilegiis decoratur.

Carissimo in Christo Filio Nostro Johanni Portugallia, & Algarbiorum Regi Illustri.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DILECTUS Filius Emmanuel Pereyra Sampajus Militiæ Ordinis JESU-CHRISTI Commendator negotiis Majestatis Tuæ apud Sanctam Sedem præpositus sapissimè Nobis declaravit Regale prorsus consilium ac pietatis plenum, excitandi magnificum Sacellum in Ecclesiâ, quæ in Civitate istâ Lisbonæ Sancto Rocco nuncupata est: Primam totius rei formam cartâ exaratam ac delineatam nostris subjecit oculis, nempe opera five ex marmore, five ex ære ducenda, aptissimas & elegantes gemmarum conjunctiones, ac tabulas effingendas ex opere concinnè tessellato, quibus omnibus perficiendis peritissimi hujus Urbis Artifices sedulam modò impendunt industriam, & quæ Nos ipsi (cum absoluta penitus fuerint) invisuros promissimus, antequam Lisbonam transvehantur. Postremò idem Commendator Sampajus Nobis exposuit, gratissimum fore Majestati Tuæ, si, perfectò jam lapide Altaris erigendi in Sacello, quod superius inuimus, ad ipsum consecrandum Nos ipsi deveniremus. Itaque cum jucundissimum Nobis sit morem gerere voluntati Majestatis Tuæ, quæ Dei cultum augere semper expetit, & simul nostri Apostolici muneris partibus satisfacere; hinc absque ullâ hæsitacione Nos paratissimos ostendimus, ut hujusmodi Consecrationem suscipere in Ecclesiâ Sancti Antonii, quæ ad Lusitanos pertinet, die decimaquintâ mensis Decembris anni proximè elapsi, quo in Templo octiduum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ celebrabatur, Quapropter Venerabilem Fratrem Nostrum Vincetium Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem Bichium nuncupatum, olim Apostolicæ Sedis Nuntium apud Majestatem Tuam, designavimus, qui præcedenti vespere sacras Reliquias exponeret; & re integre peractâ, juxta leges, quæ à sacris Ritualibus præscribuntur, Nos postera die solemnè indicto comitatu ad eandem Ecclesiam Sancti Antonii venimus, eamque splendide magnificèque ornatam deprehendimus. Cardinales octo Nobis advenientibus in Ecclesiæ liminibus adfuerunt. Post hæc initium fecimus Consecrationi totius lapidis, qui in parte ejusdem Templi aptissimè collocatus ante fuerat. Postquam, Deo juvante, sinem Consecrationi imposuimus, licet plurium horarum spatium requireret, eam facultatem Nobis haudquaquam tribuimus, quæ à Pontificali conceditur Episcopo consecranti, si debilitatus longo temporis incommodo fuerit, nempe ut alium suo loco substituat, qui sacrum faciat; Sed Nos

CXVI.

Lusitanie Regis pietas in augendo Ecclesiarum cultu.

Altare ipsius jussu Romæ extructum, à Pontifice consecratum.

ipfi

Et obligatio Mulieris &c. irrita remaneat.

VI. Clausula præservativa.

Aliter iudicari prohibetur: cum Decreto irritanti.

Contrariis quibuscumque expressè derogatur.

Sanctio poenalis.

Dat. die 21. Dec. 1745.

ipfi super consecrato lapide. Missæ Sacrificium celebravimus. Ritus ejusmodi pietatem incredibilem ac Religionem præstulit, ad quem, præter Cardinales, quos jam memoravimus, omnes quoque Principum exterorum Oratores, Præfules, & Optimates magnâ frequentiâ convenerunt. Res universa decenter ordinatèque peracta fuit, ob eximiam operam, studium, summamque diligentiam, quâ idem Sempajus Majestatis Tuæ negotiis apud Sanctam Sedem præpositus maximè præcellit.

Prærogativa Altarij Pontificiorum.

§. 1. Equidem cum Nos ipsi sacraverimus hoc Altare, & super ipso Deo operati sacrum fuerimus, ob hanc causam Pontificium Altare appellandum est, nec ulli licet Sacerdoti ad ipsum accedere, ut Missæ Sacrificium peragat, nisi antea facultas nostra intercesserit, juxta morem, & institutum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quæ Mater, & Magistra cæterarum Ecclesiarum habenda est. Id apertè demonstratur exemplo Altarium, quæ sunt in Ecclesiis Lateranensi, Vaticanâ, aliisque Patriarchalibus hujus Urbis, in quibus Aris solus Romanus Pontifex sacrum facere potest, aut etiam Cardinalis aliquis certis temporibus, factâ tamen prius à Pontifice potestate, quæ per Apostolicum diploma declaratur. Anno 1588. Sixtus V. Decessor noster Sanctum Didacum solemnè ritu inter Cœlestes adnumeravit, ac deinde Philippo Catholico Regi dono misit Altare, ad quod sacrum fecerat, cum ritum ejusmodi Canonizationis perageret; Pontificium illud Altare pronuntiavit, permittitque Cardinalibus, Episcopis, Abbatibus Thiarâ insignitis, & illis, qui primam Dignitatem in Ecclesiis Metropolitanis, & Cathedralibus obtinerent, demum Generali Ministro Ordinis Minorum Sancti Francisci, ac Priori in Monasterio Sancti Laurentii, Sacrificium Missæ super eodem Altari conficere diebus Festis Domini, Beatissimæ Virginis, Feriâ quintâ in Cœnâ Domini, in celebritate Sanctorum omnium, ac Sancti Didaci, uti constat ex ejus Diplomate, quod die 20. Augusti promulgatum fuit eodem anno, quem paulo ante indicavimus.

Forma Privilegiorum huic Altari adnexorum.

§. 2. Nos quidem instituta Decessorum nostrorum retinere perpetuò volumus; sed quibusdam gravibus causis adducti, paululum declinabimus ab eâ viâ, ac ratione, quam illi pro hujus rei executione tenuerunt. Ipsorum sententiæ constanter adhæremus, nemini licere ad Pontificias Aras sacrum celebrare, nisi prius Apostolicam facultatem pro re gerendâ consequutus fuerit; tamen pro eadem facultate tribuendâ diversum consilium a Decessoribus nostris suscipiemus; etenim cum Romæ diploma Pontificis toties necessariò requiratur, quoties ad Aras hujusmodi Romæ existentes Missæ Sacrificium indicendum est, & eadem facultas solis Cardinalibus conferatur, nempe cum dies quidam festi peculiare celebrantur; Et cum Sixtus dies etiam illos designaverit, quibus liceret sacrum facere super Altari, quod ad Catholicum Hispaniarum Regem Matritum transvehi jusserat; Nos pietate singulari Majestatis Tuæ permoti, & sperantes etiam ob singularem Dei bonitatem fore, ut reliqui omnes Lusitanæ Reges eadem pietatis laude commendentur, absque ullâ dierum, aut Sacerdotum limitatione, Majestatem Tuam, & Reges Lusitanæ pro tempore futuros constituimus, ut nostro nomine, & Sanctæ hujus Sedis, facultatem impertiant sacrum faciendi ad Altare, quod a Nobis consecratum Lisbonam devehetur; pro certo habentes id ipsum negotium tam cautè, ac prudenter à Majestate Tuâ pertractandum esse, ut nihil unquam futurum sit, quod rationi parum consentaneum videatur. Insuper idem Altare perpetuò privilegium declaramus, quamvis in Ecclesiâ Sancti Rocchi aliud Altare præditum simili jam pri-

villegio existat: Regi autem Lusitanæ pro tempore, item Reginis, cæterisque eorum Consanguineis, & Affinibus usque ad tertium gradum inclusive, plenariam Indulgentiam, & omnium delictorum remissionem largimur, quoties Penitentia Sacramento expiati, & Sacra Synaxi reffecti, ante ipsum Altare preces ad Deum effundent, ut hæreses extinguat, Christianos Principes ad concordiam deducat, & Sanctam Ecclesiam in altiore gloria & dignitatis locum efferat.

§. 3. Hæc a Nobis præstanda duximus, ut Majestas Tua benevolentiam nostram magis agnosceret, gratique animi studium pro tot beneficiis, quæ in Nos amantissimè concessit. Illud quoque persuasum habeat optamus, hæere defixam animo Nostro Sui memoriam, & quoties sacrum Deo facimus, enixè petere, ut Majestatem Tuam omni cumulet felicitate, cui Nos pariter Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 15. Jan. 1745.

Cum Neophytis in Loco Pio Catechumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relicti, ad effectum contrahendi Matrimonium cum Fidelibus.

CXVII.

Venerabili Fratri Martino Innico Archiepiscopo Calcedonen., moderno, necnon pro tempore existenti Nostro & Sedis Apostolicæ in Dominio Venetorum Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

IN Suprema Catholica Ecclesiæ administratione imbecillitati nostræ a Pastorum Principe Jesu Christo imposita, inter cæteras gravissimas pastoralis officii nostri sollicitudines ac curas, eam præcipuam esse magis magisque in dies experimur, qua & creditarum Nobis Ovium regimini prospicere, & Animarum saluti tenemur consulere.

Proœmium.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt Dilecti Filii Priores, & Gubernatores Loci Pii Catechumenorum Civitatis Venetiarum, quod Locus Pius hujusmodi ab usque anno MDLVII. fundatus a tribus Virorum dissimilis conditionis, nempe Regularium, Nobilium, & Civium, ordinibus, quibus pro tempore existens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum semper præesse debet, jamdudum administrari, regi, & gubernari pergit. In hoc autem Infideles, Judæi, & Turcæ utriusque sexus, in distinctis cubiculis, ab eorum respective Priore, & Priorissa, tamquam in vera & reali clausura, conviventes, Catholica Fidei rudimenta, & dogmata edocentur, ac postmodum, præmissis longis diligentibusque examinationibus, in propria dicti Loci Pii Ecclesiæ sacris lustralibus Aquis abluntur: Illam subinde Priores, & Gubernatores prædicti sibi curam assumunt, ut Neophyti quidem hujusmodi in iis sese, pro suo quique captu & ingenio, exerceant artibus, ut vitam inde honestè ducant; Neophytæ vero iis elemosinarum subsidiis coadjuvantur, ut vel in Domino, vel in sæculo nubere possint. Quoniam autem sæpe contingit, utriusque sexus Infideles, Judæos, & Turcæ hujusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum seu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti possint, deserere, alioque

Loci Pii Institutum.

Difficultas impediens Matrimonia Neophyt.

captivos

captivos factos; a propriis finibus, & propriis Conjugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriusque sexus Infidelibus, Judæis, & Turcis ad Fidem Catholicam converfis deesse modum & opportunitatem, vel quia interdum in hostilibus & barbaris Provinciis, ad quas ne nuntiis quidem patet accessus, commorantur; vel quia ignorant prorsus, in quibus regionibus sint, vel quia itineris longitudo magnam affert difficultatem, ad monendos interpellandosque utriusque sexus Conjuges, an *cobabitare velint sine contumelia Creatoris*; atque hinc fieri; ut non minima novis hęc matrimonii objiciatur difficultas; qua obstante, sapissima & gravissima damna consecuta sunt: Eapropter Exponentes præfati, ut hęc incommodis remedium afferre possint, per Nos opportune provideri, & ut infra, indulgeri summopere desiderant.

§. 2. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis, a jurē vel ab hominē quavis occasione vel causa latis, & quibus quomodolibet innodari existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum consilio, Fraternitati Tuæ, & pro tempore existenti Nuntio Veneriarum, ut cum quibuscumque utriusque sexus Neophytis, vel Infidelibus, vel Judæis, vel Turcis, aliisque personis cujuscumque Sectæ hujusmodi in dicto Loco Pio pro tempore existentibus, seu in illum prius receptis & admisis, ac postmodum inde egressis, verē ad Fidem converfis, qui ante Baptismum matrimonia, ut præfertur, contraxerint, ut eorum quilibet, etiam superflite Conjuge Infideli, Judæo, & Turca, etiam ejus consensu vel requisito & non expectato, vel minime requisito; dummodo etiam Tibi constet summarie & extrajudicialiter, conjugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum, intra tempus in monitione præfixum suam voluntatem significare neglexisse; matrimonium cum quovis Fidei, & Catholico, præmissis prius proclamationibus, seu denuntiationibus a Concilio Tridentino præscriptis, in faciem Ecclesiæ ritē contrahere, ac carnali copula consummare, & in matrimonio sic contracto, quo ad vixerint, remanere libere & licite possint, auctoritate nostra Apostolica dispenses & indulgeas; Præterea matrimonia inter Neophytos hujusmodi, & alios Fideles, & Catholicos alias rite contracta, etiam postmodum innouerit priores Conjuges Infideles, vel Turcas, aut Judæos, nonnullis legitimis impedimentis defentos, suam voluntatem significare minime potuisse, vel ad fidem etiam tempore secundi matrimonii conversos fuisse, ullo unquam tempore rescindi minime debere, sed illa semper firma, valida, & inviolabilia existere & fore, dicta auctoritate decernas & declares, plenam & amplam facultatem & potestatem, eadem auctoritate, tenore præsentium, tribuimus & impertimur; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 16. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.
D. Cardinalis Passionensis.

Esus Carnium diebus Sabbathi per annum, permittitur in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum.

Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nazjano, apud Carissimum in Christo Filium nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum nostro & Apostolicæ Sedis Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

JAMFRIDEM a Dilecto Filio Nostro Trojano Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Aquaviva nuncupato, pro parte Carissimi in Christo Filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici, supplicatum Nobis fuit, ut Regnis Castellæ, Legionis, atque Indiarum, in quibus veteri consuetudine licet edere partes extremas animalium, pedes nempe, alas, colla atque intestina die Sabbathi per totius anni spatium, non tamen diebus Sabbathi per Quadragesimam occurrentibus, aut cum jejuniū præcipitur, Apostolica auctoritate licentiam & facultatem impertiremur reliquis etiam partes ipsorum Animalium Sabbato edendi, ut cæteris Hebdomadæ diebus fieri consuevit: Ea verò causa potissimum in medium ferebatur, arduum prorsus ac difficile esse vetitas Animalium partes satis accuratè ac diligenter scernere a reliquis partibus, quæ in cibum permittuntur, idque molestos scrupulos ac dubitates in animis Fidelium excitare.

§. 1. Quapropter opinionem b. m. Ludovici, dum viveret, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Bellugæ nuncupati exquisivimus, qui sententiam suam scripto exaratam Nobis declaravit, nempe in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum, veterem morem obtinuisse, ut Sabbathis simplicibus, idest quibus nullum jejunii, aut Quadragesimæ præceptum indicitur, edere liceret pedes, alas, & colla Animalium; eadem tamen facultate carere Regna Aragoniæ, Valentia, Majoricæ, Minoricæ, & Principatum Cathalauniæ, quibus in locis temperantia a carnibus eodem pacto per Sabbathum, quo per dies Veneris observatur. Tandem idem Cardinalis affirmavit eò rem devenisse, adeoque sollicitos & anxios esse populos omnes, qui versantur in illis locis, ubi partibus extremis Animalium vesci solummodo, reliquis autem abstinere debent, ut necessarium duxerit largiri licentiam & facultatem, qua a memorato Cardinali Aquaviva, uti dictum est, petebatur.

§. 2. Consilio tanti Cardinalis, quem Nos semper maximi fecimus ob singularem pietatem, doctrinam & rerum Hispaniarum cognitionem, acquiescere tutissime poteramus; sed cum nulla diligentia supervacanea judicari deberet in hoc gravissimo negotio, in quo disciplina nimis relaxari, & pravæ consuetudini nova superaddi videbatur ab institutis Ecclesiæ prorsus aliena, aliorum pariter in hac re sententias requisivimus. Itaque postquam certi facti sumus, Episcopos, & Viros Ecclesiasticos Hispanos, sapientiæ, ac pietatis laude insignes, qui in Hispania degunt, in hanc opinionem convenire omnes, non modo utile, sed necessarium esse, populis, quos antea nominavimus, largiri licentiam & facultatem, ut non solum quibusdam partibus

Summariū precum & rationum.

Consilium b. m. Card. Bellugæ.

Pontifex aliorum sententias exquirat ex Hispania, & in Urbe.

Tribuitur Nuncio Facultas dispensandi super interpellatione Conjugum in Infidelitate rescindendi.

Et permittendi celebrationem Matrimonii, per adventu pr. conjugis non rescindendi.

Cum derogationibus opportunis.

Dat. die 16. Jan. 1745.

Animalium, sed omnibus liberè ad mensam utantur per Sabbatha simplicia; & si nequaquam id liceat, illud necessariò consequi, ut illi, qui Deum timent, in maximas angustias ac dubietates adducantur, cæteri vero, qui parum de Ecclesiæ disciplina solliciti sunt, ipsam apertissimè atque injuriosè contemnant; Rem etiam universam præclaris Theologis doctisque viris hic Romæ examinandam proposuimus; Nosque ipsi accurato studio perpendimus.

§. 3. Ac primum in mentem venit integram abstinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliæ Nationes & plura quoque Hispaniarum loca facere magna religione consueverunt. At Nos (omittimus hic recensere, qualiscumque sit, illorum opinionem, qui hanc consuetudinem edendi postremas Animalium partes tum capisse arbitrantur, cum fel. rec. Adrianus I. Egilam Tolci Archiepiscopus vehementer objurgavit, eo quod in Hispania carnes apponerentur die Sabbathi, sicuti in Græcia fieri solebat) Nos inquam permoti exemplo Sancti Gregorii VII. Prædecessoris itidem nostri, qui potius admonens, quam præcipiens, hortatus est Christianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abstinere, nisi forte solenne aliquod festum iisdem diebus celebraretur; adducti pariter exemplo Innocentii III. Prædecessoris similiter nostri, qui hujuscæ consuetudinis plurimam rationem habuit; Insuper expedites doctrinam Sancti Antonini, aliorumque præstantium Theologorum, illos nempe lethali culpæ obnoxios esse, qui die Sabbathi absque legitima causa vescantur carnibus, in iis locis, ubi consuetudo contraria fuerit; postremo illud animo cogitantes, non solum in Hispania, sed etiam in quibusdam Galliæ Diocæsis, veteri instituto, Carnis esum permitti in Sabbathis, quæ inter diem Natalem Domini, ac Festum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, causis perducti, primum consilium, quod in mentem venerat, deposuimus, facili conjectura perspicientes maximam difficultatem, quæ futura erat, si consuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus iis populis, quibus edere postremas Animalium partes permittitur.

§. 4. Post hoc consilium, aliud Nobis occurrit, nempe veterem consuetudinem ab ea, quæ recentior est, secernere, sive, quod idem prorsus est, solum indulgere ut intestina & partes extremæ Animalium in mensam afferantur, uti consuetudo jamdudum tenuit, ac simul auctoritate nostra præscribere, ne reliquæ partes Animalium in cibum sumantur: sed huic sententiæ magnopere adversantur ea, quæ superius commemoravimus, nempe dubietates molestique scrupuli Fidelium ex una parte, & ex altera contentus abstinentiæ, quam facile negligerent illi, qui Divino timore parum ducuntur: Quæ cum ita se habeant, solum supererat facultatem largiri, ut diebus simplicis Sabbathi, non vero Quadragesimæ, carnes absque ullo discrimine permittantur: siquidem hoc pacto ratio habetur humanæ fragilitatis ac tenuitatis; pii Fideles ab omni sollicitudine metuque eripiuntur; ac postremo plurimis scandalis aditus intercluditur.

§. 5. Quæ de causa, morem gerentes voluntati ejusdem Philippi Regis Catholici, & obsecundantes vehemente studio tot Virorum, qui in Hispania commendatione pietatis excellunt, Fraternitati Tuæ per præsentem committimus & mandamus, ut nostro nomine, nostraque Apostolica auctoritate, permittas & indulgeas, ut in Regnis Castellæ, Legionis, atque Indiarum, per dies Sabbathi (quibus tamen neque abstinentia consueta Quadragesimæ, neque aliud jejunium præcipitur) quibuslibet Animalium partibus Fideles vescantur; eam vero conditionem adjicimus, nempe si consuetudo hujusmodi po-

stremas Animalium partes edendi diebus Sabbathi, jamdudum in iisdem Regnis invaluerit, & a veritate aliena minime sint pericula Nobis exposita, & ipsa certò subeunda videantur, si Carnium esus ad certas Animalium partes solum redigatur. Interea Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter imperimus.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 23. Januarii 1745. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

De Rotuli partitione inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo faciendâ; deque non residentium accessu ad Curiam, atque recessu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

IN Regimine Universalis Ecclesiæ, quod superna dispositione Omnipotens Deus Nobis, licet immeritis, commisit, illius rei cura animi nostrum assidue exercere solet, ut, quid deceat, & quod aptum sit Personis, sedulo prospiciamus, & in id vires nostras auctoritatemque conferamus, ut pro dignitate muneris, officii, & laboris, suum unicuique jus constanter & perpetuo tribuatur.

§. 1. Quoniam autem ex eo tempore, quo Nos in minoribus constituti, Romæ versantes, Apostolica huic Sanctæ Sedi nostram operam studiumque pro viribus nostris impendebamus, a præclarissimis Viris improbari sæpius audivimus eam consuetudinem, ob quam nonnulli S. R. E. Cardinales longè ab Alma Urbe nostra degentes, bis per annum ad illam ventitabant, ibique incogniti plerumque, & spatio paucorum dierum permanebant, ut cum reliquis S. R. E. præfatis Cardinalibus Romæ commorantibus in partem Rotuli, vulgo ut dicitur, admitterentur, nempe ut acciperent partem, seu portionem illius pecuniæ, quæ, veluti quoddam laborum stipendium, distribui solet ejusdem S. R. E. Cardinalibus prædictis, qui non sine incommodo ad Consistoria, Congregationes, & ad Sacellum Pontificum, ubi Sacra Mytheria celebrantur, conveniunt.

§. 2. Hæc præstantium Virorum opinio menti nostræ adeo adhasit, ut coopatati inter ejusmodi S. R. E. Cardinales a fel. rec. Benedicto PP. XIII. Prædecessore nostro, & Ecclesiæ Anconitanæ regendæ ipsius Benedicti Prædecessoris beneficio præpositi, ac deinde a rec. mem. Clemente PP. XII. itidem Prædecessore nostro ad Metropolitanam Ecclesiam Bononiensem auctoritate Apostolica translati, nunquam spatio duodecim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem perciperemus; nec Sedes nostræ curæ commissas unquam deseruimus; nisi causa Comitiorum, quæ bis interea temporis indicta fuerunt eidem Cardinalibus, ut novus Pontifex de more crearetur. Statim vero atque ad Summum Apostolatam, licet immerentes, evecti, normam aliquam super hæc re præscribendam censuimus; sed tunc executioni minime demandandam esse existimavimus, eò quod perpauci Cardinales Roma absentes numerarentur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eandem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accedebat etiam, quod numerus eorumdem Cardinalium Romæ degentium, pluribus vita sanctis, adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda

Rationes & exempla colligit pro concessione Indulti.

Difficultas servandi fines limitatæ licentiæ.

Plenarii Indulti concessio pro Sabbathis non privit.

Conditiones adjictæ.

Dat. die 23. Janu. 1745.

CXIX.

Pontificis studium in exercitio iustitiae distributivæ.

Accessus Cardinalium ad Curiam, Rotuli capiendi causa, communiter improbat.

Id nunquam practicum a SS. D. N.

Qui ad Pont. evectus de eâ consuetudine tollenda deliberat.

sibi

sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, & numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur, excreverit; & cum plures, quam antea, Cardinales modò in Urbe prædicta commorentur, quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent; ideo consilium a Nobis jam antea initum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandum esse decrevimus.

§. 3. Eapropter motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, primùm ea omnia, quæ caventur, & præscribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, & usque in hanc diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore præsentium confirmamus: ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus & decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe prædicta detinentur, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deferant, quas administrandas acceperunt, & quamvis etiam Præfecturam aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede præfata sibi demandatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopali dignitate conjunctum, quod, si Roma absentes retinent, ejus certe naturæ & conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, & sine eorum presentia, Romani Pontificis vigilantia & auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem & institutum servari volumus, præcipimus, & mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romæ versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, antequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris, abeundi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliiti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus exclusos decernimus; sed presentibus nostris Literis (quatenus opus sit) obnoxios esse declaramus censuris ac poenis, quas piæ mem. Joannes PP. XXII. pariter Prædecessor noster irrogavit in Extrav. quæ incipit: *Etsi deceat quoslibet subditorum curam &c.* quam per præsentibus pro plene & sufficienter expressam, ac de verbo ad verbum insertam habentes, ad modernos, & pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Cardinales extendimus & ampliamus.

§. 4. Decernentes, eandem præsentis Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iidem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi fuerint, tamen si suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque quantumvis pia, juridica, privilegiata, & rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, causa, & occasione, colore, seu prætextu, titulo etiam oneroso, & capite etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, & formali, aut incogitato defectu

notari, impugnari, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed ipsas præsentis Literas firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari: Sicque & non aliter per quoscumque quavis auctoritate, præminentia & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac, quatenus opus sit, nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, & signanter illa, quod Cardinales in Constitutionibus & Regulis per Nos edendis comprehendantur, nisi illæ eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel ipsæ edendæ Constitutiones de illorum, seu majoris partis eorum consilio editæ fuerint, ac etiam de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibuslibet aliis decretis, statutis, usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis quibuscumque sub quibusvis & quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, & consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, editis, confirmatis, & approbatis, & quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specificæ, expressæ, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum specialiter & expresse, ac plenissime & amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 3. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

Declaratio super Constitutione, quæ incipit: *Sacramentum Penitentiae*, adversus Sollicitantes, Anno MDCCXXII. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

APostolici muneris partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo & assiduis hortationibus, & justâ, ubi res postulat, legum

Sublata &c. irritum &c.

Derogationes.

Dat. die 3. Febr. 1745.

C X X.

Pontificis sollicitudo pro recta Ecclesiasticarum legum intelligentia.

Non residentes in Urbe, qualibet ex causa, Rotuli expertes esse jubet.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore moræ.

Servata tamen lege Joannis XXII. super accessu, & recessu, sub poenis in ea contentis.

Clausulæ pro omnimoda literarum executione.

severitate, ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sancta sanctè tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne fortè sinistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis, perperam detorqueantur, opportune communiare ac roborare, pro earumdem tuendo vigore, cum occasio poposcerit, non prætermittimus.

Dubia excitata super sensu Constit. contra sollicitantes.

§. 1. Sane cum Nos aliàs per quamdam nostram Constitutionem, cujus initium est: *Sacramentum Penitentiae*, Anno Incarnationis Domini millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno Primo editam, omnibus & singulis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quàm Regularibus interdixerimus, & prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicitis in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi præceptum commissio, excipere auderet; Ita ut absolutio, si quam imperivisset, nulla, atque irrita omnino esset, tamquam imperita à Sacerdote, qui jurisdictione, & facultate ad valide absolvendum necessariâ, ipsi per Nos vigore ejusdem Constitutionis ademptâ, privatus existeret, & aliàs prout in memoratâ Constitutione, cujus tenorem præsentibus pro plene & sufficienter expresso & inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos subinde super ea dictâ Constitutionis parte, quæ mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne Lex incertis conjecturis & opinionibus jactata, in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

Constitutio confirmatur in omnibus.

§. 2. Hinc est, quod Nos omnem dubitandam rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientiâ, & maturâ deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, memoratam Constitutionem nostram cum omnibus & singulis in ea contentis, tenore præsentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, & omnino, atque ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quoadocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari præcipimus, & mandamus. Præterea, habita super his cum Venerabili Fratre Nostro Vincentio Episcopo Prænestino S. R. E. Cardinali Petra nuncupato Pœnitentiario Nostro Majori, ac dilectis Filiis Officii Pœnitentiariæ Apostolicæ Ministris, qui rem jussu Nostro mature penderunt, deliberatione, motu, scientiâ, & potestatis plenitudine paribus, edicimus ac declaramus, eadem Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in prædicto turpi peccato complicitem consententem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit; ita interdicti re ipsâ & prohiberi prædicto modo tunc audire & absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive aliàs ad Confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex Confessionem excipere ac absolutionem impertiri.

Præsertim quoad prohibitionem absolvendi etiâ in artic. mortis, ubi alius Sacerdos haberi possit.

Prohibitio remittitur, si ad sit infamiae aut scandali periculum.

§. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, & concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutâ in dicto articulo personæ confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exortura infamia vel scandalo, nequeat;

tunc alium Sacerdotem perinde haberi, cense-rique posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac prout in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, & serio animadvertat, fore se re ipsâ coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus prædictam nostram Constitutionem inobedientiæ, latisque in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infamiae, aut scandali pericula sibi ultro ipse confingat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel movere, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamiae vel scandalo, audienda. Ita enim ipsum teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus & præcipimus.

Quod tamen præverti, aut amoveri jubetur.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nullâ gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiae vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum advertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicitis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nullâ, sicut præmittitur, necessariâ causâ cogente, præsumserit; quanvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitentis dispositiones à Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hæc ipsâ occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatæ aulæ ejusmodi temerario Legis pœnas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dictâ Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis & huic Sanctæ Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus & singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione volumus non obstat, cœterisque contrariis quibuscumque.

Controvenientes nihilominus in artic. mortis valide absolventur.

Sed pœnas & censuras in constit. latas incurunt.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Præsentium exemplis auctoritas tribuitur.

Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VIII. Febr. MDCCLIV., Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 8. Febr. 1745.

D. Cardinalis Passionensis.

Decretum Sanctæ Universalis Inquisitionis super perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia sollicitantium, vel Sacrificio Missæ abutentium ad fortilegia.

Feria V. Die 5. Augusti 1745.

IN Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro Domino BENEDICTO Divinâ Providentiâ Papa XIV, & Emis, ac Rmis DD. S. R. E. Cardinalibus adversus hæreticam pravitatem Inquisitoribus Generalibus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sancti-

Sanctissimus Dominus Noster sollicitè animadvertens, quàm grave sit delictum illorum perditorum hominum, qui Sacrosancto Missæ Sacrificio, ac salutaris Penitentia Sacramento, ad Animarum reparationem a Christo Domino institutis, in illarum perniciem, & damnationem abutuntur, decrevit, quod in posterum Sacerdotes tam Sæculares, quàm Regulares cujuscumque Ordinis, Instituti, Congregationis, & Societatis etiam de necessitate exprimentæ, vel in actu Sacramentalis Confessionis, sive illius occasione, aut pretextu, ad turpia Sollicitantes, vel Sacrificio Missæ abutentes ad fornicationem, præter penas a Jure, & Apostolicis Constitutionibus, ac signanter san. mem. Sixti V., & Gregorii XV. contra eosdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitatem incurrant ad præfati Sacrificii celebrationem; Quodque ejusmodi Decretum significetur singulis cujuscumque Ordinis Superioribus, ac Præpositis, ad hoc ut de illo, sicut, & de prædictis, aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus, juxta præscriptum in generali Decreto Supremæ Inquisitionis diei 15. Decembris 1633. semel saltem in Anno, Feria sexta post Octavam Assumptionis Beate Mariæ Virginis in publica Mensa, vel in Capitulo ad hoc specialiter convocato, ac insuper in quocumque Generali, vel Provinciali Capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato Capitulari Congressu suos Subditos, ac Religiosos commonendos curent, ejusdemque commoni-tionis coram Supremâ Congregatione juratum Testimonium exhibeant.

Paulus Antonius Cappellonus
S. Romanæ, & Universalis
Inquisitionis Notarius.

Loco ✱ Sigilli.

Die 21. Augusti 1745. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum Palatii Sancti Officii, ac aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Petrum Romolatum Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

CXXI. Annuus Censuræ constituitur pro factis tectis Basilicæ S. Mariæ Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis jus & auctoritas in bona Ecclesiarum, & Loc. Piorum.

AD Romanum spectat Pontificem, tamquam dispensatorem fidelem atque prudentem, quem constituit Dominus super familiam suam, ita de bonis temporalibus ad Ecclesias & Loca Pia pertinentibus disponere, ut si quæ alicui præter necessitatem exuberant, ea sublevandis alterius veris & sibi cognicis indigentibus attribuat. Qua quidem distributiva potestate, ac provida bonorum Ecclesiasticorum dispensatione, Venerabiles Prædecessores Nostros pluries, & variis in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter usos esse dignoscitur.

Ipsius devotio erga Basil. S. M. Maj.

§. 1. Sanè per totum vitæ Nostræ cursum, quem hac fere in Urbe assidue transegitur, diversis muneribus & officiis addicti, quæ a Decessoribus Nostri Romanis Pontificibus tenuitati Nostræ demandata fuerunt, Patriarchalem Liberianam Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam, peculiari quodam devotionis studio jugiter prosequuti sumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genitricem, cujus titulo & nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per

illustrata signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquilis extracta, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quæ in præfata Basilica aservantur; cujusmodi sunt ipsius Deiparæ Imago veteri Fidei cultu celeberrima, quæ a S. Luca Evangelista depicta piè creditur, & a B. Gregorio Magno sacræ supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, quo factum sit, ut atrox pestilentia flagellum in Urbe Româ tuac sævienti continuo cessarit; Et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Filii Dei a Virgine Matre reclinata fuerunt; quæque ex Bethleemico specu ad eandem Liberianam Basilicam, titulo quoque Sanctæ Mariæ ad Præseppe ob id insignitam, septimo Christiani nominis sæculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Nostri Operibus de Canonizatione Sanctorum, & de Diebus Festis Beate Mariæ Virginis dicatis, accuratè pro viribus, a Nobis est actum. His accedunt insignes aliquot Sanctorum Apostolorum Reliquiæ; tum etiam Corpus Magi Ecclesiæ Doctoris S. Hieronymi Presbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononiense Collegium Sacræ Theologiæ Doctorum, quorum numero Nos olim adscripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papæ V. Prædecessoris, & Civis Nostri, pro cujus solemnibus Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Consistorialis munere fungeremur, & voce & scripto adlaboravimus: Denique jucunda sese Nobis offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis Nostri, & Bononiæ Præfulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hierusalem; qui in hac ipsa Basilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; & cui Nos paucis ante Mensibus, solemnibus iudicio, prævia laboriosa causa discussione, cum magna animi nostri voluptate, Beatorum honores asseruimus.

§. 2. Cum verò ad summum Apostolatus apicem, nullis Nostri meritis, sed inscrutabili Dei voluntate eveci, insignem hanc Patriarchalem Basilicam in suis ædificiis, & potissimum in anteriore Porticu, a fel. record. Gregorio Papa XIII. Prædecessore pariter & Cive Nostro vel erectâ, vel restauratâ, magnopere labefactam ac penè ruinofam invenissemus; reluctanti-bus licet præsentium temporum angustis, atque notoria Erarii Nostri penuria, arduum hujusmodi restorationis opus aggressi; Ecclesiæ primum Tecta, & Laquearia vetustate corrupta restitui, tum intra ipsam Ecclesiam Arcum, & Fornicem ante Sanctissimi Præsepis Sacellum, ad parem cum opposito Arcu altitudinem elevari, atque ita patentem Ordinis deformitatem emendari curavimus. Mox etiam novam magnifici Operis Porticum, lectissimis lapidibus atque Columnis ornatam, a fundamentis excitari mandavimus; insuper primariam Basilicæ Frontem, marmoreo lapide, & Statuis insignem, in eam, quæ nunc vistor, celsitudinem attolli, in eaque amplam superiorem Porticum aperiri jussimus; ex qua, post celebratam de more unâ cum Venerabilibus Fratribus Nostri in eadem Basilica solemnitate Assumptionis Beatissimæ Virginis, Apostolicam Benedictionem Populo impertiri, pro sacri ritus majestate, commodissime potuimus; ac denique Aedes alteri ex ejusdem Basilicæ lateribus adnexas, quæ jam pridem inceptæ, at medio in opere desertæ jacuerant, a solo extruximus, atque ad totius ædificii normam exegimus.

§. 3. Hac omnia, Deo adjuvante, a Nobis perfecta sunt, non sine magnis sumptibus, pro quibus tamen sustinendis neque minimum quid attigimus ex pecuniis Camera Apostolicæ, sed iis dumtaxat usi sumus, quas pleno jure, & falvis Prædecessorum Nostrorum Constitutionibus,

Sacra monu-
menta in ead-
dem asserva-
ta.

Item Sancto-
rum Corpora
& Reliquiæ.

Basilicæ re-
stauratio a
Pontifice
peracta.

Porticus du-
plex, &
Ædium ad-
ificatio.

Constituen-
dus census
pro conser-
vatione Fa-
brica.

in alios quoscumque, & in nostros etiam privatos usus convertere potuissimus, easque in honorem Beatissimæ semper Virginis Mariæ libentissime impendimus. Veruntamen quam probe intelligamus, nullum esse Ædificium, quantumvis firmiter constructum, quod lapsu temporis ruinæ non sit subiectum, nisi ad ipsius facta recta tuenda certi ac perpetui redditus addicti fuerint; quam etiam ob causam in Canonicis statutis certa quædam fructuum portio pro conservatione Fabricæ Ecclesiæ cuiuslibet Beneficio adnexæ attributa reperitur; cumque Nobis perfectum sit, adeo imminutos esse proventus & redditus Capituli Basilicæ Liberianæ, ut onus huiusmodi Fabricæ conservandæ eidem imponi minime possit; idcirco post diuturnam atque maturam deliberationem hac de re Nobiscum & cum aliis quoque habitam, in hoc tandem mox declarandum consilium devenimus, quo stabilem, & sufficientem censum, ad effectum, de quo agitur, constitutum fore confidimus.

Sanctuarii
Lauretani
ampli reddi-
tus.

§. 4. Novimus videlicet Lauretanam B. Mariæ Virginis Ædem amplis ditatam esse redditibus, non solum in ipso Lauretanæ Civitatis Territorio, & in aliis compluribus Ecclesiasticæ Ditionis Provinciis, & Civitatibus; sed conspicuos quoque proventus quolibet anno exigere ex Locis Montium, Censibus, Domibus, aliisque fundis in hac Alma Urbe existentibus, partim provenientibus ex hereditate bo. me. Hieronymi Loterii, aliorumque piorum Testatorum dispositionibus, partim acquisitis cum annuis superexstantibus fructibus, redactis ex iisdem Urbanis fundis; quorum quidem fructuum, sive proventuum, post impleta Missarum aliorumque Piorum Operum onera, non exigua portio quotannis reliqua est, ad sustinendos etiam extraordinarios ejusdem Lauretanæ Ædis sumptus largiter sufficiens: prout inspectis iustis Nostro Libris accepti & expensi, aliisque documentis necessariis & opportunis, Nobis compertum est, & liquido constat.

Ex quibus
statuit an-
nuam portio-
nem detra-
here.

§. 5. Horum itaque reddituum certam partem, & annuam summam, veluti perpetuum Fabricæ Basilicæ Liberianæ censum, in ipsius conservationem & reparationem, prout necessitas postulabit, pro tempore erogandam, applicare decrevimus; quod quidem non solum de Apostolica potestatis plenitudine facimus, qua, ut supra diximus, de temporalibus bonis uni Ecclesiæ superabundantibus in alterius indigentia levamen liberè disponere Nobis integrum est; sed consentaneum quoque videtur cuidam congruentiæ, quæ inter utrumque Sanctuarium prædictum intercedit; dum in Æde Lauretana Beatissima Virgo ab Angelo salutata fuit, & Verbum Patri coæternum naturam nostræ humilitatis ibidem assumpsit; in Liberianâ verò Basilicâ Sacra asservantur Cunabula superius memorata, in quibus idem Verbum Caro factum, & in Antro Bethleemitico ex B. Virgine natum, ab eadem intemerata Parente fuit reclinarum.

Pensionem
scut. 500.
assignat Fa-
bricæ S. M.
Maj.

§. 6. Itaque Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblata petitionis instantiam, sed ex certa scientia, merâque deliberatione Nostri, ac de Apostolica potestatis plenitudine, Fabricæ ipsius Basilicæ S. Mariæ Majoris de Urbe, & pro ea Dilecto Filio Nostro Hieronymo S. Angeli in Foro Piscium S. R. E. Diacono Cardinali Columnæ nuncupato, ejusdem Basilicæ Archipresbytero, ejusque Successoribus Archipresbyteris, annuam summam seu portionem quingentorum scutorum monetæ Romanæ de Julii decem pro quolibet scuto, ex fructibus, redditibus, proventibus, obventionibus, & emolumentis tam Locorum Montium, quam Domorum, Censuum, & aliarum quarumcumque proprietatum ad prædictam Sacram Domum Lauretanam spectantium, & hic in Urbe consisten-

tium, Hieronymo Cardinali, & Successoribus Archipresbyteris prædictis, per dilectos pariter Filios Sylvium Tituli Sanctæ Priscæ ejusdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem Valenti nuncupatum Congregationis Lauretanæ Præfectum, & Magistrum Xaverium Justinianum ipsius Congregationis Secretarium, eorumque in Præfecturâ, & Secretariatus huiusmodi muneribus pro tempore Successores, tamquam fructuum, reddituum, & proventuum prædictorum administratores, annis singulis, duabus æqualibus solutionibus, pro unâ videlicet in Annunciationis B. Mariæ Virginis, a proxime ventura incipiendo, & alterâ, medietatibus summæ seu portionis huiusmodi, in Nativitatis ejusdem B. Mariæ Virginis immediatè sequenti, festivitibus, & sic successive de anno in annum ac termino in terminum, integrè perfolvendam, & per dictum Hieronymum Cardinalem, & Successores Archipresbyteros prædictos percipiendam, ac in reparationem & restaurationem Ædificiorum dictæ Basilicæ, ut infra, convertendam, Apostolica auctoritate, tenore præsentium, constituimus & assignamus: Decernentes, Sylvium Cardinalem, & Magistrum Xaverium, eorumque respective Successores reddituum Sacræ Domus Lauretanæ pro tempore administratores, ad integram solutionem dictæ summæ, seu portionis, Hieronymo Cardinali, & Successoribus suis Archipresbyteris prædictis, donec & quousque per Nos, aut aliquem ex Romanis Pontificibus Successoribus Nostri, eidem Basilicæ, pro illius Ædificiorum manutentione, de alio quæque tuto ac securo reddito similis summæ, eidem modo & forma perfolvendo, aliundè commodè provivum fuerit, faciendam, juxta præsentis Constitutionis & assignationis tenorem, fore efficaciter obligatos.

Donec aliter
eidem Fabricæ
provideatur.

§. 7. Volumus autem quod tam dictus Hieronymus Cardinalis, quam quilibet ex Successoribus suis dictæ Basilicæ pro tempore Archipresbyteris, annuam summam, seu portionem prædictam, a Nobis, ut supra, constitutam & assignatam, singulari quæ quantitates ducentorum & quinquaginta scutorum dictæ monetæ in singulis terminis superius statutis exigenda & percipiendas per Exactorem Capituli & Canonicorum dictæ Basilicæ, penes mensam nummariam Montis Pietatis de eadem Urbe, in proprio & particulari computo, intitulando nempe: *Fabrica della Basilica di S. Maria Maggiore*, ad ipsius Cardinalis Archipresbyteri, & duorum Canoniorum Fabricerierum nuncupatorum ejusdem Basilicæ liberam dispositionem, deponere omnino teneantur; itaut Ordines eidem Monti Pietatis dirigendi subscribi debeant a prædicto Cardinali Archipresbytero, & Canonicis Fabriceris pro tempore; & quod pecuniarum ejusmodi depositum semper distinctum & separatum esse & manere debeat, neque pecuniæ prædictæ ullo unquam tempore cum aliis redditibus, & proventibus Capituli; & Canonicorum prædictorum, confundi vel immisceri possint; sed ab ipso Cardinali Archipresbytero pro tempore ipsius Basilicæ, cum consilio & ad insinuationem Canonicorum Fabricerierum prædictorum ejusdem Capituli, in reparationem, & restaurationem tam Ecclesiæ, quam utriusque novæ nempe & veteris Domus Canonialis, aliorumque annexorum ejusdem Basilicæ, exceptis tamen Cappellis Sixtina, & Paulina nuncupatis, aliisque Cappellis de Jurepatronatus in eadem Basilica existentibus, quarum reparationis & restorationis onus earum respective Patronis incumbit, dumtaxat erogari debeant. Pari quoque ratione statuente, quod Capituli & Canonicorum prædictorum Ratiocinator, ejusmodi dispositi rationes, & computa propria, distincta, & separata habere teneatur.

De admini-
stratione, &
versione hu-
jusmodi red-
dituum.

1745.

De residuis.

§. 8. Verum quia contingere poterit, ut integra summa dictorum quingentorum scutorum in refectionem & reparationem predictam quolibet anno non infumatur, contra autem fieri poterit summam longè majorem pro refectione & reparatione ejusmodi quandoque necessariam esse; idcirco Nos eidem Hieronymo Cardinali, & Successoribus Archipresbyteris predictis, per easdem presentes, licentiam & facultatem tribuimus & impertimur, ut ipsi residuales summas, quæ singulo quoque anno superfluerint, pro suo, & Canonicorum Fabricerorum predictorum arbitrio, in Locis Montium Cameralium non Vacabilium dumtaxat reinvestire libere & licite possint & valeant.

§. 9. Mandamus autem & districtius inhibemus, nè pecunia predicta, aut Loca Montium ex eisdem pecuniis acquisita, eorumque fructus redditusque, in alios quoscumque, quam in necessarios refectionis & refectionis Edificiorum predictorum usus, ullo unquam tempore erogentur, aut infumantur; Quod si fecus etiam in minima pecuniarum hujusmodi parte quodcumque fieri vel attentari contingat, contrafacientes ad debitam refectionem & reintegrationem de proprio faciendam omnino teneantur.

§. 10. Præsentes quoque Nostros Literas, etiam ex eo quod quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes eisdem non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica & legitima, de ullo subreptionis, & obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostre, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controversiam revocari, seu ad terminos juris reduci nullatenus posse; sed eas semper validas, firmas, & efficaces existere, & ab iis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, inviolabiliter observari: Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Casuarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & definiri debere, & quidquid fecus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

§. 11. Non obstantibus quoad ea, quæ presentibus adversantur, quibuslibet testamentariis dispositionibus, ac ultimis voluntatibus quorumcumque piorum Testatorum, quas quidem, ad præmissorum effectum, auctoritate Apostolica commutamus; ac, quatenus opus sit, de jure quæsto non tollendo, & de præstando consensu, aliisque Nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, necnon quibuslibet Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, & Universalibus Conciliis editis, innovatis, & confirmatis, dictæque Sanctæ Domus, & Ecclesiæ Lauretanæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis Sanctæ Domui predictæ sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie in contrarium præmissorum quomodolibet concessis. Quibus omnibus & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis & individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, &

forma in illis tradita observata, exprimerentur & infererentur, presentibus pro plene & sufficienter expressis & insertis habentes, ad effectum presentium, illis aliis in suo robore permanfuris, harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 12. Nulli ergò Hominum liceat paginam hanc Nostre ordinationis, assignationis, applicationis, commutationis, derogationum, statuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, tertio Idus Februarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Celebratio Cappellæ Pontificæ in Basilica S. Mariæ Majoris die Festo CONCEPTIONIS BEATÆ Mariæ Virginis decernitur.

In Consistorio Secreto habito die 26. Novembris 1742.

Venerabiles Fratres.

PATERNA animi Nostri commiseratione non minus quam consilio vestro permoti statuimus, publicas in hac Urbe preces indicere, ut Pater Misericordiarum Deus dignetur vota Nostra respicere, quæ ad pacem Christianorum Principum unice tendunt, & ad optatam tranquillitatem Orbis, qui (quod nemo Vestrum ignorat) horribili malorum procella concutitur.

In plures itaque Urbis Ecclesias variè distribuentur Missiones, ut per veram peccatorum penitentiam obsecrationes, & vota fiant coram Deo magis accepta, & unusquisque ad Sanctæ Indulgentiæ fructum percipiendum magis aptus ac paratus accedat. Cessabunt Sacræ Missiones pridie Festum CONCEPTIONIS Virginis Immaculæ, in quo solemnè die Nos Cappellam Pontificam in Liberiana Basilica haberi volumus. Quod quidem non hoc anno tantum, sed singulis quibusque annis fieri mandamus, ac precipimus, ut Cappella hæc Pontificia in honorem Immaculæ Virginis quotannis celebranda cæteris annumeretur, ut nimirum ipsa Beatissima Virgo a Deo pro Nobis implorare dignetur, quod petimus; suoque patrocinio non minus Catholicam Religionem, quam hanc Apostolicam Sedem benignè tegere velit, ac fovere. Hoc Vobis significandum esse censuimus.

Sequitur Decretum de Cardinali, a quo Missarum solemnè die celebranda sunt.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. in Secreto Consistorio diei 26. Mensis Novembris proximi præteriti alloquutionem habuerit Eminentissimis Patribus, qua publicas in Urbe indicitas preces, ut Pater misericordiarum Deus sua vota respiceret, quæ ad Pacem Christianorum Principum, & ad optatam Orbis tranquillitatem unice tendunt, significavit; Eisdemque de Missionibus in variis Urbis Ecclesiis distributis certioratos reddidit, ut quisque Fidelium per veram peccatorum penitentiam Plenarie, quam indulsit, &

Sanctio.

Dat. die 11. Febr. 1745.

Prohibitio aliter erogandi, sub poena reintegr. de proprio.

Clausulæ.

Derogationes.

Indulgentia fructum uberiorem perciperet, nec non ut Beatae Mariae Virginis Intercessione, cujus CONCEPTIONIS Festum imminebat, ferventius Urbs tota deposceret, singulis annis in Basilica Liberiana Pontificiam Cappellam, ipsa recurrente CONCEPTIONIS die, perpetuo habendam decrevit. Ut autem de Cardinali celebrante in praedicta sic instituta Cappella in futurum consuleret; Pontificum Praedecessorum suorum exemplo, qui in recurrentibus anni solemnitatibus Missas celebrandas nonnullis S. R. E. Cardinalibus, quibus vel ordinis, vel muneris ratione id congrue competere videbatur, assignarunt, a Cardinali pro tempore Burghesiani Sacelli Protectore singulis annis die Festo CONCEPTIONIS Beatae Mariae Virginis, sive dicta Cappella Papalis in Liberiana Basilica, sive propter obvians aliquod impedimentum in Palatii Apostolici, vel Vaticani, vel Quirinalis, publico respectivo Sacello habeatur, semper, & ubique Pontificalem Missam fore concinendam, statuit: Hanc vero Sanctissimam suam voluntatem, perpetuis futuris temporibus valituram, idem Dominus Noster suae vitae vocis oraculo in Diariis redigendam, ac in forma Decreti publicandam, ubi necessitas exposularet, ex instructo mihi officio demandavit. In quorum omnium, & singulorum fidem praesens hoc documentum proprio charactere subscriptum, solitoque sigillo munitum dedi Roma die 3. Decembris 1742. ejusdem Sanctissimi in Christo Patris Pontifici. III.

Ignatius Reali Apostolicus
Cereemoniis Praefectus.

CXXII.

De Processione Generali in Solemnitate Sanctissimi CORPORIS CHRISTI, tempore Apostolicae Sedis vacantis, in Urbe peragenda.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.

Pontificis
providentia
in futurum
tempus ex-
tenditur.

PASTORALIS sollicitudinis officium, quantum Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere satagentes, non solum ea, quae sub oculis nostris geruntur, opportunis legibus apte ordinare atque dirigere studemus; verum etiam providentiae nostrae intuitum ad ea intendere non omittimus, quae post expletum a Nobis hujusce mortalis vitae cursum, ubi Omnipotenti Deo, qui numeravit dies nostros, ita placuerit, aut fieri necessario debere, aut evenire posse prospicimus.

Solemnitas
CORPORIS
CHRISTI va-
cante Apo-
stolica Sede
pluries oc-
currit.

§. 1. Sanè ex quo in hac Romana Urbe a prima fere aetate diversis in gradibus commorati sumus, meminimus, non semel, sed iterum, ac tertio jam contigisse, ut, vacante, per obitum Romani Pontificis, Apostolica Sede, solemnitas CORPORIS CHRISTI recurreret, in qua, ex pia Urbani Papae IV. Praedecessoris Nostri institutione ac lege, & fructuosâ univèrsae Catholicae Ecclesiae consuetudine, post exacta Paschatis & Pentecostes solemnia, vivificum Eucharistiae Sacramentum, continuatâ per diem Octavam celebritate, & publicis Supplicationibus a Christifidelibus percolitur. Cumque hujusmodi Supplicationibus, sive Processionibus, vivente Romano Pontifice, initium det prior illa & solemnior Supplicatio, quae incipiens ab ipso Pontificiarum Aedium Vaticanæ Sacello, praesentibus & subsequens omnibus tam Saecularis, quam Regularis Cleri, Romanaeque Curiae & Pontificiae Aulae Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Basilicam Principis Apostolorum procedit, ibique terminatur; vacante, ut praediximus, Apostolica Sede, Nobisque, per mortem recol. mem. Praedecessorum Nostrorum Benedicti Pa-

pa XIII., & Clementis Papae XII., intra Apostolicorum Comitiorum septa commorantibus, quaestionem hanc, non sine sententiarum atque studiorum varietate, audivimus agitari; an scilicet in eodem Vaticano, an verò in Lateranensi Patriarchio, solemnitas illa, & generalis, de qua supra dicebamus, Supplicatio peragenda esset. Et quidem praemissis in casibus, Nostris primùm oculis aspeximus, deinde etiam aliorum relatione audivimus, praefata solemnitatis celebritatem duplici Supplicatione inchoatam fuisse, quarum altera in Basilica S. Joannis in Laterano, altera verò simul eodem tempore in Basilica S. Petri in Vaticano habitata fuit; Divisionem autem factam fuisse eorum, qui primâ hujusmodi generali Supplicationi interesse tenebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis verò ad alteram ex praedictis Basilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

§. 2. Quod quum Nostrâ, & aliorum etiam complurium sententiâ, nec Ecclesiasticis regulis ac ritibus, nec pia Praedecessorum Nostrorum menti, contentaneum esse judicaverimus; neque verò absque notabili Divini Cultus immutatione, & Populi scandalo, reipsa fieri contigerit; Nos, cupientes tanta solemnitatis initia, communibus omnium ordinum studiis, eoque maximo cultus splendore, quo potissimum fidelium mentes ad debitum erga Divinae bonitatis mysteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari; Motu proprio, & ex certa scientia, post maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in posterum praeccepti Nostri formam volumus esse perpetuam, quâ de Apostolica potestatis plenitudine statuimus atque mandamus, ut, sicuti Sede plena de manè Feriæ V. post Festum SANCTISSIMAE TRINITATIS, unica Supplicatio, sive Processio Generalis SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI in Urbe peragi consuevit, ita eadem Apostolica Sede vacante, ubi Solemnitatem praedictam, anno vertente, celebrandam esse contingat, unica pariter in Urbe Generalis Processio habeatur, cum interventu omnium & singulorum, qui de cetero hujusmodi Supplicationi generali adesse tenentur; quorum nomina, & incedendi ordo, aliis Nostris Apostolicis Litteris hac ipsa die manu Nostra subscriptis distinctius expressa reperiuntur.

§. 3. Dum autem pro hujusmodi generali Supplicatione Sede vacante, ut praefertur, habenda, congruum opportunumque locum deligere, & constituere mente animoque versabamur; illud Nos maximè permovit, sed animadvertimus, in ceteris per Christianum Orbem Civitatibus, tempore Episcopalis Sedis vacantis, nihil mutari solere circa locum, aut Ecclesiam, in quo, seu qua, Episcopo vivente, quotannis praecipua hujusmodi Processio CORPORIS CHRISTI celebrari solet. Itaque quemadmodum in Urbe, Sede plena, Processio Generalis hujusmodi in Vaticano celebratur, quantumvis Pontifex in ejusdem Vaticanæ Aedium actu non commoretur, sed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eundem extra Urbem moram trahere contingat; ita nihil ob stare censuimus, quominus, etiam defuncto Pontifice, Processio Generalis die Festo CORPORIS CHRISTI in Vaticano pariter celebretur; quia potius id satis congruum & opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticanæ Conclavis, in quo Collegium S. R. E. Cardinalium, ad maximum in Terris opus peragendum, tunc temporis permanet, tum frequentiae Populi, qui hac de causa per eos dies ad Vaticanum confluit.

Cum divi-
sione Pro-
cessionis ge-
neralis, com-
muniter im-
probata.

Prescribitur
unica Pro-
cessionis ge-
neralis, uti
mos est, Se-
de plena.

Et quidem
de more apud
Basilicam
S. Petri in
Vaticano.

§. 4. In-

1745.

Processionis
ordo, & iter.

§. 4. Inchoanda igitur erit prædicta Supplicatio generalis a Basilica Vaticana, ea hora, quæ a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Missæ Sacrificium per eum, a quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, ut infra, deferendum erit, ad Altare Cathedræ S. Petri celebrabitur. At quoniam plures causæ obstant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque splendidior viarum apparatus servetur, qui, vivente Pontifice, sive is præsens sit, sive absens, observari consuevit; statim prædictam Supplicationem per brevius illud iter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam alias, vacante Apostolica Sede, in eodem Varicano factam fuisse constat; in ejus quoque regressu, volumus, omnes & singulos, qui in Processione interfuerint, cum intortitiis accensis, intra eandem Basilicam de more dispositos, usque ad extremum manere: ac demum, Sanctissimo Sacramento super Altare majus, Confessionis videlicet Principis Apostolorum, per manus Diaconi Episcopo adstantis collocato, & consuets precibus devotè decantatis, ab ipso Episcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento super Populum data, angustam sanctamque celebritatem absolvi.

§. 5. Et quia prædicta Supplicatio, quæ sic, ut præmissimus, Nostræ hujus Ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda est pro peculiari Processione Basilicæ Vaticanæ; quæ quidem Basilica propriam Supplicationem peragit in die Octava CORPORIS CHRISTI; sed locum tenere debet generalis illius Supplicationis, quam, Sede plena, Romanus Pontifex celebrare solet, & in qua Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum ab ipso Pontifice, vel, eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus deferretur; hinc est, quod, Sede Apostolica, ut præfertur, vacante, volumus, ut a Collegio prædictæ S. R. E. Cardinalium, hoc est a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, & a Cardinali ejusdem S. R. E. Camerario, triduo ante Solemnitatem CORPORIS CHRISTI, aliquis eligatur & deputetur, qui præfatum Augustissimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, sive Archiepiscopis, aut Episcopis in Romana Curia presentibus, cui ministrare debebunt Sacri illi Ministri, qui in Cappellis Cardinalitibus Officio Diaconi & Subdiaconi sunt perpetuò additi.

§. 6. Acolythi pariter Cappellæ Pontificiæ, necnon ejusdem Cappellæ Clerici, aliique inferiores Ministri, in propriis Officiis ritè ministrabunt, sub directione eorum ex Pontificis Cæremoniarum Magistris supra numerum, qui, juxta Constitutionem a san. mem. Decessore Nostro Clemente Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Concilave non permittuntur.

Item Cantores ejusdem Cappellæ Pontificiæ Hymnos & Laudes de more concinentes, & Missæ celebrationi intererunt, & totam Supplicationem in suo gradu & ordine prosequuntur.

Umbellam verò seu Baldacchinum, iidem ferè suis respectivè vicibus deferent, qui, vivente Pontifice, ejusmodi decorantur prærogativâ. Eiusdemque Umbellæ latera, tam Officiales virgæ rubræ cum intortitiis, quam Servientes Armorum, sive Mazzerii Papæ nuncupati, cum Mazziis argenteis, & Milites Helveticæ cum suis Decurionibus atque Tribunis, militari ritu armati, claudent, & respectivè custodient.

Nullam verò peculiarem Crucem volumus elevari, sub qua tota Supplicatio incedat; sed propriam Crucem a singulis tam Sæcularis, quam Regularis Cleri, Capitalibus, Ordinibus, sive Corporibus, ex quibus Processio componitur, de more erectam deferri, Cursorès etiam Cardina-

lis pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum Sede plena mos est, totum Processionis Ordinem dirigere mandamus.

§. 7. Sacræ autem Vestes, necnon Ostensorium, Thuribulum, Candelabra, argentea Funnalia, Umbella, seu Baldacchinum, & reliqua suppellex ad Sacram Functionem necessaria, ab Apostolico Sacrario, seu respectivè a Pontificia Floreria, subministrari debebit. Cerei quoque, quotquot necessarij erunt, sumptibus Cameræ Apostolicæ provideri; ac demum Porticum Vaticanum, & reliqui ambitus apparatus, Apostolicarum Ædium Aulæis, ut vivente Pontifice, moris est, & in reliquo, ejusdem Cameræ Apostolicæ sumptibus, adornari præcipimus.

§. 8. Denique Pontificios Milites Urbanos per totum Processionis iter dispositos de more adesse, eandemque subsequi, & custodire jubemus.

§. 9. Quapropter omnibus, ad quos spectat, & ad quos in casu pro tempore spectabit, committimus, & mandamus, ut quæcumque, ad Divini Cultus & Religionis incrementum ac decus, hac Nostra Constitutione statuimus & ordinavimus, singuli pro virili parte respectivè impleant, & ab aliis impleri curent. Specialiter autem Venerabilibus Fratribus Nostri Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, iisque potissimum, qui pro tempore in quolibet Ordine Priores existunt, una cum ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Camerario, injungimus, ut opportuna mandata atque præcepta, pro præmissorum omnium executione expediant. Itemque ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus pro tempore Camerario, Vice-Cancellario, & Majori Penitentiario, ut omnes sibi respectivè Subditos, Ministros, & Officiales, eorumque Collegia, sive Ordines, qui hujusmodi Processioni Generali de more adesse debent, sub consuets præceptis & pœnis, adesse compellant; Ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe, ejusque Districtu, Romani Pontificis Vicarius existet, ut omnes Cleri Sæcularis & Regularis Ordines, qui, vivente Pontifice, eidem pariter Supplicationi interesse solent, Collegia, Capitula, etiam Basilicarum Patriarchalium, & Collegiatarum etiam insignium, aliosque omnes etiam necessariò exprimentos, sub consuets pariter præceptis, ac pœnis, auctoritate sibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata, jubeat interesse.

§. 10. Has enim Nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, perpetuò firma, & efficacia existere volumus, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, plenissimè observari; Sublata omnibus & quibuscumque, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus prædictis, eorumque Collegio, & Ordinum respectivè Prioribus, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Camerario, aliter decernendi & statuendi facultate; & non obstantibus, si quæ in contrarium facientes adesse dicantur, Apostolicis Constitutionibus & Ordinationibus quibuscumque; Necnon quarumcumque Ecclesiarum, Basilicarum, etiam Patriarchalium, & Collegiatarum insignium, & quorumvis Ordinum, Congregationum, Institutorum, Collegiorum, Communitatum, ipsiusque Cleri Urbis, & Personarum singularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, & quavis alia firmitate roboratis Privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, etiam de iis, eorumque respectivè tenoribus expressa & individua mentio habenda foret; quibus omnibus & singulis, alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissimè & amplissimè moti

1745.

Sacræ Suppellex, lumina, & apparatus, unde desumi debeant.

Executio generaliter injungitur.

Clausulæ præservati-væ & derogatoriæ.

Electio Antistitis, qui deferat Sanctissimum Sacramentum Sacro Cardinalium Collegio tributur.

Ministri, & Assistentes enunciantur.

Dat. die 16. Febr. 1745.

pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. II. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, Ordinationis, voluntatis, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quinto, quarto-decimo Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Schedula Motus proprii, de qua fit mentio in Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

OMNIBUS & singulis Officialibus Romanæ Curie, qui alias juxta antiquum ejusdem Curie morem, & ritum, in generali Pontificia Processione Sanctissimi Corporis CHRISTI cum albis intortitiis, Apostolica Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi, tempore prædictæ Sedis Vacantis, occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragendæ formam Apostolicis nostris Literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum præscripsimus, ita præsentis nostri Motus proprii &c. Scheda districtè præcipiendo mandamus, ut ipsi pro eorum debito & condigna erga tantum Sacramentum veneratione, celerique & tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub pœna privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respectivè Officiorum per duos continuos menses ex tunc proximè futuros eis obvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quibus dictarum Literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis, in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incidere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus, atque omnibus & singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet, super quæstionibus & controversiis quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus, definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earumdem tenore præsentium reservamus.

Officiales autem Camera, Cancellariæ, & Pœnitentiariæ Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum præservamus, volumus eodem incidere Ordine, quo descripti reperuntur in Rotulo a Nobis sub initio, & quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis: Quorum Rotulorum seriem, & ordinem, ne vacante Apostolica Sede prædicta, de eorum vigore, & subsistentia hæsitari contingat, ad præmissorum effectum tantum, ex nunc, prout ex tunc, & è contra confirmamus, & approbamus; Ac, quandocumque casus obvenit, hujusmodi

Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice tunc proximè defuncto subscripti, illiusque integrum tenorem, ante ipsum Processionis prædictæ initium per unum ex Pontificiis Curforibus de more legi, & recitari præcipimus. Quo verò ad alias Personas, de quibus in dictis Literis meminimus, eorum nomina, Officia, & incendendi Ordinem, ut infra, præscribimus, videlicet:

Præcedentibus Alumnis Hospitii Apostolici, & Orphanotrophii; tum Ordinibus Regularium, Parochis Ecclesiarum Urbis cum Stolis, Clero, atque Capitulis Ecclesiarum etiam Collegiatarum Insignium, & Basilicarum etiam Patriarchalium, ordine suo.

Officiales Cancellariæ Apostolicæ, necnon Camera, Pœnitentiariæ, alique in consueto Rotulo descripti, juxta Ordinem ibi adnotatum. Cantores Papæ.

Gubernator Conclavis } Simul.
Gubernator Urbis }

Ambo cum Rocchetto & Mantelletta nigra, & cum intortitiis, quæ ab aliquo ex ipsorum Familiaribus Nobilibus deferri poterunt.

Duo Acolythi cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythi cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Acolythi duo cum duobus thuribulis.

Duodecim ex Officialibus virgæ rubæ cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item a lateribus Milites Helvetici cum suis Tribunis.

Antistes deferens Sanctissimum Sacramentum cum Diacono & Subdiacono sub Baldacchino. Duo alii Acolythi cum Funalibus argenteis. Minister de Mitra.

Auditor Camera } Simul.
Thesaurarius Generalis }

Patriarchæ.

Archiepiscopi.

Episcopi,

juxta eorum gradum, & respectivam antianitatem, nulla ratione habita assistentiæ Solio Papæ.

Prothonotarii Apostolici Participantes tam de numero, quam supra numerum, alique in eorum Scamno locum habentes.

Abbatibus habentes locum in Cappella.

Generales Ordinum habentes locum, ut supra.

Auditores Rotæ, cum Magistro Sacri Palatii.

Clerici Camera, ejusdemque Præses.

Referendarii Volantes Signaturæ Justitiæ, cum ejusdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Confistoriales, cum Procuratore Fiscali, & Commissario Camera.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cathedræ S. Petri usque ad Portam Basilicæ.

Officiales Collegii S. Petri a Porta Basilicæ usque ad Catenam Palatii.

Magistri Viarum, alique ejusdem Officii Ministri, a Catena ad finem Peristylii.

Officiales Collegii S. Pauli ab una ad alteram extremitatem Peristylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Peristylii usque ad Portam Ferream.

Natio Senensium a Porta Ferrea usque ad Altare Confessionis S. Petri.

Servientes Armorum, & Cursores Cardinalis Vicarii cum suis Mazis totam Processionem custodiant, & hortentur ad procedendum, & non permittant sub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, nisi data per Antistitem Benedictione super Populum cum Sanctissimo Sacramento.

Militum Urbanorum turmæ Processionem

sequantur

sequantur atque custodiant, & fiant solite mortuorum explosiones in consuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, & Gubernatori Urbis, ejusdemque Urbis Vicegerenti tunc & pro tempore existentibus, per easdem presentes committimus & mandamus, ut in consuetis respective locis adstantes, necnon alii Cereemoniarum Apostolicarum Magistris Supranumerum, qui etiam tunc & pro tempore extra Conclave existent, ut, pro eorum Officii debito, presentis Mandati nostri schedulam, & in eis contenta quaecumque, singuli pro virili parte exequi & observari faciant: Notariis quoque Camerae Apostolicae, ut praedictis Conclavis & Urbis Gubernatori, ac Vicegerenti assistant, describentes nomina singulorum contumacium & inobedientium, quos praemissis, & gravioribus etiam pro excessuum qualitate poenis puniri & multari volumus. Praesentes quoque, & desuper si videbitur expediendas Litteras, semper validas, & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, ad quos quomodolibet spectat, & spectabit in futurum, inviolabiliter observari; sicque & non alias per quoscumque Judices &c. etiam praedictae S. R. E. Cardinales, sublata &c. judicari &c. debere, irritumque &c. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra & Cancellariae praedictae Regula de jure quæsito non tollendo, & privilegiis, ac indultis, & Litteris Apostolicis, Collegiis praedictis, eorumque singularibus Personis, etiam in limine eorumdem Collegiorum erectionis, concessis, ceterisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ac praedictorum Collegiorum etiam juramento &c. roboratis statutis &c. ceterisque contrariis quibuscumque; cum clausulis opportunis.

Fiat motu proprio P.

ET quod dictae Regulae, necnon Privilegiarum, & Indultorum praedictorum quomodolibet concessorum tenores etiam veriores, ac Datae, habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in Litteris etiam per viam de Curia, si videbitur, expedien. Et de perpetuis mandato, commissione, derogatione, voluntate, aliisque praemissis, ut supra in dictis Litteris latissime extenden. Volumus autem, quod sola praesentis nostri Motus proprii Schedules Signatura sufficiat, & illius quoque exempla, seu transumpta, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, & personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munita, ubique fidem faciant in iudicio, & extra illud: Regula quaecumque contraria non obstant.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem quartodecimo Kalendas Martii Anno Quinto.
Publicata die 18. Martii ejusdem anni.

CXXIII.

Jubilaeum pro Italia, & Insulis adiacen. concessum, extenditur ad Regnum Galliae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus presentes Litteras inspecturis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium.

CUM multorum charitate refrigerante ita saepe malitia hominum abundat, ut in da-

rissima nos incidentes tempora, maximis laboribus periculis; omnia utriusque legis instituta, Prophetarum, & Apostolorum exemplis firmata, sacris superque testantur, unum nobis, idque tutissimum paratum esse periculum in precibus, & jejniis, quibus Dei misericordiam delectare atque implorare satagimus. Hinc est, quod Italiae populis ejusque Insulis adjacentibus tot calamitatibus divexatis hoc praesens Jubilaeum indiximus, & ad magnam Divini auxilii spem omnes ereximus.

§. 1. BENEDICTUS PP. XIV. In Suprema Catholica Ecclesia administratione &c. ut supra Pag. 254.

§. 2. Hos ergo Divinae misericordiae uberimos fontes in Gallia quoque Regnum, ejusque Provincias, nobis cura est derivare, ob id praecipue, ut ibi ab omnibus, qui harum caelestium largitionum participes fieri volunt, praeter onera a Nobis praescripta, gratiae omnino habeantur quam maxima Omnipotenti Deo, cujus unius beneficio Carissimus Noster in Christo Filius Ludovicus Rex Christianissimus a gravissimo & deplorato morbo nuper convaleuit. Omnes igitur Galliarum coetus pro Principis salute & imperii diuturnitate vota nuncupaturi, toti sese in preces effundant, ut, qui solus est dominantium Dominus, dies super dies Regis adjiciat, & cor ejus in manu tenens, faciat, ut ambulans in praecipitis ejus, semper speret in Domino, & in misericordia Altissimi non commoveatur.

§. 3. Ut autem praesentes Nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensa.

Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XVIII. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

Fiat P.

De Jubilaei Concessione pro Regno Galliae; a cujus Indulgentiae beneficio excluduntur Refractorii.

Carissimo in Christo Filio Nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili Noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

NULLIS verbis explicare satis possumus volupratem singularem, quam Nobis attulerunt litterae Majestatis tuae die 24. Januarii ad Nos scriptae, ex quibus consilia deprehendimus ad pacem Europae conciliandam aptissima, quam Nos quidem unice atque ardentissime exoptamus: Itaque Majestati tuae gratias agimus maximas, simulque adjungimus, id Nobis inusitatum, aut novum minime contingere: Quippe regalem indolem, animique tui praeciaros sensus jampridem cognitos habemus, ex quibus etiam facile coniecimus, Dei beneficio Majestatem tuam ex gravissimo morbo relevatam fuisse, & prospera nunc uti valetudine, ut tanquam Angelus pacis dissidia componeret, ac populis redderet tranquillitatem.

§. 1. Illud

Extensio Jubilaei ad Galliae Regnum, adjectio onere orandi pro Rege.

Auctoritas Transumptis tributa.

Dat. die 18. Febr. 1744.

CXXIV.

Pontifex consilia pacis in Rege laudat & fovet.

1745.
Experitam
jubilai ex-
ceptionem
concedit, ad-
jecta lege
orandi pro
incolumitate
ipius Regis.

§. 1. Illud quoque à Nobis deposcit Ma-
jestas tua, ut Jubilæum in Italia atque Insulis ad-
jacentibus nuper à Nobis promulgatum, Regnis
pariter, ac Provinciis ditioni tuæ subiectis con-
cedamus; in quo sanè voluntati tuæ morem li-
bentissimè gerimus, ob eam potissimum causam,
quod Galliarum Populi partem Christiani gregis
eximiam constituent. Quapropter, his nostris
Literis adjunctum accipiet Majestas tua, quod ex-
petit, Breve Apostolicum, nihil omninò diversum
ab eo, quod Italia, & Insulis adjacentibus elar-
giti sumus, nisi quod tuis populis eam condicio-
nem superaddimus ad obtinendum Jubilæum, ut
Deo referant gratias, qui Majestati tuæ pristi-
nam sanitatem restituit, eumque precentur eni-
xè, ut incolumem & felicem Majestatem tuam
diutissimè conservet. Pro certo habemus nemi-
nem ex illis reperiri, qui opus hujusmodi li-
benti animo non suscipiat, cum tot tantisque
læticiæ signis apertissimè declaraverint, se planè
intelligere magnitudinem accepti beneficii, &
plurimum momenti ac ponderis positum esse in
prospera valetudine Majestatis tuæ ad publicam
felicitatem statuendam: Et quidem Nos ipsi
Deo Optimo Maximo preces ob eandem cam-
sam assiduo persolvimus, cum rem Divinam faci-
mus, idemque institutum perpetuò retinebimus.

§. 2. Cum autem Brevis Jubilai quod Ma-
jestati tuæ impertimur, nihil novi contineat vel
diversi ab eo, quod jam Italia atque Insulis ad-
jacentibus proposuimus, ejusque solum extensio
ad tuos populos nuncupari debeat; ideò nullam
habendam de iis mentionem duximus, qui in
tuis Regnis parvi faciunt Constitutionem *Uni-
genitus*, ejusque auctoritatem temerè labefaciunt;
cum præsertim ignorare neminem arbitremur,
participes Indulgentiæ fieri nullo modo posse,
qui pervicaciam hujusmodi nondum deposue-
rint. Equidem obsecundare jam videtur Deus
voluntati studiisque Majestatis tuæ, quibus ar-
denter cupit, ut quicumque ditioni tuæ subji-
citur, eidem Constitutioni omninò pareat, &
illam, quo par est, honore prosequatur. Tam
præclarum consilium, pioque conatus, absque
fructu inanes cadere Deus nequaquam patietur;
imò certam ex Divina bonitate spem animo
concupimus, fore ut pervicaces, omni contem-
tione deposita, sequantur exemplum clarissimi
Regis, qui Sanctæ huic Sedis certissimis argu-
mentis observantiam suam continuò testatur, &
Ecclesiæ Decretis obsequenter obtemperat.

§. 3. Quod reliquum est, Majestatem tuam
paterna benevolentia complectimur, & Aposto-
licam Benedictionem amantissimè elargimur.
Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majorem,
sub Annulo Piscatoris, die xx. Febr. MDCCXLV.
Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CXXXV.

Clericorum Regularium Theatinorum Ordini
unus locus Consultoris in Congregatione Sac-
rorum Rituum perpetuo attribuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis
studium erga
Ordin. Cler.
Regul.

INSIGNEM Clericorum Regularium Theati-
norum nuncupatorum Familiam, dum olim
minores Dignitatum gradus tenebamus, eo,
quo par erat, benevolentia & amoris studio
adeo prosequabamur, ut in hoc Sacrosancti
Apostolatus apice, licet immeriti, modo
constituti, majoribus Apostolicæ nostræ chari-
tatis, benignitatisque testimoniis complecti sum-
mopere optemus; in hanc enim cogitationem
animum nostrum jure & merito inducunt luca-

lenta pietatis & religiosa perfectionis exempla,
cum sacrarum Doctrinarum splendore, atque
æterna animarum salute conjuncta, quæ ab in-
itio illius institutionis in Catholica Ecclesiâ uti-
litem verbo & exemplo in dies proferre per-
gunt Religiosissimi ejusdem Alumni: Postulant
enim, & a Nobis expectant illi præcipue Viri,
qui huic familiæ nomen dederunt, & ejus glo-
riam longe lateque propagarunt, ut justos & de-
bitos honores iisdem persolvamus. Unus instar
omnium enituit, Nobis (quod semper maximi
facimus) summa necessitudine conjunctus, im-
mortalis memoria vir, & Venerabilis Dei Servus
Josephus Maria, dum vixit, S. R. E. Presbyter
Cardinalis Thomæ nuncupatus, doctrinæ præ-
stantia, morum sanctimonia, & austerissima vi-
vendi forma clarissimus & spectatissimus, qui
summo genere natus, adolescens adhuc, jure
prioris ætatis abdicato, humanisque rebus va-
lere jussis, præclarum hoc Institutum amplexus
est, & ex uberrimis Patrum fontibus, & ex ve-
nerandæ antiquitatis Codicibus studia, vigilias,
omnesque elucubraciones suas in Proximi com-
modum, & in Ecclesiæ præsidium derivavit: Al-
ter vero, Cajetanus Merati, non ita pridem
ejusdem vestigia attingere alacriter studuit, &
egregia suæ eruditionis specimina, quæ omnium
judicio probantur, & manibus teruntur, scrip-
tis etiam mandavit.

§. 1. Cum igitur a Romanis Pontificibus Præ-
decessoribus nostris quamplurima prodierint
exempla Nobis ad imitandum relicta, quibus in
hac Alma Urbe nostra alia officia nonnullorum
Religiosorum Cœtum Alumnis ita semper ad-
dixerunt, ut munera hujusmodi tamquam sibi
debita vindicantes eorum Præsides, quo lauda-
bilis exercerentur, optimum quemque suorum
omni studio atque cura conquirent; Hinc est,
quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia,
& matura deliberatione nostris, deque Aposto-
licæ potestatis plenitudine volumus ac decernimus,
ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus
ex Consultoribus Congregationis Venerabilium
Fratrum Nostrorum S. R. E. præfate Cardinalium
Sacris Ritibus præpositæ, succedente illius pro
tempore vacatione, uni ex Congregationis Di-
lectorum Filiorum Clericorum Regularium Thea-
tinorum nuncupatorum professoribus concedi &
assignari debeat.

§. 2. Decernentes, easdem præsentis Literas
semper firmas, validas & efficaces existere & fore,
suosque plenarios & integros effectus sortiri &
obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tem-
pore quandocumque spectabit, plenissime suffra-
gari; sicque in præmissis per quoscumque Judi-
ces Ordinarios & Delegatos, etiam causarum
Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiti
debere, ac irritum & inane, si secus super his
a quoquam quavis auctoritate scienter, vel igno-
rante contigerit attentari. Non obstantibus
Constitutionibus, & Ordinationibus Aposto-
licis, necnon prædictæ Congregationis, etiam
juramento, confirmatione Apostolica, vel
quavis firmitate alia roboratis statutis, & con-
suetudinibus; privilegiis quoque, indultis, &
Literis Apostolicis in contrarium præmissorum
quomodolibet concessis, confirmatis, & inno-
vatis. Quibus omnibus & singulis, illorum teno-
res præsentibus pro plene & sufficienter expressis,
ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis
aliàs in suo robore permanentibus, ad præmissorum
effectum hac vice dumtaxat specialiter & ex-
presse derogamus, cæterisque contrariis quibus-
cumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
sub Annulo Piscatoris die xx. Martii MDCCXLV.
Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

Card. Tho-
masi laudes.

Item Cajeta-
ni Merati.

Statuitur
unum Cler.
Reg. Thea-
tinum Sacr.
Rit. Consul-
torem sem-
per esse.

Clausula ad
perpetuum
& derogat
tion.

Dat. die 20.
Martii 1745.

Ac-

CXXVI.

Capitulo Generali Fratrum Eremitarum Sancti Augustini facultas conceditur eligendi deinceps Priori Generali ad vitam in Officio mansurum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Sollicitudo Pontificis pro conseruatione Regularis Disciplinae.

INTER maximas Nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem summo opere anxios, & fere non exanimatos, quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot tantisque difficultatibus obnoxium, illa saepe, & vehementer quidem animum Nostrum urgere solet, quae ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum familiarum disciplinam conferre posse videtur; Quamplurimum enim Catholicae Ecclesiae interesse putamus, ut qui Saeculo valere iusto, in penitentiae caltris, Christo Duci, sacramento se obtulerunt, Apostolicae Sedis praesidio & auctoritate, charismata meliora semper emulenter, & ad perfectam beatamque vitam fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contententes, facilius deinde in viam mandatorum, charitatis igne succensi, currere pergant.

De varia ratione Regiminis Ordinum Regularium.

§. 1. Illud verò, quod hoc tam difficile & tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemque Nostram adhibebamus, in causa esse, a probatis Viris saepe intelleximus, Generalium Praesidium certis statisque temporibus vicissitudines, ac mutationes: Valde enim mirabamur sacras huiusmodi familias, ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, & veluti auspicio, sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eundem, non tam in hoc munere exercitatum, quam, id quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum, perpetuo non retinerent; & elabi sinerent gubernacula e manu illius, qui frequenti usu, tanquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur: Hinc a quamplurimis regularis disciplinae studiosissimis cultoribus ad Nos demissè delatum est, quod ob suscepta a longè distitis terrarum partibus maxima itinera, quibus conficiendis praecipue dolent, plerumque intercedere non solum rei familiaris iacturam, sed dissolutionem, aut saltem remissionem animorum, quos a severiori vitae instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus Mundi illecebris, quibus renuntiarunt, & ab assiduo rerum divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, & natura, Urbium, hominumque frequentia, & diversarum gentium commercium solent detorquere; Neminem enim ipsimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate desagent quamplurimi ambitiosi homines tum cum praefinita exiguo, & brevi annorum curriculo publica munera, ad novos iterum Magistratus cupiendos rursus viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miserima Christianae charitatis naufragia, studio, & arte obreptiones quasitas, & longè omnium acerrimos motus invidiae, saepe excitari, non sine gravium cordium ipsorum aegritudine, merito semper deplorantur. Licet enim in nonnullis Regularium caetibus, ubi Generalium Praesidium munus non nisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica haec Sancta Sedes benignè indulerit, multae tunc allatae & perpensa sunt causae, quae quidem con-

gruae aptaeque temporibus videbantur; sed non ferunt usus & vicissitudines rerum, semper retineri commode posse, quae ante probabantur; & hominum mores & ingenia, facti rationem, & consilium utiliter aliquando mutari Nos docent.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus, dilectorum Filiorum Fratrum Eremitarum S. Augustini Generalibus Comitibus, pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium electione, in Civitate Nostra Bononiensi habendis modo dicta sit dies, opera pretium duximus ea a Nobis capienda esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati & commodo auctoritate Nostra prospiciamus: Maximi enim omni tempore fecimus insignem huiusmodi familiam, tum propter ejusdem Sancti Augustini tutissima atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata; tum propter eximios Viros, quos edidit, pietate & doctrina praestantes, & quorum instar omnium bonorum mem. Henricus, dum vixit, S. R. E. praedictae Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, cuius olim in minoribus constituti, amicitia fruebatur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude, tanquam Romanae Ecclesiae praedictae splendidissimum lumen, nunquam est nominandus.

§. 3. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Piores ad vitam hoc munus exercere consueverint, in sexennium deinde contractum a fel. recor. Sixto PP. V. Praedecessore Nostrum per quosdam suas in simili forma Brevis expeditas literas; Nos, quibus tanquam provido Patri familiae, incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum, quibus premitur Ordo ipse pro itu, & reditu a distitis ab Italia Provinciae pro Capitulis Generalibus de Sexennio in Sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis, quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum praedicti Ordinis Vocantium praesertim singulares personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodate existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; ac memoratas Sixti Praedecessoris praedicti literas, munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis ad Sexennium tantum duraturum continentes & praescribentes, quarum tenorem praesentibus pro expresso haberi volumus, harum serie annullantes, & nullius roboris, & momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat, esse declarantes; Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus & singulis Fratribus dicti Ordinis, votum sive suffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis mense Junio in dicta Civitate Nostra Bononiensi, benedictente Domino, celebrando habentibus & ferentibus, praecipimus & mandamus, ut ipsi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant, in unum, ut moris est, congregati, Deum, ac Ordinis decus, illiusque incrementum, commodumque, & utilitatem praesentibus oculis habentes, dissidiis prius, partiumque studiis, quae religiosam quietem & regularem observantiam conturbare solent, procul amotis atque eliminatis, hoc dubium sibi proponi curent: *An munus Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo Generali huiusmodi in posterum ad vitam explendum sit*: Initis subinde super ejusmodi dubio secretis suffragiis, illisque collatis, si duae ex tribus suffragiorum praedictorum partibus super eodem dubio in unum convenerint, illud admittunt, alioquin duabus ex tribus partibus praedictis in illud minime accedentibus, rejectum intelligatur.

Pontificis studium erga Ordinem Fratrum S. Augustini.

Card. Norisii laudes.

Jubet deliberari in Capitulo Gen. de Electione Prioris Gen. ad vitam.

1745. Alias facultates concedit.

§. 4. Præterea motu, scientia, & potestate similibus, iisdem Vocalibus per præsentem plenam, liberam, & omnimodam facultatem & potestatem, postquam præmissa impleverint, seu propositum dubium sic, ut præfertur, admissum fuerit, Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis Instituta per Sedem prædictam approbata, servatis alias servandis, eligendi concedimus. Demum si contingat Priorem Generalem, sicut præmittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam item facultatem tribuimus & impertimur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistentium, quoad tempus, quo Officia prædicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, & declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, & Definitorio præfatis, ut omnia, & singula acta, & gesta in Capitulo generali prædicto, juxta præmissa in præsentibus Nostris litteris contenta, ad Nos transmittere teneantur, ut illa approbemus, & confirmemus.

Derogat contrariis in specie, & in genere.

§. 5. Non obstantibus præfatis Sixti, necnon aliis Clementis VIII., & Pauli V. Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Litteris, quibus tempus, quo munera, seu Officia Assistentium dicti Ordinis durare debent præscriptum reperitur, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis prædicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plenè & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permanens, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Cæterum si contingat Priorem Generalem, ut præfertur, ad vitam minime eligi, per præsentem non intendimus si prædictis Sixti, ac Clementis, & Pauli Prædecessorum prædictorum Litteris in aliquo derogare, imò illas in suo robore in omnibus & per omnia remanere mandamus.

Dat. die 31. Mart. 1745.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxxi. Martii MDCCLV. Pontificatus Nostrri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

CXXVII.

Providetur Regimini Civitatum, & Locorum Ditionis Ecclesiasticæ, eveniente obitu Gubernatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

AD Populorum regimen Divino prorsus consilio, absque ullis meritis Nostris, evecti, eorumque utilitatibus, quantum in Domino possumus, consulere satagentes, hanc potissimum administranda reipublicæ rationem tenere consuevimus, ut, animadvertis rerum in diem occurrentium eventis, si quæ forte incommoda, aut damna ex illis ortum habuisse novimus, ea opportunis adhibitis remediis emendare, si vero similia in posterum evenire posse prospicimus, eadem providis constitutis legibus præcavere, quoad Nobis integrum est, studeamus.

Causæ præfatis Constitutionis.

§. 1. Cum itaque non ita pridem contigerit, ut duarum Pontificæ Ditionis Nostræ Civitatum, Beneventanæ scilicet, atque Narniensis, Gubernatores, in ipso eorum muneris exercitio,

diem obierint extremum; Cumque dilecti Filii utriusque Civitatis prædictæ Magistratus, sive Consilia, jus sibi esse contenderint, statim post suorum respective Gubernatorum decessum, aliquem eligendi ac deputandi, qui Gubernatoris Officium & munus exerceret, donec novus eorundem Civitatum Gubernator a Nobis electus & deputatus fuisset; Nos hujusmodi agendi rationem, nec ubique, nec semper tutam atque proficuum fore judicantes, ideoque certam ac generalem legem in hujusmodi casibus perpetuò servandam præscribere volentes, Motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine decernimus, atque statuimus, ut eveniente in posterum obitu alicujus Prælati ex Pontificæ Ditionis prædictæ Civitatum Gubernatoribus, sive Præfectis, cujus Locumtenens existat, quemadmodum existere par est, ad hujusmodi Locumtenentem ipso facto transeat, atque transire censeatur munus & Officium Gubernatoris, seu verius ejusdem muneris administratio, cum omnibus auctoritatibus, jurisdictionibus, & facultatibus necessariis & opportunis pro ipsius muneris exercitio, & cum perceptione omnium & singulorum emolumentorum & jurium, quæ ab hujusmodi Gubernatore percipi consueverunt; idque munus usque ad electionem & deputationem novi Gubernatoris a Nobis aut a Successoribus Nostris faciendam, ab eodem Locumtenente debeat exerceri.

Gubernatori Prælato decessenti substituitur ipse Locumtenens.

§. 2. Ubi verò aliquem Gubernatorem inferioris ordinis, aut Vicegerentem, per Apostolicas tamen Litteras in forma Brevis deputatum; ex hac vita migrare contingat; Volumus, Procuratorem Fiscalem, actualem ejusdem Gubernii Ministrum, & a Procuratore Fiscali Generali Urbis per ipsius Litteras Patentes deputatum, ipso facto similiter in hujusmodi Gubernii munere, cum iisdem jurisdictionibus, facultatibus, & emolumentis, usque ad novi Gubernatoris, aut Vicegerentis deputationem, ut supra, succedere.

Gubernatori non Prælato, Procurator Fiscalis.

§. 3. In locum verò defuncti Gubernatoris, qui per simplices Litteras Patentes deputatus fuerit ad Gubernium alicujus Oppidi sive Loci, cujus regimen sub immediata directione Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium ad consultanda Pontificæ Ditionis negocia deputatæ administratur, quoniam in iis quoque locis Procurator Fiscalis a prædicto Procuratore Fiscali Generali Urbis deputatur, decernimus pariter, ad Procuratorem Fiscalem hujusmodi, Gubernatoris Officium, facultates, & jura, usque ad novi Gubernatoris electionem, ipso facto deferri.

Idem statuitur in Guberniis, Sacræ Congregationis immediate subiectis, que conferuntur per Litteras Patentes.

§. 4. Quod si jurisdictionio defuncti Gubernatoris leviorum tantummodò Causarum cognitionem habentis, alterius Gubernatoris sive Præfecti auctoritati & jurisdictioni subiecta esset; (cujus porò conditionis non pauca Locorum Gubernia in præfata Ditione nostra esse dignoscuntur); mandamus hujusmodi Superiori Gubernatori, sive Præfecto, ut interea, dum novus a Nobis aut a Successoribus Nostris Gubernator deputetur, aliquem Pro-Gubernat. in defuncti locum subrogare non differat.

Quid in aliis Guberniis inferioris Ordinis.

§. 5. In Provincia verò, seu Legatione Romandiolæ, ubi alicujus Civitatis Gubernium a Prælato administratum, per hujusmodi Prælati decessum, vacare contigerit, ejus administratio ad tempus, & cum omnibus juribus, & facultatibus, ut supra, ad defuncti Locumtenentem ipso facto deferatur; si verò defunctus Gubernator Prælatus non fuerit, ad ipsius Provincie Legatum S. R. E. Cardinalem, sive ad ejusdem Provincie Præsidentem, pertinebit eum deputare, qui Gubernatoris munia, usque ad alterius electionem & deputationem, exerceat: Quod pari-

Quid in Legationibus Romandiolæ, & Ferrariæ.

1745.

1745.

Quid in Legationibus Bononiæ, & Urbini.

Clausula, Decreta, & Derogationes.

Status in contrarium non attendantur.

Sed solum Privilegia Apostolica in Sac. Congregatione approbata.

Sanctio.

Dat. die 1. Apr. 1745.

ter observari volumus in Guberniis, quæ intra Ferrariensis Legationis fines existunt.

§. 6. In Legationibus autem Bononiensi, & Urbinatenfi, si quando aliquis Gubernator, durante sui muneris exercitio, è vita migraverit, ideoque necessaria interim fuerit alterius deputatio, hæc ab illis fiet, quibus jus est in duabus hisce Legationibus Gubernatores Locorum respective eligere, ac deputare.

§. 7. Volumus demum, has nostras Literas, omniaque & singula in eisdem statuta atque præscripta, semper valida & firma existere & fore, suoque plenarios & integros effectus in singulis respective locis, & casibus perpetuò fortiri & obtinere, & ab iis, ad quos pro tempore quodcumque spectabit, plenissime observari; sublata omnibus & quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, & Apostolicæ Sedis Nunciis, necnon Caesarum Palatii Apostolici Auditoribus, aliter decernendi & statuendi potestate; & si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus. Non obstantibus quarumcumque Provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, Castrorum, & Locorum prædictæ Ditionis Ecclesiasticæ Statutis, Constitutionibus, usibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiam si eorum Magistratus, sive Consilia, non semel, sed pluries in præmissis casibus Gubernatores pro interim elegerint & deputaverint, eorumque electiones ac deputationes hujusmodi a Nobis, aut a Prædecessoribus Nostris quodcumque, & pluries etiam fuerint toleratæ; quas quidem electiones ac deputationes, ad effectum declinandi hujus Nostræ Constitutionis observantiam, nullatenus suffragari, aut attendi debere, & tamquam de factò, non autem de jure peractas, & attentatas; nullum statum inducere aut firmare posse decernimus & declaramus.

§. 8. Verum si aliqua ex præmissis Civitatibus, Terris, Oppidis, Castris, aut Locis, Apostolicum sibi Privilegium adversus earumdem præsentium tenorem atque præscriptum, sibi asserat, concessum esse, volumus hujusmodi Privilegia in forma authentica intra sex menses a die data præsentium exhiberi, & in prædicta Congregatione S. R. E. Cardinalium ad consultanda Ditionis Ecclesiasticæ negocia deputationum, examinari; & quantum eadem Privilegia vera, legitima, atque vigentia, non autem præsumpta, aut jam pridem cassata, & annullata reperiantur, debitam de ipsis rationem haberi, eademque suos respective effectus fortiri mandamus. Si verò hujusmodi Privilegia vel intra prædictum tempus non exhibeantur, vel exhibita in præfata Congregatione probata non fuerint, tunc in illis quoque Civitatibus, Oppidis, Terris, Castris, & Locis, has Nostras Literas, atque omnia & singula in eis contenta, locum habere, & in præmissis respective casibus inviolabiliter observari debere, volumus & jubemus.

§. 9. Nulli ergò omnino Hominum liceat paginam hanc nostræ Constitutionis, Ordinationis, Præcepti, Statuti, Decreti, Mandati, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatissimum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLV. Kalendis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Public. die 10. ejusdem mensis & Anni.

Bullarii Romani Contin. Pars X.

Indultum vacandi operibus servilibus, diebus aliis de præcepto, vel ex voto Festivis, pro Diocesi Niciensi.

Venerabili Fratri Carolo Francisco Episcopo Niciensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

INTER sollicitas omnium Christi Oviùm curas gratissima Nobis obveniunt solatii argumenta, quæ ex Episcopali vigilantia, in qua Canonica Disciplina opportuna sunt locata præsidia, Domino miserante, suscipimus; non sine enim ingenti gaudio ex altissima hac Apostolatus specula Pastores perspicimus vigiles stare super custodiam suam, & crediti sibi gregis servandi zelo ferventes, ad Divini honoris cultum, animarumque salutem cogitationes omnes & vires adeò sollicitè studiosèque intendere, ut Pastorum Principi, qui constituit eos super familiam suam, fideles se ac prudentes probare satagant.

§. 1. Intelligit propterea Fraternalitas Tua, quam libenti animo literas tuas, eximii in hanc Sanctam Sedem observantiæ ac reverentiæ sensibus refertas, & pastoralis vigilantia & charitatis notis insignes, exceperimus, quibus, cum in lustranda ista Diocesi cuncta ad Sacrorum Canonum normam & decorem Domus Dei pro injuncto Tibi ministerio exigere & componere nitereris, delatas Tibi, & in dies adhuc deferri narras a Parochis, & Confessariis, undique quærimonias, per quas istius Diocesis Fideles ingentem admodum Festorum dierum numerum causantes, & alendæ vitæ necessitatem obtendentes, ac finitimorum populorum, apud quos Festorum dierum numerus non est adeò auctus, exempla objicientes, a vetitis laboribus minime abstinere posse querunt. Quoniam autem præsentissima licet, per saluberrimas Edictorum Constitutiones, & salutaria monita a sapientia tua adhibita remedia frustra esse animadvertis, & Episcoporum Conventum, quem, ut pote veteris disciplina egregius amulator, summopere optare ostendis, a perturbata nimis temporum conditione interpellari prospicis, ut conscientiarum securitati & Ecclesiasticæ observantiæ salubriter consulas, ab hac Petri Cathedra, quæ Sacerdotalis omnis dignitatis & auctoritatis fons est, & origo, Apostolica potestatis & benignitatis opem ac subsidium requiris & poscis, quo sa. mem. Benedicti PP. XIII. Prædecessoris Nostri vestigiis inhaerentes, isti etiam Diocesi, perinde atque cum aliis actum est, Apostolica auctoritate permittere & indulgere dignemur, ut in aliquibus Festis Fideles, audita Missa, laborare valeant, manentibus cum obligatione integra præcepti omnibus diebus Dominicis per annum, diebus Natalis Domini, Sancti Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, & sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes, & sequentis diei, Festo Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, SS. Apostolorum Petri, & Pauli, Omnium Sanctorum, ac etiam quinque Festivitatibus B. M. V., scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, Purissimæ Conceptionis, necnon Patroni Regni, & Titularis cujuslibet Loci, dummodo tamen reliquis diebus de præcepto, sive ex voto Communitatum, audita Missa, Fideles in ista Tua Diocesi commorantes, tuta conscientia valeant publicè laborare.

CXXVIII.

Exordium.

Episcopi postulata.

LXXX

LXXXI

§. 2. Nos quidem sapientissimum consilium, Sacerdotalis vigilantia & charitatis tuae dignissimum, collaudantes, ac precibus optatissime tuis annuentes, Tibi per praesentes committimus, & mandamus, ut omnibus utriusque sexus Fidelibus in tua Diocesi existentibus, exceptis omnibus Diebus Dominicis, Natalis Domini, Sancti Stephani, Sancti Joannis, Circumcisionis, Epiphaniae, Resurrectionis & sequentis diei, Ascensionis Domini, Pentecostes & sequentis diei, Corporis Christi, Sancti Joannis Baptistae, SS. Apostolorum Petri & Pauli, & Commemorationis Omnium Sanctorum; praeterea quinque dicatis B. M. V. Immaculae Fests diebus, scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejusdem Loci dumtaxat, in quibus integra maneat praeccepti obligatio; in reliquis diebus Fests, sive per hanc S. Sedem praecceptis, sive per Synodales istius Diocesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, praecceptis, audita Missa, labori manuum suarum incumbere, servilibusque operibus sine ullo prorsus conscientiae scrupulo vacare possint, Auctoritate Nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas.

§. 3. Ex hac autem proluxa planèque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino possumus, obsecundare cupimus & curamus, probe intelligis quam praecclare de Sacerdotali virtute, & insignibus animi tui dotibus sentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, ministerium tuum implere, & Pastorem sollicitudinem ac vigilantiam Ovis fidei tuae commissis ita impendere, ut eas ad aeternae salutis praecua feliciter perducas. Pastorem interea & Episcopum Animarum nostrarum Christum Jesum suppliciter poscimus, ut labores tuos, ad uberiores animarum fructum, gratiae suae munere preveniat & sequatur; ac Fraternalitati tuae Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Apr. MDCCXLV. Pont. Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

Pontificiae benevolentiae significationes, cum adhortatione &c.

Dat. die 11. Apr. 1745.

CXXXIX.

Instructio super Dubiis ad Ritus Ecclesiae, & Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejusque Ministro. De recipiendis ad communionem Pastoribus Schismaticis. De Ordinatione Infantium; ac de continentiae lege, & Horarum Canoniarum recitatione, quoad Diaconos in puerili aetate ordinatos.

Dilectis Filiis, Justo Maraghi, in universa Aegypto Vicario Generali, & Jacobo a Cremisr Ordinis Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, Praefecto Missionis Apostolicae in Aegypto, cateris Missionis Cophta Missionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium.

EO quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apostolicae servitutis onere tot tantisque curis circumdamur, ut penè obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso Viro Jacobo a Cremisr Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Strictioris Observantiae, & Missionum Apostolicarum in Aegypto Praefecto:

Nihilominus in eo, qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes, operam studiumque nostrum ad proposita enodanda dubia libenter adjecimus, in spirituale electi illius Gregis solatium, qui magno licet intercedente Terrarum spatio a Nobis distans sit, Paterno tamen Cordi Nostro charitate proximis efficitur.

§. 1. Quas sane Pontificiae sollicitudinis, & providentiae partes cum a nemine desiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoscit; peculiari sibi illas vindicari jure Inclita Cophtorum Natio, quae praecipui cultus, ac Filialis obsequii, quo Romanam Ecclesiam omnium aliarum Matrem & Magistram prosequitur, non semel luculenta, & perenni digna laude praebuit specimina; Praesertim verò in Sacra Oecumenica Florentina Synodo, in qua fel. rec. Eugenio PP. IV. Praedecessore Nostro expetitam diu Graecae Latinaeque Ecclesiae Unionem promovente, vetere ejusdem Unionis incendi desiderio visa est, palamque edocuit, oportere membra sub uno in Terris Capite indivisa consistere. Id ipsum quoque testata est Successoribus Romanis Pontificibus Pio IV., & Gregorio XIII. omni conatu in praemissa Unionis scopum ententibus; Ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem solemniter, & honorifica decreta Legatione, obsequentis animi, ac devotè in Romanam Ecclesiam voluntatis publica exhibuit Testimonia. Hanc quoque egregiam propensionem adherendi Romanae Ecclesiae planè perfectam habuit alter Noster Praedecessor Urbanus PP. VIII., qui zelo, & sedulitate pari in id potissimum incubuit. ut praedicta Ecclesiarum Unio indissolubili charitatis foedere pro virili parte firmaretur.

§. 2. Alacriores tamen praec omnium rationum momentis ad hanc exequendam Pastoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Nostro infixas spes majoris incrementi Catholicae Religionis, & lucris Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Aegypto, & in Urbe Principe Cairo, strenuam, invictamque navant operam Apostolici Missionarii ex Franciscana ut plurimum Familia adlecti, qui nullo laborum aspectu territi, sed induti fortitudine ex alto, in summa rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc verò assiduis arumnis attritam, ac penè confectam, verbo vitae informant, vigilesque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur.

§. 3. Adhibitis itaque in consilium nonnullis Ven. Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, Dilectisque Filiis Consultoribus in Congregatione Supremae & Universalis Inquisitionis contra haeticam pravitatem confidentibus, exquisitisque, quò maturius deliberare possemus, aliorum etiam doctrinam & prudentiam praestantium Virorum suffragiis, eorumque praesertim, quibus Orientalium mores, Ritus, & Instituta, longo usu & experientia essent cognita planèque perfecta, privati Nostri laboris accessione singulorum sententias scripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad singula definienda Dubia in praesentiarum quamplurima desiderentur; idcirco haec Apostolica scripta Missionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quae definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo praeserre valeant, ad Nostri Apostolatus auditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. Cum Fideles Cophti Catholicam professentes Religionem a Baptismo Ritu Ecclesiae Latinae collato hoc potissimum nomine abhorreant, quod Baptizatis una simul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Quæritur, an in casu, quo Sacerdos Ritus Cophti commode adiri nequeat, permittendum sit PP. Missionariis illico post Baptismum Confirmationem conferre?

Nationis Cophtae merito in S. Sede.

Missionarium ex Ord. S. Francisci laudes.

Examen adhibendum super Dubiis, quorum resolutio differatur.

DUBIA.

DUB. II.

DUB. II. An Parochis Ritus Copti, qui a Schismate redeunt ad Catholicam Ecclesiam Unitatem, tribuenda sit facultas administrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, qua prius utebantur inter Schismaticos; quamvis eadem administratio, nullo existente Parocho Catholico, demandata sit PP. Missionariis?

DUB. III. An Coptis proprio Ritu in etate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium atas advenit, liceat nedom primum, sed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi dispensationis obtenta a PP. Missionariis absque ullo speciali Indulto Apostolico.

DUB. IV. An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur.

§. 4. Quod attinet ad primum, planè compertum Nobis est, veteri more & disciplina invaluisse apud Coptos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem sacerdote post absolutas Baptismatis Cereimonias Sacro Chrismate liniantur, ut præ aliis testatur Thomas a Jesu in suo *Traçtatu de Conversione Gentium lib. 7. cap. 7.* De simultanea tamen utriusque Sacramenti administratione non una eademque fuit agendi ratio cum Græcis apud Orientales Ecclesias residentibus, & illis, qui commorantur in Italia, & Insulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis Italiae expressè vetita est administratio utriusque Sacramenti ab eodem Ministro contemporaneè faciendi; Ita patientia quadam, & facilitate Sedis Apostolicæ factum est, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem sacerdote in Oriente Græcis conferretur; Nec desuere idcirco Theologi, qui hujusmodi tolerantia, vestem & imaginem tæcitæ Dispensationis obducent.

§. 5. Quo opportunè præmisso, apte distinguenda sunt, diversoque jure censenda duo, quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim est, quod Copti ex Indulgentia Apostolicæ Sedis licitam sibi adfruant collationem utriusque Sacramenti, servato Orientalis Ecclesiæ Ritu, ab eadem Apostolica Sede non expresse vetito, sed tolerato: Longe verò diversum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes, abhorreant a Baptismo Ritu Latino collato, hoc potissimum nomine, quod seorsim a Confirmatione administraretur. Idcirco sicuti lenitati, & patientiæ Sedis Apostolicæ consonum videri potest, quod Copti in suo jamdiu recepto, & ab eadem Sede tolerato usu perseverent; Ita ferendum non est, quod Baptismum Ritu Latino, & seorsim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorrescant.

§. 6. Præterea licet apud Occidentales etiam Ecclesias in more positâ quandoque fuerit Baptismatis, & Confirmationis simultanea collatio, & hæc consuetudo in aliquibus Diocæsisbus antea tempo re inoleverit, juxta exempla relata a *Vicemite in Traçt. de Confirmat. cap. 14.*, & a *Martene de antiqu. Eccles. Rit. lib. 1. cap. 2. art. 1.*; Nihilominus abrogato prorsus a Romana Ecclesia aliarum Matre & Magistra hujusmodi more, consuleissimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum est, ut renatis Fonte Baptismatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea solum etate, in qua Fideles, evacuatis quæ erant parvuli, intelligerent, tantum inter se differre Baptismum & Confirmationem, quantum in naturali vita distat generatio ab incremento; seque per Baptismum fuisse quidem ad militiam receptos, per Confirmationem verò ad pugnam roboratos, & ad perferendos agones per Gratiam instructos. Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, si qui forte sanctioris hujusce discipline instituta refugerent, aut contempnerent; omnemque curam adhibendam esse, ut ab errore,

& cæcitate, Ecclesiæ Latinæ adeo injuriosa, retrahantur.

§. 7. Verùm attributa, juxta propositum thema, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi statim post Baptismum, Confirmationem, tantum abest, ut Orientales captivari possint in obsequium veritatis, ut immò animo semper obfirmatione suâ adhererent sententiæ, erga quam facilem se ac pronam Apostolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, & Schismatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur; vel instantiâ notam inurerent Latinis, a suscepta semel probataque disciplina desistentibus; vel suo exemplo eos commovisse, & in suas traxisse partes superbè dicitarent, ipsa temere vertentes officia pieratis in elationis argumentum.

§. 8. Si itaque ea sit Nationis Coptiæ conditio, ut Fidei Populo Confirmatio administrari nequeat ab Episcopis, quibus hujus Sacramenti administrandi ordinaria potestas commissa est; minime Nos lateat, eandem administrandæ Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad Sacerdotem, vel Missionarium, pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Hujusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Nostrorum Prædecessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim sæpe contigerit, Christiani Pastoris solatio esse defuitos, & Episcopis ob distantiam Locorum impossibile vel difficile admodum fuerit, Populorum necessitatibus præsentem fieri; in hanc partem Episcopalis Ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo ritè benedicto & consecrato: Ne aliàs contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulato, & ad nostram sanctificationem instituto.

§. 9. Apostolici igitur Missionarii, non suæ auctoritatis incremento, sed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par est sedulitate & diligentia inquirent, an Catholico Gregi, super quo vigilias custodiunt, desit præsentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis versetur; & an demum circumstantiæ in unum collectæ præmissis consonent exemplis, ac parem expescant providentiam. Integra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctæ Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimèque perspecta, deliberare possit, an, & cui potissimum Presbytero, tanquam Ministro extraordinario, tribuenda sit hæc auctoritas confirmandi, & Episcopale hoc munus obeundi.

§. 10. Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in Doctrina sana, & eos, qui contradicunt, arguere, satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obsequium erga Baptismum Ecclesiæ Latinæ reducat, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum Confirmationis iis, qui in provectiori essent etate, & ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

§. 11. Hæc quoad primum Dubium. Quo verò ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia hæresim ejurantibus non semel ostenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines solius Laicæ Communions participes voluerit; ab hac tamen severitate judicii successivis temporibus temperatum est, & ipsi Nicenæ Synodi Patres *Canone 8.* ultro consensere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus constituti, ab errore in semitam veritatis reduces, nedum permanent in Ordine Clericali, sed etiam obtenturam

Consequentiâ declarationis expectate, quoad Schismaticos & Hæreticos.

Indultu concedi potest ad utilitatem Fidelium.

Examinandū an adde legitima causa.

Præter opinionem interrim corrigendâ.

Ab II. Dns. Indulgentia Ecclesiæ in recipiendis lapsis.

Ab I. Dns. Disciplina Ecclesiarum Orientalium in conferendo Sacram. Confirm.

Propositi Dubii inspectio duplex.

Disciplina Ecclesiæ Occidentalis circa idem Sacramentum.

Quam nefas est improbare.

Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruere. Hanc quoque pia Matris Ecclesie lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti sunt Donatista. Siquidem Catholici Praesules, qui gemino adstipulante Edicto Marcellini Proconsulis, eos pro agenda Religionis causa advocaverant in illum Convantum Ecclesiasticis monumentis tantopere celebratum, quod facilius ad veram Fidei cultum, & unitatem allicerent, retentionem gradus Episcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandae pacis praeparare, illis consulto obtulere.

Pastoribus
conversis,
qui digni
sunt, per-
mittitur re-
tentio gra-
dus, arbitrio
Vicar. Gen.

§. 12. Praeclara haec lenitatis argumenta attempto Nobiscum animo repetentes, aequum visum est, ut Parochii Ritus Copti, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus versabantur, caligine, in lucem Catholicae veritatis emergunt, capaces sint etiam inter Catholicos Administrationis Sacramentorum Parochialium, quae prius in Schismate potiebantur, quamvis haec ipsa spiritualis auctoritas, nullo existente Parocho Catholico, tributa etiam sit Patribus Missionariis, & ab illis exercentur. Hanc autem capacitatem, quae singulis inest, ita temperandam esse decernimus, ut non omnes indistincte hoc Pastorale munus sibi assumant, sed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi praefecerit; qui pietate, castis moribus conspicui sint; qui bonorum exemplo prae luceant; & in quorum reditu ad Ecclesiam nihil fictum, aut simulatum, sed certum sinceram Conversionis indicium deprehendatur.

Conditiones
ab iis ser-
vandae.

§. 13. Praeterea qui a Vicario Generali inter alios praelecti fuerint, abstinere ab exercitio dictae auctoritatis, quousque non reportaverint necessariam in utroque foro absolutionem, rehabilitationem, necnon dispensationem ab Irregularitate, Censuris, & poenis, lapsis in Haeresim canonicè inflicis. Ritu praeterea Catholico administrent Sacramenta. Nullum eisdem cum Schismaticis in Divinis sit consortium, ex quo haeresis, pravæque mentis suspicio suboriatur; Sed interjecto cum Schismaticis pariete, corde puro, conscientia bona, fide non ficta, pracepta Matris Ecclesiae, quae denuò eos in Christo genuit, intemeratè custodiant.

§. 14. Ex hac porrò indulgentia uberem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus, lutrum scilicet Animarum ad gremium Ecclesiae redeuntium: Probè enim intelligent, Nos Pastoris Jesu Christi vicem in Terris tenentes, tantum querere, & salvum velle, quod perierat; Ovesque inventas, non virga timoris, sed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franciscani
Instituti spi-
ritus quoad
iurisdictionem
Paro-
chorum.

§. 15. Nec conqueri jure poterunt Missionarii suam auctoritatem hoc pacto videri imminutam, si oportune in memoriam revocaverint, quae ab eorum Patre, & Institutore Sancto Francisco in suo Testamento scripta leguntur: *Et si haberem tantam sapientiam, quantam Salomon habuit, & invenirem pauperulos Sacerdotes in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem predicare; Cui sententiae consona sunt documenta S. Bonaventurae in suo Tractatu, Quare Fratres Minores predicent: Temperatissime, inquit Sanctus Doctor, disposuit divina Sapientia, & instituit Sedes Apostolica, ut per Ordines praenotatos in predicatione, & Confessione defectus Cleri suppleatur, & Anima salventur, & nec in spiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuat. Parique censura, in simili negotio cum Graecis Melchitis nuperrimè discussio, a Nobis definitum est: Licere tantum Fratibus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiae Terrae Sanctae Parochialia munia obire circa Graecos Melchitas, eisque Sacramenta administrare in iis locorum, & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Graeci Ritus.*

§. 16. Neque etiam perperam timeant Missionarii sibi in Vineam Domini, tanquam Operariis tota die otiosis, & a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occasionem impendendi laboris esse relictam. Praedicandum est ab illis sanctum Christi Evangelium, & docenda Mytheria Christiano Homini necessaria ad aeternam salutem; explicanda vitia, quae declinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhibenda medela sauciatis per Sacramentum Penitentiae; Tum alia quoque administranda sunt Sacramenta in subsidium Presbyterorum Ritus Copti; nihil demum derelinquendum est, quod ad Animarum salutem, & Religionis incrementum pertinere possit. Potissima tamen sollicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Copti a Fidei unitate, rectaque semita declinantes, erroris depulsa caligine, ad unionem, & amplexum Catholicae Ecclesiae revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vineam Domini Sabaoth reflorescet, optatumque fructum salutis, benediciente Domino, dabit in tempore suo.

§. 17. Ad tertium, & quartum Dubium gradientes, pro faciliiori & accuratiori illorum examine juvat praemittere, verificari practicè & in concreto apud Coptos, quod in abstracto, & pro suo ingenio disputant inter se Latini Theologi, & Canonista, de Ordine sacro Infanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collatio. Praematuram hujusmodi Ordinationem apud Coptos veteri usu, & disciplina invaluisse testatur Pater Thomas a Jesu dicto Oper. de Conversione. Gen. lib. 7. pag. 361.: *Conferuntur, inquit, Ordines, excepto Presbyteratu, omni aetate, etiam immediate post Baptismum Parvulis, simulque dantur Tonsura, & quatuor Gradus, & Diaconatus, & Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, & abstinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, & Veneris, & tempore Adventus, & Quadragesimae &c. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri & Pauli, & Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis spondent, & haec vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum aetatis Annum, aut circiter, excegerint.*

Ad III. &
IV. Dubium.
Coptorum
mos in ordi-
natione
Infantium.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Coptos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in aetate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno in Manuali Mission. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.; idemque usus evincitur in Litteris P. Berna. Missionarii Societatis Jesu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probataeque doctrinae Bollandistam; memoratis in iisdem litteris Coptorum, seu Jacobitarum moribus & institutis, advertit, Diaconos promotos in aetate sex vel septem Annorum, in immensum extrevisse numerum, cateroquin necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur obsequiis; neve Divina Mytheria absque decenti Ministrorum cultu & frequentia celebrentur, quemadmodum videre est in continuatione Bollandi tom. 5. Mens. Jun. pag. 132.

De eodem.

§. 19. Nemo adeo rudis est, qui ignoret in Ecclesia Occidentali diversos Ordines, & Ministrorum Gradus fuisse institutos, & in sua ritè tempora dispositos. Primam etenim Tonsuram initiandi sunt praediti usu rationis; qui in septimo aetatis Anno praesumitur. Minoribus verò Ordinibus licet determinata aetas a Sacris Canonibus praestituta non sit, adhuc a septimo ad decimum quartum Annum conferri solent, concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus desideratis a Tridentino sess. 23. de Reform. cap. 5. & 11. Porrò ejusdem Tridentinae Synodi lege cautum est, ad Subdiaconatum aetatem vigesimi

Aetas in Ec-
clesia Occid.
requisita ad
recipiendos
Ordines.

secundi Anni, ad Diaconatum vigesimi tertii, ad Presbyteratum vigesimi quinti, ad Episcopatum trigesimali esse necessariam; eo tantum inter Sacros Ordines & Episcopatum recurrente discrimine, quod pro Sacris Ordinibus satis sit unius, vel alterius respectivè Anni inchoatio, pro Episcopatu verò complementum trigesimali Anni requiratur.

§. 20. Si tamen in hujusmodi providè institutarum Legum contemptum contingeret fortasse ab Episcopo legitima auctoritate suffulto non solum Minores, sed etiam Sacros Ordines Infantibus conferri; concordia Theologorum, & Canonistarum suffragio definitum est, *validam*, sed *illicitam* censeret hanc Ordinationem, dummodo nullo labore substantiali defectu materiæ, formæ, & intentionis in Episcopo Ordinante; non attentâ contrariâ sententiâ, quæ raros habet Affectus, & quæ supremis Tribunalibus, & Congregationibus Urbis numquam arrisit. Equè tamen certum & exploratum est, per hanc Ordinum collationem non subijci Promotos obligationi servandæ Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cuiusque pendeat voluntate, & Altissimo nostra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

§. 21. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiæ Disciplina, quæ coactè, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, & Episcopatum, duro subijciebat jugo servitutis, & observationis onerum & legum cuiusque Ordini impositarum, spretâ quavis protestatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, spretâque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licet usque ad sæculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infantili ætate positos in sacris Monachorum Cœnobiis devovere, & Divino Famulatu mancipare, perpetuò vetito egressu è septis Monachorum; artamen mitioribus Clementis III., Cælestini III., & Tridentinæ Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, & liberi arbitrii jura clamare videbantur.

§. 22. Non desunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intimè scrutentur: Ajunt siquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi sui compotes jam fuerint, discretè esse interrogandos super intentione permanendi, nec ne, in Ordine sibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam ascenserint; eo casu censent eos obstringi voto Castitatis; sin minus, licitum sit eisdem ad secularia vota transire, suspensâ exercendi Ordinis potestate.

§. 23. Alium expendunt casum Theologi, Ordinis suscepti post usum rationis, sed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinum tunc solum obligari voto servandæ Castitatis, quando Ordinationem *expressè* ratam habuerit, vel *tacitè* aliquo exteriori signo, puta quia ministraverit in Ordine suscepto, vel quia pensum diurnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit: Quousque rati habitio non superveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; immo censent tandiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a sacris Canonibus Promovendis ritè præstitutam.

§. 24. Expena huc usque in abstracto ad trames Legum Canonicarum, quibus Ecclesiæ Occidentalis informatur, facilem viam sternunt resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quaeritur: *An Diaconis Ritus Cophi licite sint prima, & posteriores Nuptiæ*; sed etiam quarti, in quo quaeritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare.*

§. 25. Et hæc si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, &

gradibus aptè dispositam; si sacra illa Ordinationes nullo laborant substantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ: si demum, sublato illo, qui olim aderat, dissidentium opinionum conflictu, nemo est, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Ministro etiam Schismatico factam: necessariò sequitur, ut quemadmodum in Ecclesiâ Occidentali *validè* conferuntur Ordines sacri etiam Infantibus, ita Cophitis sacer Diaconatus Ordo in infantili ætate *validè* conferatur.

§. 26. Immo si in Ecclesiâ Occidentali, ut præmissum est, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non solum Pueri, sed etiam Impuberes assumpti ad Ordinem sacrum, nisi confirmata jam ætate suam Ordinationem expressè, vel tacitè ratam habeant: Ex paritate rationis idem ferendum est in hac quoque parte iudicium de Diaconis Ritu Cophito in tenera ætate ordinatis, recurrente in uno, & in altero casu defectu liberi assensus, singulis ad electionem, & professionem status necessariis.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato in *Can. de iis, dist. 28.* ubi sermo instituitur de iis, quos *voluntas Parentum a primis Infantia annis Clericatus Officio mancipavit*; hæc disciplinæ regula opportunè præscribitur: *Ubi octavum decimum ætatis suæ compleverint annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suæ, a vigesimo anno suscipiant &c. Quibus autem voluntas, propria interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus.* Canonica hujus sanctionis littera apertè edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi rectè agendi femita non desectat Præfectus Missionis; sed Diaconos in prima ætate ordinatos apertè interroget per se ipsum, si commodè fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, & quæ illorum sit mens & voluntas, diligenter exploret.

§. 28. Hæc porro interrogatio, & inquisitio fiat postquam Diaconi *DECIMUM SEXTUM* ætatis Annum exceßerint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quo, juxta Tridentini Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnina Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant, nulla Ecclesiastica lege, vel præcepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophito usitatas compelli.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacre clamant Litteræ, & Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Fœminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos cap. 7.* Si autem, inquit, *mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit adultera, si fuerit cum alio Viro*: Et in II. ad Corinth. cap. 7.: *Dico autem non Nuptiis, & Viduis: Bonum est illis, si sic permanent, sicut & Ego: Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri.* Demum Ep. I. ad Timoth. cap. 5. florentis ævi Viduas denuò ad Matrimonium, & ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiæ coinquinentur.

Ordinatio
Infantis est
ILLICITA, sed
VALIDA.

At non im-
ponit onera
Ordini ad-
nexa.

Vetus disci-
plina tempe-
rata est,
quoad pro-
mos per
vim.

Et quoad
oblatos Reli-
gioni.

Rati habitio
post usum ra-
tionis emisa,
an imponat obli-
gationem ser-
vandæ onera.

Item de Or-
dinato ante
pubertatem.

Ordinatio-
nes Infan-
tium Cophi-
torum vali-
dæ.

Sed non im-
ponunt onera,
absque rati habitio-
ne.

Quare præ-
scribitur ex-
ploratio vo-
luntatis, ad
normam
Concil. To-
let. II.

Quæ fiat ex-
pleto ætatis
anno XVI.

Qui secularia
vota elegerint,
iis non prohibentur se-
cundæ nuptiæ.

Qua freti auctoritate Orientalis Ecclesie Patres graviter erroris arguunt, & tamquam hereticos damnant, qui putant, post primam Uxoribus obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium *de Concordia Eccles. Occident. & Orient. lib. 7. cap. 27.*

Contra, eligentibus perferre in ministerio Ecclesie.

§. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti, completo decimo sexto anno, Interroganti, & illorum voluntatem inquirenti serid ac deliberate responderint, velle se in adepto Ordine perseverare, & Ecclesiasticis vacare muneribus; eo casu sub districti severitate iudicii SECUNDA NUPTIA illis aperte interdican- tur, clamante Apostolo, Ep. I. ad Timoth. cap. 3. *Diaconi sint unius Uxoribus Viri.*

Quibus in- hibetur etiam omnis bigamia.

§. 31. Insuper, cum Personas Deo consecratas maxime puritas, sanctitalque deceat, provident *Canones Apostolici 17. & 18.*, quos precipua veneratione, & cultu Ecclesia prosequitur, prohibent Episcopis, Presbyteris, & Diaconis nedum bigamiam propriam, que proluat ex secundo Matrimonio, sed etiam similitudinariam ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Disposita per Canones Apostolicos innovata fuerunt in *Canone 3. Concilii Trullani*; cuius auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, & veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, & Zonaras inferiori loco citandi) prefati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum, qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pellicem retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissum, aut Metreticem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta decimum septimum, & decimum octavum Apostolorum Canones, decernunt.*

Sub adepti gradus periculo.

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas loco citato proprius ad rem accedens, testatur, Diaconos Cophtos vinculo secundi Matrimonii alligatos adepti gradu excidere, & ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Discipline satis firmum rationis preidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero & deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, & novum quoddam vite genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subiecisse Legibus Ordini ratificato, & vite instituto necessarii connexis, ac Legi prefertim prohibenti secunda Connubia, & Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire.

De matrimonii Diaconorum.

§. 33. Toti haecenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua de primis attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat.

Disciplina Ecclesie Occid. & Or. quoad Coelibatum Sacri. Ministerium.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad augendam Clericalis Militie Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, & Orientalis aequè prescripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Coelibatu versari debere, & hanc custodiendam Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater & Magistra Romana Ecclesia: Secus tamen contigit tractu temporis in Ecclesia Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter. distinct. 31., cap. quastum. de poenit. & remiss. & cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonae sunt Literae Apostolicae fel. record. Gregorii XIII. Praedecessoris Nostri datae ad Patriarcham Maronitarum, legendae apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis nunquam interdixerit Ecclesia, nec videtur in-*

serdicendum Maronitis; Lex enim Celibatus semper gravis visa est Graecis, propterea Conjugium permittendum est illis &c. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui celibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.

§. 35. Junguntur Matrimonio Graeci in Minoribus Ordinibus constituti, & Uxore retenta, ad majores Ordines, & ad Sacerdotii gradum rite promoventur: Ubi tamen contigerit, eos in Statu Coelibati Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii deji- ciantur, ut fusc edocet *Gloss. in Canon. Diaconi. distinct. 28.*

Quid apud Graecos.

§. 36. Quin obstat declaratio, & protesta- tio de expetendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis; qua concurren- te, compatibles videntur Nuptiae cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad prescrip- tum Canonis 10. Concilii Ancyran, relati in *Canon. Diaconi. dist. 28. Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, & dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, si Uxorem postea duxerint, in ministerio maneat, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio praeterito, & in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, si a Diaconatu cessent: Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accurate expendit, expressè re- jicit in illo disposita, inquiens: *Hunc Canonem ne sequaris; & innixus solidiori doctrinae Sexti Canonis Synodi Trullanae, inefficacem esse concludit assensum dicte protestationi quoquo modo praestitum ab Episcopo Ordinate, Sextus enim Canon (sunt illius verba) Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros, & Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod fit autem contra Canones, nec ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, conceditur, ut quod consistere nequit.**

Nuptiae post susceptionem Diaconatum interdictae.

§. 37. Eadem est quoque Sententia Zonarae de Canone supra relato Concilii Ancyran; immo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyran, & Trullani, qui inter se colliduntur, sexta Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sexta Synodi Canon, qui & posterior fuit, & magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet: Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhaeret partibus Concilii Trullani; Ait enim: *Sed huic Canonis opponitur sextus sexta Synodi Canon, non omnino ei, qui Celebs ad Hypodiaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Feminam conjugere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; sed hic in desuetudinem abiit.**

Confirmatur.

§. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: An solum illicitum, vel potius illicitum & invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia Orientali post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum & irritum reputatur in Ecclesia Occidentali. Placuit sane pluribus, validum, sed illicitum cen- seri debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicae Sanctiones, & Decreta Ecclesie Occidentalis illud irritantia, protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem; Tum quia Canones Synodi Trullanae, quorum semper a Graecis commendata fuit auctoritas, nullibi expresse annullant, & irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnant alii pro omnimoda invaliditate: Et saniori certe consilio; utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam, & menti Congregationum Urbis consentaneam. Nulli-

Matrimonii Diaconi Graeci, & illicitum & nullum.

Consentit
auctoritas
Imp. Iustini-
niani.

Cophiti in
infancia Or-
dinati, Ma-
trim. inire
nequeunt,
post ratiha-
bitionem.

Etiā post
ejuratum
Schisma.

De recita-
tione Divini
Officii.

Ecclesie Oc-
cidentalis
Lex eam im-
ponit Sacris
Ministris.

Similis con-
suetudo in
Ecclesia
Orientali.

Quæ legis
vim habere
debet; ut
definitū fuit
de MARONITIS.

tatem Matrimonii satis erui posse judicantur ex ipso Canone 3. Concilii Trullani his verbis; *Eis nefario videlicet dissoluto Conjugio.*

§. 39. Favet etiam eidem Sententiæ auctoritas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib. 1. de Episc. & Cleric. Novell. 45.* hujusmodi Nuptias nefarias, & incestuosas appellat; & soboli inde procreatae notam illegitimitatis, & turpem Paternæ incontinentiæ maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laicæ sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi; In subiecto tamen casu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi: *quæ & Sacris visa sunt Canonibus.*

§. 40. Omnia itaque in unum perstringentes, si, ex hucusque dictis, Græcis ad Ordines Sacros jam promotis expressè vetitæ sunt non solum *secundæ*, sed *primæ* etiam Nuptiæ; Pari namque jure in proposito themate prohibenda est Diaconis ordinatis in tenera ætate celebratio *quarumcumque Nuptiarum*, postquam ipsi in ætate jam confirmata, serio deliberatoque animo consenserunt in Ordinationem jamdiu susceptam, illamque publica declaratione ratificaverunt; proindeque Patribus Missionariis omnis admittitur potestas super hoc dispensandi.

§. 41. Nec optulari quoquo modo potest Cophitis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, sequæ devovendi ex animo unioni Catholicæ Romanæ Ecclesiæ. Si enim Divina tantum adsipiente aura, nulloque humano impellente consilio, in pia Matris gremium se receperint, & ad Nos confugerint; facile etiam intelligent, ejusdem Catholicæ Ecclesiæ Disciplinæ & observantia eos conformari oportere; Ideoque subijci legi Cælibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Græci, in Romana Ecclesia sanctè & inviolatè custodiunt.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quæstio in *quarto dubio.*

§. 43. In Ecclesia Occidentis imposta est Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Cohæret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canoniarum; Illudque veteri traditione acceptum, & immemorabili consuetudine in more positum fuisse, docet communior Theologorum opinio.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, & testimonio Monachorum Ritus Cophiti in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non prætermisimus, Diaconi, Subdiaconi, & Presbyteri Ecclesiæ Orientalis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia verò positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, & sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

§. 45. Memoriae proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Prædecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, & Apostolicæ Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas*: En Apostolica Definitio relata in saepe memorato Opere P. Thomæ a Jesu: *Tenenur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetæ, & a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio.* Qua de re, si Disciplina Ecclesiæ Orientalis subijcit obligationi & præcepto recitandi Officium Divinum *more Nationis generatim*

omnes in Sacro Ordine constitutos; Eadem sanè obligatio, idemque præceptum persolvendi Horas Canonicas *more suæ Nationis* afficiet Diaconos Cophitos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum præstiterunt Ordini Sacro in infantili ætate suscepto.

§. 46. Satis hæc videri possunt pro examine tertii, & quarti Dubii, semper tamen præ oculis habita firmiterque retenta hypothesi, quod quæstio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima ætate Ritu Cophito inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, & post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu cælibi, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

§. 47. At suspicari Nobis non temerè licet, crebrius in praxi alium dari casum a præmissa hypothesi longè diversum. Sæpius etenim contingit, a Diaconis apud Schismaticos in ætate infantili ordinatis, ubi ætas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expressè, saltem tacitè, v. g. ministrando in Ordine suscepto; & ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus, in quibus versantur, quaerunt in sinu Catholicæ Ecclesiæ salutare perugium, sub spe tamen obtinendæ Dispensationis super Matrimonio jam inito, ut in statu conjugali legitime perseverent.

§. 48. Casus iste quò frequentior est, eò etiam explicatu difficilior. Etenim si, ad trames jam expensarum rationum, ipso jure irrita sunt Matrimonia post Ordinem Sacrum contracta; necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiæ non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, sed illico separari debere a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem obicem obtrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstarè, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur?

§. 49. E contra verò si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta Dispensatione executioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiæ Orientalis, nulla sint & irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, & acerbè quererentur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticæ Disciplinæ.

§. 50. Insuper cum res sit de Matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non possit, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiæ ritè præstato a Conjugibus consensu. Hanc verò renovationem consensus novam omnino putarent Cophiti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam alicujus; probè intelligentes, unum, & alterum Conjugem posse pro libito abstinere a præstato assensu, immo potiri facultate se se in libertatem vendicandi.

§. 51. Cæterum, ut mox innuimus, indubiis Ecclesiasticæ Historiæ monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntés perseverarent in fœdere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicæ Literæ fel. rec. Innocentii IV. Prædecessoris nostri Anno 1244. datæ ad Magistrum & Priorem Fratrum Prædicatorum Terræ Sanctæ, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, qui deputantur ad prædicandum Jacobitis, Neofritis, Georgianis, Græcis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis &c. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui

Præmissa
quatenus
procedant.

De his qui
Ordinatione
tacite ratam
habuerunt,
& Nuptias
contraxerunt,
ante ejurati
Schisma.

Hi stricto jure
ab Uxoribus
separandi.

An expediat
Dispensationem
concedere.

Si dispensetur,
necessaria
esset renovatio
consensus.

Facultas
dispensandi
aliàs a S. Sede
concessa.

Suspenditur
Resolutio.Missionarii
jubentur cir-
ca subiecta
capita dis-
tincte re-
ferre.

Adhortatio.

Dat. die 4.
Maji 1745.

post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia, contraxerunt remaneant in eisdem. Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romae in Archivo Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Cenobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito & illustrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno tom. 1. pag. 136.

§. 52. Sed haec exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa defunt, quae scitu digna sunt, haeremus adhuc; & praecipuum Pontificiae sollicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleatè assequendas pertinere possit.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Praefecti Missionis, caeterorumque Missionariorum, ad quos praesentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subiectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hodie sunt, statu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tutè delegari possit, ut Sacro Chrismate praecipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post haesum ejuratam, & abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis, expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum aetate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus praefertur. An Diaconi ordinati in aetate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, & in statu coelibis, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum sit, teste P. Benart, eos a Pueri functionibus Ecclesiasticis assuescere, & in magno numero ordinari, ne aliquando defint, qui Ecclesia Ministerii operam navent.

V. An & quomodo tolli possit, & radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci, quoad aetatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicam Fidei praesidium, & Disciplinam Ecclesiasticam augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchae Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitae, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi & utilitatis vel potius scandali & detrimenti allatura sit rei Catholicae Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, librat in utramque partem omnium rationum & circumstantiarum momentis.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quae Evangelici Praecones, ad Animarum salutem, ad Catholicam Fidei propagationem, & spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, & iusta sunt opera; enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet, eisdem oprati eventus auspiciem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 4. Maji MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

De Jejunii disciplina conservanda, vel reintegranda. De Dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Dioecibus integris, non nisi certa ratione, & iusta de causa, petendis, & concedendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam & communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

LIBENTISSIME quidem amplectimur, quae Nobis offeruntur, occasiones ad Vestros animos excitandos, ut Ecclesiasticae disciplinae reparandae sedulam curam conferatis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evehiti fuimus, conjunctam esse intelligimus sollicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus.

§. 1. Cum itaque praesentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimae, veteri Ecclesiae instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimae Institutione, & Patrum, & Conciliorum omnes super hac re in medium proferre auctoritates. Difficile id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, & nullo modo contentaneum Vobis, quos doctrinae laude, Canonum, & Sacrae Historiae cognitione praestantes arbitramur. Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinae Synodi, quae *sess. 25. de Reformat.* praecipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum cura traditi magna religione perficiant ea, quae a Sacris Canonibus praescribuntur: *Ut illis omnibus, & iis praecipue sint obsequentes, quae ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.*

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. ab Sede Anconitana translata fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro Viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendas Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, & legitima prius auctoritate interposita, Quadragesimae abstinentiam non observarent, minime, inquam, solvandos a jejunio, itaut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituire, non unicam vice, vespertina superaddita Refectione, quae permitti jejunantibus consuevit.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & praestantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accuratèque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiae finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimae, nisi conditio servandi Jejunii, sive unius comestionis, interponatur; & illud quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eandem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quaestionibus, existimavimus unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui

Sollicitudo
Pontificis
pro confer-
vatione Ec-
clesiasticae
Disciplinae.Jejuniorum
observantia
& Conc. Tri-
dentini
Episcopis
comendata.Pontificis
sententia cir-
ca quaestio-
nes de Jeju-
nio.Leges ad eas
dirimendas
promulgatae.

carni-

carnibus uti, cum Jejunium indicitur, ritè obtinuerunt; & pravam illam consuetudinem, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evelere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus, postquam ipsi Quadragesimalis abstinentiæ præcepto soluti fuerunt, ob eam potissimum causam, quod grave detrimentum saluti ab esu piscium accipiant.

§. 4. Hæc aperitissime constant ex nostris Apostolicis Literis, quas in formâ Brevis dedimus ad omnes Episcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primæ incipiunt: *Non ambigimus*, alteræ verò: *In supremâ*. Nos profectò nulli unquam elargiti sumus vesci carnibus, cum tempus Quadragesimæ, sive aliud Jejunium præcipitur, nisi indictâ, scriptâque conditione, quam superius commemoravimus. Maximam pariter lætitiâ percipimus, cum reditæ Nobis fuerunt plures Epistolæ, ac Mandata vestra, Literis nostris Apostolicis omnino consentanea, quibus pro virili parte contenditis adducere Populos vobis subiectos, ut propositam in illis disciplinam piè servarent.

§. 5. Interim promulgatis iisdem Apostolicis Literis, quas paulò ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ sunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura suspicati fuimus. Plures etiam quæstiones propositæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipsius Legis verbis, vel sensu penitus corrunt ac dissolvantur. Attamen Sacro Tribunali nostræ Pœnitentiariæ, rerum hujusmodi conscio ac peritissimo, easdem quæstiones expendendas commisimus, quibus omnibus plenè cumulatèque, quoties opus fuit, satisfecit.

§. 6. Archiepiscopus Compostellæ, in Hispaniarum Regnis Primus Inquisitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epistolam, qua plures recensebat difficultates, quæ Literis nostris Apostolicis adversabantur, quominus executioni mandarentur; eò quod nonnulli Theologi in diversas opiniones ac sententias abirent in solvendis quibusdam quæstionibus, quibus Literæ nostræ Apostolicæ causam & occasionem præbebant; ac proinde de illis Judicium Nostrorum exquirebat. Equidem Archiepiscopi Literæ Nos gravissimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæstiones in ipsis expositas percurramus, visum Nobis est non quidem expeti, ut iis quæstionibus responsum fieret, ipsisque solutus, nullum impedimentum, sive obstaculum nostris Literis Apostolicis superesset; sed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipsa minime adducerentur. Accedit etiam; quod Epistola Archiepiscopi multis argumentationibus, & obscuris vocibus redundabat: quamobrem, licet plures hortarentur; ne illum Archiepiscopo responsum redderemus; illi tamen satisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæstiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Nostris occupationibus tribuendum testati sumus; quod tardè ipsi responsum daremus, ejus studium commendavimus, & etiam magnopere probavimus; quod anceps ac dubius ad hanc Sanctam Sedem configerit, ut consilium exposceret. Deinde prolatis quæstionibus satisfacere non prætermisimus, illum tamen monentes de Instituto Sæmorum Pontificum, qui leges condere solent, disciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi causas obijciunt, ut quæ constituta sunt, perturbent ac evertant.

§. 7. Vix redditus Literis, Archiepiscopus paulò post vitæ cursum absolvit: Itaque non immeritò suspicamur, responso Nostræ, quæ literis continebantur, haud cognita fuisse & perspecta illis, qui quæstiones excitaverant. Post

hæc alii pariter ex Hispanis Episcopis nonnullas ex iisdem quæstionibus Nobis proposuerunt; quare iisdem responso usi sumus, quæ tradita prius Archiepiscopo Compostellæ a Nobis fuerant. Non desuerunt etiam præstantes inter Italos Theologi, qui Literas nostras Apostolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illustrarunt: Idem contigit Responso, quod fecimus Archiepiscopo Compostellæ die 8. Julii anno 1744., quod sanè integrum suis Libris præfigendum curaverunt.

§. 8. At quoniam Libri ejusmodi ad Vos fortasse nondum pervenerunt, vel curis aliis distenti illos percurrere minime potuistis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum sapius est) ad Archiepiscopum Compostellæ jam pridem scripsimus, ut quæ disciplina Vestris in Diocæsis tenenda sit, planè cognoscatis, ac ne Vos deterreat difficultates, si quæ a captiosis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apostolici Brevis superius impressi num. XCIX. pag. 203.

§. 9. Cum hæc ita se habeant, satis muneri nostro fecisse videmur, ne illi, quibus licet carnes edere, cum Jejunium tempore Quadragesimæ, vel extrâ Quadragesimam Fidelibus perscribitur, unius comestionis limites excedant; ac ne piscibus simul & carnibus parari sibi mensam patiantur, neve cavillationes perferantur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc supersunt, quæ remedium à Nobis deprecantur.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non solum plures in qualibet Italiae Urbe, vestra auctoritate, dissolvi a Quadragesimali abstinentia, sed etiam magno studio contenditis, ut universam Civitatem, totamque Diocæsim eadem abstinentia liberemus. Hinc factum est, ut in quibusdam Civitatibus ac Diocæsis jam per multos annos Fideles universi, absque ullo discrimine, carnibus per Quadragesimam utantur.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert sollicitudinem, eo quod deprehendimus certis Testimoniis, in quibusdam Regionibus Septentrionis, toto Quadragesimæ cursu, lactis & ovorum usum liberè permitti, qua per plures annos eandem facultatem petierint, & ab Sede Apostolicâ consecuti fuerint: quamobrem illi Populi sibi in animum induxerunt, non esse rursus ad Pontificem confugiendum pro hujusmodi facultate impetranda, sed priores concessionis singulis annis acceptas sufficere, ut lactis & ovorum consuetudo per Quadragesimam comprobetur.

§. 12. Præterea maximi facienda esse ducimus ea verba Trident. Concil. Sess. 25. cap. 18. *de Refor. Sæni publicè expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, eventibus casibus, & necessitatibus, pro communi utilitate satisfiat; sic frequentius Legem solvere, exemploque potius, quam certo personarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud est, quam unicuique ad Leges transgrediendas aditum aperire.*

§. 13. In Literis nostris Apostolicis, quas anno 1741. ad omnes Catholicos Episcopos dedimus, huic corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illisque verbis, quæ rursum hic subijcimus: *Debitum igitur Paternæ uniuscujusque vestrum sedulitatis & charitatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis & annuntietis, nemini quidem sine legitima causâ, & de utriusque Medici consilio, multitudini verò, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissimâ, & urgente necessitate, & in casibus per Sacra Canonum Statuta præscriptis, cum debita Apostolica hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec*

Quæ executioni mandantur.

Excitatæ difficultates per organum Pœnitentiariæ Apost. solvantur.

Archiep. Compostellæ plura dubia proponit.

Quibus Pontifex satisfecit per Literas Apost.

Hæc pro norma habentur in similibus.

Earum exemplum Episcopis mittit.

Quæstionibus hæc sublati, alii abusus tollendi.

Dispensationes generales nimis sæpe petuntur.

Quid inde timendum.

Conc. Trident. mens circa dispensationes.

Pontificis sanctio jam edita.

audacter fidenterque usurpandam, nec superbe & arroganter ab Ecclesia, sicut alibi in more positum esse accipimus, esse postulandam.

Ratio servata in concedendis Disp. general.

§. 14. Porro Nos hanc normam secuti sumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadragesimali abstinentia immunem declaravimus. In primis loci Episcopus id postulare a Nobis debuit, ac de gravissimâ, urgentique necessitate suum testimonium interponere. Deinde carnes minimè permixtae fuerunt, si lactis, & ovorum usus satis esse videretur. Tum verò facultas edendi carnes tribui solum concessit, cum interposito Episcopi testimonio id omninò necessarium judicaretur; nec sufficiens necessitati remedium afferri constaret, si ova solum, & lactinia concederentur. Quoties autem abstinentia Quadragesimæ nostra auctoritate soluta fuit, certos tamen dies præscripsimus, quibus integra abstinentia servaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigiliis præcepto obsecundas, dies Majoris Hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recensuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abstinentiam Feriis sextis, ac Sabbatis, etiam si facultas a Nobis tradita, lactis & ovorum usum solum complecteretur. Postremò eam conditionem semper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comestitionis ullo modo violaretur, ac ne simul in mensa carnes & pisces apponerentur.

Verificatio causæ ab Episcoporum judicio pendet.

§. 15. Dum rationem hujus consilii nostri seriò perpendimus, haud plene acquiescimus, ob eam sollicitudinem ac dubitationem, nè causa ab Episcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad solvendam Quadragesimæ abstinentiam, ejus naturæ fortasse non sit, quæ veram & urgentem necessitatem contineat. Quippe illud Nobis semper ante oculos propositum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconsultò ac temerè faciamus. Hærent pariter animo defixa Sancti Bernardi verba ad Pontificem Eugenium lib. 3. de Consideratione cap. 4. : *Facitis hoc, quia potestis: Sed, utrum debeatis, questio est, & quomodo: Attamen fidem præstitimus iis, quibus præstanda fuerat, Episcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri potest sollicitudo peculiarium Ecclesiarum, ac Diocesium, nisi fides habeatur Episcopis, a quibus illa administrantur. Sed in posterum, ut gravissimum hoc negotium tutius, quam fieri possit, geratur, molestum vobis non sit, animum iis advertere, quæ subijcimus.*

Causæ pro concedendis dispensationibus personalibus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Prædecessore Nostro Cap. Consilium, de observatione jejuniorum, inter causas legitimas solvendi abstinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenseri veram, & existentem re ipsa agritudinem: Præterea de illis, qui in Quadragesimâ, vel in aliis jejniis solemnibus infirmantur, & petunt sibi esum Carnium indulgeri, respondemus: quod, cum non subjaceat legi necessitas, desiderium infirmorum, eam urgens necessitas exigit, supportare potes & debes, ut majus periculum in eis evitetur. Item statuerant multò ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Tolertani Can. 9., quod anno 653. celebratum fuit: *Quisquis absque inevitabili necessitate, atque fragilitatis evidentis languore, seu etiam ætatis impossibilitate, diebus Quadragesimæ esum Carnium præsumpserit attentare, non solum erit reus Resurrectionis Dominicæ, verum etiam alienus ab ejusdem diei Sancta Communione... Illi verò, quos aut ætas incurvat, aut languor extenuat, aut necessitas arbat, non ante prohibita violare presument, quam a Sacerdote permissum accipiant.*

Aliæ omnino requiruntur pro generalibus.

§. 17. Nemo est, qui non intelligat hujusmodi causas satis esse, ut aliqui a Jejunii legis & abstinentia immunes existantur; non au-

tem, ut Populus, vel integra Civitas idem privilegium obtineat. Quis enim sibi persuadere possit, Cives universos alicujus Urbis, vel Diocesis, eodem tempore gravissimo morbo teneri, vel in eodem discrimine versari omnes, ut periculosam ægritudinem contrahant? Nisi forte eos morbos intelligamus, qui ab aris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulò post verba faciemus. Quis credat unquam, Populum universum alicujus Diocesis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema senectute confectum?

§. 18. Neque verò causa sufficiens habenda est, ut aliqua Civitas, vel Populus abstinentia Quadragesimali liberetur, ipsique Carnes permittantur, si forte pisces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitæ sustentationem labore ac sudore sibi comparant, alii verò patrimonio ac divitiis satis superque abundant. Itaque si pro emendis piscibus grave pretium solvendum sit, id quidem egenis Civibus, non verò divitibus suffragatur. Id asserunt etiam nonnulli Theologi haud severioris disciplinæ, quorum sententiam recensuimus Capite nono Libri tertii nostrarum Institutionum, quas Bononiæ Typis impressimus.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorsus existimari debet, solvendas esse abstinentia Quadragesimæ Civitates, vel Dioceses, ubi exercitus versantur, eoque Militēs in iis locis permanentes abstinentia leges minimè observant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejunium ritè religiosèque suscipiendum, ut nempe Militēs tanta virtute temperantiæ permoti, ipsorum exemplum sequantur. Illud solum pro legitima causa in medium proferri potest, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, sicut Quadragesimæ Jejunio non obtemperant, ut harum rerum pretia summopere angeantur. Tunc autem eadem statuenda sunt, quæ paulò ante diximus, cum pisces, & ova cariori pretio comparantur.

§. 20. Igitur peculiare morbi, quamvis frequentes, in posterum pro causa solvendæ abstinentiæ non adducantur; nisi forte Civibus universis idem morbi communes habeantur ob aliquam aëris corruptionem: neque in posterum herbarum, olei, piscium, & ovorum pretia tanti ponderis esse censeantur, ut omnis Civitas, vel Diocesis, ab instituto Quadragesimæ Jejunio ac temperantia liberari contendat. Quod si veras, ac legitimas a Nobis causas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potissimum percensebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera verò ab ipsa rerum magistra experientia de prompta est.

§. 21. Innocentius III., quem superius nominavimus, eodem Cap. Consilium, de observatione jejuniorum, Archiepiscopo Bracarensi postulanti, quæ penâ plecendos judicaret illos, qui tempore Quadragesimæ a Carnibus non abstinuerant ob summam rerum caritatem, & angustiam, itaut plures fame enecarentur, respondit his verbis: *Cum autem quaesieris, quæ sit illis penitentia injungenda, qui diebus Quadragesimalibus, tempore quo tanta famis inedia ingrebat, quod magna pars populi propter inopiam annonæ periret, carnes comedere sunt coacti; respondemus: quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Preces tamen Domino pro illis & cum illis effundas, ne ipsis aliquatenus impuretur; quia bonarum mentium est, ibi timere culpam, ubi culpa minimè reperitur. Si quis hoc tempore Episcopus, adductus exemplo Bracarenfis Antistitis, idem consilium pereret a Sede Apostolica, tanquam ineptus, ac sim-*

Quadragesimalium ciborum caritas non est causa sufficiens pro disp. gen.

Nec Militum stationes.

Nec alia ex peculiaribus causis supra recensitis.

Causæ legitimæ. I. Deficientia piscium, olei &c.

Discipline veteris rigor.

plex haberetur: Sed illo Ecclesie felicissimo seculo maximi pendebar, uti æquum est, Quadragesimæ præceptum. Hinc magna severitate inquirebantur illi, qui minimè parvisent, licet talis causa intercederet, ut liberi ab eodem præcepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipsorum incolumitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fusè ostendimus in decima quinta nostrarum Institutionum Libri primi. Sed iis omiſſis, & aliis bene multis, quæ in hanc rem congeri a Nobis possent, illud primum delibabimus ex responſo Innocentii III., tunc Quadragesimæ abſtinentia solvi posse integram Civitatem, vel Diocæſim, cum re ipsa non suppetunt ea, sine quibus præceptum Quadragesimæ observari nequit. Itaque si revera in aliquo loco neque oleum, neque pisces comparari possint, tunc Incolis ejusdem loci permitti fas est, ut lacte, & ovis utantur: Si hæc autem revera deficiant, tunc Carnis, salubris tamen, edendæ facultas concedatur, interposita semper jejunii servandi conditione.

§. 22. Insula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Charissimo in Christo Filio nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo, nec ei ullus præest Episcopus. Præfectus Patrum Societatis Jesu anno 1742. a Nobis quaesivit, an ex concessione sibi facta a Sede Apostolica dispensandi super esu carnis, ovorum, & lactiniorum tempore jejuniorum, & Quadragesimæ, dici posset, sibi etiam datam fuisse facultatem dispensandi nedum particulares personas, sed etiam multitudinem hominum, & omnes sui districtus Incolas, quando coram Deo id expedire judicasset: habitoque responſo, facultatem ei fuisse concessam dispensationem indulgenti particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis sui districtus, pro concessione exoravit. Pro causa exposuit veneficam piscium qualitatem; exiguum piscatorum numerum, qui longè ab Insula piscantes, pisces deferebant aut foetentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quæ oleum emere non poterant pro cibis Quadragesimalibus necessarium; deficientiam denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facillè corrumpuntur, aut a vermicibus consumuntur. Re subinde mature discussa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis die 12. Aprilis anno 1742., habitâ ratione regionis nimis remotæ, a qua quolibet anno impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recursus; indulgentes necessitati Fidelium degentium in Insulis Ditionis Gallicæ in America, facultatem concessimus Præfectis Missionum illarum partium, ut in casu veræ, & ineluctabilis necessitatis, & tantùm de anno in annum, præfataque vera necessitate durante, & non aliter, nec alio modo, uti possent & valerent cum fidelibus Populis ipsorum regimini commissis dispensare super esu ovorum, & lactiniorum, & etiam carnis tempore Quadragesimali, indictâ simul cum hujusmodi dispensatione observantia jejunii per unicam comestionem, oneratâque prædictorum Præfectorum conscientia, si adamusim juxta præscriptum concessâ facultate usi non fuissent.

II. Causa,
Morbus epidemicus.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funesta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbus ejusmodi, qui universos hominum ordines, atque

ætates corripiebat, lentam solum in pectore inflammationem excitaret, tamen senibus maturatione jam ætate debilitatis extremam affererat perniciem: nam ex ipso febres acutissimæ, ac mortales sequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Postremò multorum pectora adeò labefactavit, ut gravissima deinde mala provenerint. Aliàs quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in discrimen vitæ adduxisse, Medici Scriptores luculenter testantur.

§. 24. Itaque, si Medicinæ Professores acciti, monitque graviter, ut nihil a veritate alienum respondeant, unanimi consensu fateantur (uti nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononia versaremur) morbum esse talis naturæ, qualem superius commemoravimus, itaut nulla ætas libera, & incolumis esse queat; & affirmant, illis ipsis, qui inter Cives salvi & integri numerantur, eandem perniciem imminere; id præterea conferre plurimum ad ejusmodi litem depellendam, aut evitandam, si tum ægrotautes, tum sani a piscibus, & oleo, & quandoque pariter a lacte, & ovis abſtineant, si, inquam, res ita se habeat, tum procul dubio causa sufficiens judicanda est, quæ experientie innititur, & quæ semper probata, & in posterum probanda videtur, ut nempe Populus, seu Civitas integra a carnibus abſtineandi præcepto non teneatur.

§. 25. Neque ulla difficultas removere vos debet a consulendis Medicis, qui præstantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera senserint, scripto testari non præmittant; quæ conditio si desit in posterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diocæſi, carnibus aut lactiniis vescendi tempore Quadragesimæ tribuetur: quippe id necessarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiare quidem Cives a Quadragesimæ præcepto liberos, & immunes decernere soleant; (de quâ re gravissimè monendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo nimis aggravent): Cum verò pro universis Civibus idem statuendum proponitur, tum se difficiles, anxios, & sollicitos præſtare, Nos ipsi experti sumus. Postremò si velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipsam præclarissimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facillè deprehendent, abſtinentiam, ciborumque parsimoniam ab illis magnopere commendari; discrimen inter morbos constitui; & certis rationibus ostendi, in curandis quibusdam morbis nequaquam requiri, ut jusculum, & carnes, loco piscium olei, & herbarum substituantur; in aliis verò juvare plurimum, si sublatis carnibus, cum indicitur jejunium, oleo, vel lacte ægrotautes utuntur: Demum advertent, quàm diligenter, accuratèque scribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue supersunt.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum est, ut Vos hortemur, nè tam facile suscipiatis negotium petendæ facultatis utendi carnibus, & lactiniis tempore Quadragesimæ pro universa Civitate, vel Diocæſi. Quippe abruptenda tandem est consuetudo, ob quam jam per tot annis in quibusdam locis hæc facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abſtinentiam Quadragesimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter ægros, vel mortuos recenseri.

Medici audiendi super quaestione morbi.

Forum atreſtationes exhibendæ.

Quid observandum pro indulgendo esu carnis, & ovorum.

Episcopi ne facile petant Dispensationes generales.

Premiſſis non ſervatis, Diſpenſatio denegabitur.

§. 27. Hanc rationem, & inſtitutum Nos ipſi ſecuti ſumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadra-geſima tempus ageretur. Si vos id quoque præſtabitis, neque facile a Nobis pro univerſa Civitate, vel Dioceſi, facultatem ſolvendi Qua-dra-geſimæ abſtinentiam poſtulatibis, vel (ſi ne-ceſſarium id arbitremini) non aliter, quàm ſer-vatis præmiſſis conditionibus Diſpenſationis in-ſtantia ad Nos deferretur, non ſolum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; ſed etiam repulſæ pudorem evitabit, Noſque pariter eâ moleſtiâ vindicabit, quam ferimus, dum votis veſtris minimè obſecundamus. Poſtremò vos omnes peramanter amplectimur, & Apoſtoli-cam Benedictionem Vobis, Populiſque veſtris impertimur. Datum ex Arce Caſtri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 10. Jun. 1745.

CXXXI.

Electio Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemlensem nulla & illicita declaratur; cum cenſuris, & inhibitione, ne Conſecrationem ſuſcipere præſumat.

Dilectis Filiis Univerſis Catholicis in Federato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Schismaticorum perverſa.

HIERONYMO de Boch e vivis ad diſtrictam rationem de illegitima probroſaque ſua in Pſeudo-Epiſcopum Harlemlensem cooptatione a Pſeudo-Archiepſcopo Ultrajeſtenti Petro Joanne Meyndarts ſineſtissimi Schiſmatis iſtic Patrono dudum facta, deque ſua illicita, nefaria, ſacrilega, & contra ſuprema Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum ſanctiones, ſuſcipere accepta conſecratione, reddendam, die xi. Menſis Decembris anni proxime elapſi evocato a Paſtorum Principe æternoque Judice Jeſu Chriſto, cujus ſperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipſe Petrus Joannes ſceleſtiſſimus execrandæ per-duellionis anteſignanus, quem neque paterna Prædeceſſoris noſtri ſel. rec. Clementis PP. XII. ac Noſtra monita, neque vibrata toties in ipſum omnium Eccleſiaſticarum cenſurarum fulmina ad ſaniorum mentem redegerant, tam in-felici ejuſdem Hieronymi exitu perculſus, e ſce-leribus ſuis emergens, ad meliorem frugem re-diret, & fructus poenitentia dignos faceret. Ve-rum iniquitatis filius nec conſcientia angoribus tactus, nec tot cenſurarum Eccleſiaſticarum for-midine deterritus, nec ad tantum ſymmyſte ſui exitum perterrefactus, ſed veluti is, qui lara-tur, cum male fecerit, & exultat in rebus peſ-ſimis, temerario auſu ac præſacta fronte non ſolum eidem Eccleſiæ Harlemlenſi primum Gene-raleſ Vicarium, deinde Epſcopum conſtituit & designavit die xv. Menſis Maji currentis anni quemdam Schiſmaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amſtelodami Pſeudo-Paſtorem; verum ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de te-meritate ſua, deteſtabiliſque Pſeudo-Epiſcopi designatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac ſceleris confirmationem a Nobis expoſtulat.

Pſeudo-Epiſcopi electio.

Ultrajeſtenſis Pſeudo-Archiepſcopi auctoritas nulla, Epſcopatus

§. 1. Ad tantam audaciâ pene concidimus, nec poſſumus fatiſ aptis verbis explicare & debitis lacrymis deſlere tam pervicacem perdiri hominis in malitia ſua gloriantis, & ſceleribus ſcelera adjucentis infaniam furoremque. Eſt

autem per alias in ſimili forma Brevis literas tum laudati Clementis Prædeceſſoris, tum Noſtras, quarum tenores hiſce præſentibus literis pro in-ferriſ haberi volumus, tam ipſius Petri Joannis electionem & conſecrationem in Pſeudo-Archiepſcopum Ultrajeſtensem, quam deſuncti Hiero-nymi de Boch electionem, conſecrationem, & jamdudum obſoleti Epſcopatus Harlemlenſis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac ſacrilegam, & utrumque excommu-nicatum, anathematizatum, atque a Catholica Eccleſiæ communione ſegregatum, ac proſus Schiſmaticum vitandum, eſſe ac fore, & utrum-que nullam vel minimam Jurisdictionem Epſcopalem, aut pro Animarum regimine auctori-tatem unquam habuiſſe & habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, & inanis ſicta Harlemlenſis Epſcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout aſſerta in Pſeudo-Epiſcopum Harlemlensem designatio; tamen Præ-deceſſorum noſtrorum, ac potiſſimum ejuſdem Clementis Prædeceſſoris, ſacrarum legum mo-rem & exempla ſecuti, quemadmodum alias fe-cimus, tradita Nobis e Cælo poteſtate, electio-nem Joannis Van-Stiphout in Pſeudo-Epiſcopum Harlemlensem a Pſeudo-Archiepſcopo Petro Joanne, & ab ejus ſictis Canoniciſ factam, aſ-ſertique Epſcopatus hujusmodi erectionem, nul-lam, inanem, nefariam, illegitimam ac ſacri-legam declaramus, eamque reſcindimus, de-lemus, abrogamus.

§. 2. Deinde ſub pœna Excommunicationis ipſo facto & ſine alia declaratione incurrendæ mandamus diſtrictèque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Epſcopalem Jurisdictionem exerceat, ne pro ſuſcipiendis Ordini-bus Dimiſſorias literas dare, ne Paſtores, Miſſionarios, Miſtros, Deſervitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad Animarum cura & ſacramentorum adminiſtrationem, quo-vis etiam neceſſitatis prætextu, conſtituere ac deputare audeat: ac proinde, ſi quis per ipſius Literas Dimiſſorias Eccleſiaſticos Ordines ſuſceperit, ſe ſuſpenſum, ac propterea irregulari-tati obnoxium eſſe ſciat, ſi ſuſceptos Ordines exercuerit. Quacuſque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine ſive jam factas, ſive faciendas, cum omnibus inde ſequutis proſus irritas, nulliſque momenti de-claramus.

§. 3. Præterea ſub eadem pœna Excommuni-cationis ipſo facto & ſine alia declaratione incur-rendæ mandamus tam eidem Joanni Van-Sti-phout, ne ſe cuiquam Archiepſcopo, aut Epſi-copo conſecrandum præbeat, quàm ipſi Pſeudo-Archiepſcopo Petro Joanni, aliſque Archie-piſcopis & Epſcopis, ne eumdem inaniter ele-ctum Epſcopum Harlemlensem conſecrare au-deant. Has autem pœnas decernimus ſine præ-judicio illarum, quas tam Electus Pſeudo-Epi-copus, quàm Elector Pſeudo-Archiepſcopus nôverint ſe incurriſſe.

§. 4. Caterum, Dilecti Filii, gaudium, & corona noſtra, quemadmodum præclara veſtra in Catholica Fidei & Religionis Orthodoxæ con-feſſione virtus & conſtantia, rebus ipſis ſemper probata, & Apoſtolicis laudibus commendata, Nos dubitare non ſinit, quin non ſolum ad præcavendam, ſed ad procul amandandam propuſandamque etiam omnem execrandi Schiſma-tis luen maximopere enitamini; ita paterna noſtra erga Vos caritas haud paritur, quin pa-terni cordis noſtri curas cogitationeſque ad Vos convertamus, ſollicitè monentes atque adhor-tantes, ut in ea vocatione maneat, in qua vo-cati eſtis, repudiata illorum vaſtritie, qui incautos pellicere ad ſe conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Chriſti Domini Ovile, & ad ejus in

Nova electio damnatur, & annullatur.

Inhibetur electio quilibet jurisdictionis actus.

Necon Epſcopalis Conſecrationis ſuſceptio.

Admonitio & cohortatio ad Catho-licos.

terris

1745.

terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti
estis Mundo, Angelis, & hominibus, qui Vos
indutos Catholica lorica veritatis, & galea sa-
lutis, adversus hostes, non minus occulta ra-
bie, quam aperta blandiloquentia infidiosos,
strenue pugnare undique circumspiciunt, ac ve-
stram animi fortitudinem invictamque constan-
tiam eximiiis laudibus extollunt; non sine incre-
dibili nostra læticia ac solatio, qui tantam virtutem
plurimi facimus, servatamque a Vobis Catho-
lica Ecclesia, Nobis Romanæque Sedi fidem
singulari amore prosequimur; cuius pignus esse
volumus Apostolicam Benedictionem, quam cum
uberrima cœlestium charissimum copia conjunc-
tam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter imper-
timur.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem, sub
Annulo Piscatoris die xxvi. Junii mdcclv. Pon-
tificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatius.

Public. eodem die, mense & Anno.

Dat. die 26.
Junii 1745.

CXXXII.

Damnatio, & Prohibitio Libri, cujus titulus est;
*Illustrissimorum, ac Reverendissimorum Archie-
piscopi Utrajectensis, & Episcopi Harlemensis
Instrumentum Appellationis ad Concilium Gene-
rale futurum, a duobus Brevibus a Sanctissimo
alias expeditis ad Catholicos in Fœderato Bel-
gio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a
præcavendis
animarum
periculis.

ALTISSIMO Divina providentiæ consilio
imposita imbecillitati Nostræ suprema Catho-
lica Ecclesiæ procuratio, atque adeo comen-
danda Nobis a Pastorem Principe Jesu Chri-
sto, cujus vices plane inmerentes gerimus, as-
suetudine pascendi universi Domini Gregis cura, jure
ac merito exigit ac requirit, ut ad eundem
Gregem in unitate & integritate servandum cu-
stodiendumque semper advigilantes, inter gra-
villimas Apostolici ministerii Nostri partes eam
præcipue reputemus, qua proci ejiciamus aman-
demque perditos homines, ne sub inducâ Pa-
storis larva Oves Christi venenatis fraudulentium
fallaciarum doctrinarum suarum pascuis pelliciant
ac decipiant, & ne eas a Christi Ovili sepa-
rant, ad perditionis viam agant atque per-
ducant.

Schismatico-
rum seditio-
sus Libellus.

§. 1. Cum itaque nomine duorum aserto-
rum Antistitum, quos re ipsa haud legitimè, sed
nulliter electos, ac sacrilege consecratos, &
supremis Apostolica hujus Sanctæ Sedis præcep-
tis inobedientes & contumaces, alias Nos a
Catholica Ecclesiæ communione separavimus &
sejunctimus, ac separatos & sejunctos esse de-
claravimus, & publicè denuntiavimus, in lu-
cem prodierit quidam libellus anno mdccliv.
editus sine Typographi nomine, & sine loci in-
dicatione, sed hoc dumtaxat titulo: *Illustrissi-
morum, ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultra-
jectensis, & Episcopi Harlemensis Instrumentum
appellationis ad Concilium Generale futurum, a
duobus Brevibus, que præferunt nomen SS. D. N.
Benedicti XIV. scriptis ad universos Catholicos in
Fœderato Belgio &c.* Nos, licet titulus ipse præ-
factum libellum proserptione dignum esse & fore,
aliquæ censurarum Ecclesiasticarum, quibus Ro-
mani Pontifices Prædecessores Nostri hujusmodi
appellationes damnarunt proseripsissentque, no-
tis, re ipsa obnoxium esse demonstrat, atque
adeo haud necesse sit, ad illum damnandum ac
reprobandum, animadvertere rationes atque

momenta in eodem libello ad comprobandum
dictum titulum adducta, utpote fallacia, schif-
matica, & seditiosa; nihilominus postquam ac-
curatissimo tam Nostro, quam aliorum examini
subjecimus, Apostolica demum censura perstrin-
gendum ac proseribendum duximus.

§. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theo-
logia insignium Magistrorum suffragiis, de plu-
rimorum quoque Venerabilium Fratrum Nostro-
rum S. R. E. Cardinalium ad hoc specialiter
deputatorum sententia atque consilio, libellum
præfactum uti continentem propositiones falsas,
seditiosas, scandalosas, captiosas, ad schisma
ac everisionem Hierarchiæ Ecclesiasticæ pellicien-
tes, & Apostolica Sedis prædictæ auctoritati
injurias, & Ecclesiasticæ jurisdictionis ever-
sivas, auctoritate Apostolica, tenore præsentium,
damnamus & reprobamus; Ipsiusque libelli im-
pressionem, descriptionem, lectionem, & usum
omnibus & singulis Christianis, etiam specifi-
ca, & individua mentione & expressione dignis,
sub pœna excommunicationis lata sententiæ per
contrafacientes ipso facto absque alia declara-
tione incurrenda, a qua nemo a quoquam (præ-
terquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro
tempore existente) nisi in mortis articulo con-
stitutus, absolutionis beneficium valeat obtine-
re, omnino interdiximus. Volentes, & ead-
em auctoritate mandantes, ut quicumque li-
bellum hujusmodi penes se habuerit, illum,
statim atque præsentibus literæ ei innotuerint,
locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis In-
quisitoribus tradere atque consignare teneantur;
hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis
aboleri curent.

§. 3. Insuper omnia alia scripta, vel manu
exarata, vel typis excusa, in quibus ejusmodi
errores, aut illorum aliqui quomodolibet re-
novantur, vel defenduntur; seu eos in poste-
rum, quod absit, renovari aut defendi contige-
rit, sub eadem pœna, auctoritate, & tenore
præfatis proseribimus itidem, & damnamus, ip-
siusque libelli impressionem, descriptionem, re-
tentionem, & usum, sicut præmittitur, omnino
prohibemus: In contrarium facientibus non ob-
stantibus quibuscumque.

§. 4. Ut autem eadem præsentibus literæ ad
omnium notitiam facilius perducantur, nec quis-
quam illarum ignorantiam allegare possit, vo-
lumus, & auctoritate prædicta decernimus, il-
las ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, &
Cancellariæ Apostolicæ, necnon Curiæ Genera-
lis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Flo-
ræ de Urbe per aliquem ex Cursoribus Nostris,
ut moris est, publicari illarumque exempla ibi-
dem affixa relinqui; Sic verò publicatas, om-
nes & singulos, quos concernunt, perinde as-
ficere, ac si unicuique illorum personaliter no-
tificata, & intimata fuissent; ipsarum autem
literarum transumptis, seu exemplis, etiam
impressis, manu alicujus Notarii publici sub-
scriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dig-
nitate constitutæ munitis, eandem prorsus fidem
tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum
haberi, quæ haberetur eisdem præsentibus, si
exhibita forent, vel ostensa.

Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majo-
rem die xxxvi. Junii mdcclv. Pontificatus Nostri
Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

Public. eodem die, mense & Anno.

Damnatur,
& imprimi
legi, ac re-
tineri prohi-
betur, sub
censuris.

Similia scri-
pta pariter
prohibentur.

Publicatio-
nis effectus,
& exem-
plorum auctori-
tas.

Dat. die 26.
Junii 1745.

CXXXIII.

Privilegium elevandi Crucem more Archiepiscoporum, conceditur Episcopis Eystetenſibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AD Pastoralis dignitatis fastigium, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, per ineffabilem Divinae Sapientiae atque bonitatis abundantiam evecti, ad ea, quae Ecclesiarum quarumlibet gloriam, earumque Praesulum splendorem & honorificentiam respiciunt, libenter intendimus, ut Praesules ipsi potissimum de laudabili bonorum operum exemplo commendatione digni, per Noſtri Ministerii partes, optatis gratulentur eventibus, proptereaque eos pii Pastoris affectu prosequimur, ac plenis favoribus confovemus, prout sublimium personarum, locorum, & temporum qualitatibus debita consideratione pensatis, conspiciamus in Domino salubriter expedire.

Ecclesiae Eystetenſis illustres praerogativa.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, annus millesimus ab Institutione & erectione Ecclesiae Eystetenſis in Morgaviensi Germania, tunc Gentilibus incolis, Idolisque ipsorum cultui dicatis referta, decurrat, seu prope elapsus sit; ipsique Ecclesiae Sanctus Wilibaldus ex Regali Anglorum Sanguine ortus primo loco, postea vero felicitis recordationis Ebejardus, qui postmodum sub nomine Victoris Secundi ad Summi Apostolatus Apicem assumptus est, ex propinquo Henrici Imperatoris sanguine, in Episcopos & Pastores praefecti fuerint, & in Majori Sancti Wilibaldi, & in alia Ecclesiis Civitatis, vel Dioecesis Eysteten., Sanctae Valburgae ipsius Sancti Wilibaldi, dum in humanis ageret, Germanae Sororis Oſſa permultis miraculis clara in summa veneratione asserventur, ac ipsorum Sancti Wilibaldi, & Sanctae Valburgae ope, & praesidio, necnon ejusdem Sancti Wilibaldi Successorum Eystetenſium Episcoporum zelo, & opere, in illis Partibus Fana diruta, & Orthodoxa Fides feliciter fundata & promota, & postmodum contra falsa Lutheri, & Calvini dogmata fortiter defensa respective extiterint; Et Civitas, & Dioecesis Eystetenſis, coadjuvante Venerabili Fratre Joanne Antonio libero Barone de Freyberg moderno illarum Episcopo, pluribus Monasteriis aucta sit, ipseque Joannes Antonius Episcopus, recurrente mox saeculo, seu centesimo anno post nongentesimum ab ipsius Ecclesiae Eysteten. Institutione, & erectione praedictis, hujus Saeculi, seu praefati anni centesimi Festivitatem solemniter celebrare, Reliquiasque praefati Sancti Wilibaldi ad Altare Argenteum propriis sumptibus ad id magnifice extractum, Sacrisque Suppellectilibus opulenter reſectum, transferre, ut etiam accepimus, intendat.

Moderni Episcopi pia memoria.

§. 2. Nos, qui in agro Domini, divina disponente clementia, meritis licet imparibus, praesidentes, nil in Domino ardentius exoptamus, quam ea augeri, & promoveri, qua cultui Omnipotentis Dei, ac Sanctorum suorum Reliquiarum Venerationi & Ecclesiarum Praesulibus decori, & majestati incrementum asserre valeant, eidemque Joanni Antonio Episcopo specialem gratiam facere volentes, ipsumque Joannem Antonium Episcopum a quibusvis suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, si quibus quomodolibet innotatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes; Motu proprio, non

ad praedicti Joannis Antonii Episcopi, vel alterius pro se super hoc oblata petitionis instantiam, sed ex matura deliberatione Noſtris, deque Apostolica potestatis plenitudine, eidem Joanni Antonio Episcopo, ut ipse, & ejus Successores, Ecclesiae Eysteten. Praesules pro tempore existentes, insignio Rationalis ab ipsius Ecclesiae Eysteten. institutione & erectione hujusmodi, ad instar Archiepiscoporum, jam gaudentes, de caetero perpetuis futuris temporibus Crucem in Civitate & Dioecesi praefatis, ac in quibusvis functionibus publicis, & privatis, non tamen in praesentia Archiepiscopi, nisi de ipsius consensu, & salvo in omnibus Jure Metropolitico, ante se elevari, & gestari facere, illaque uti libere & licite possint & valeant, Apostolica Auctoritate, tenore praesentium, concedimus & indulgemus, ipsumque Joannem Antonium Episcopum, ejusque Successores Ecclesiae Eysteten. Praesules pro tempore existentes, super eisdem praemissis a quoquam quavis auctoritate, & quovis praetextu, colore, vel ingenio molestari, inquietari, perturbari, vel impediri nullatenus unquam posse, neque debere.

§. 3. Praesentes quoque ex quocumque capite, quantumvis juridico, & legitimo, de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, vel intentionis Noſtrae, vel quopiam alio defectu notari, vel impugnari nunquam posse, sed eas semper & perpetuo validas, firmas, & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere, nec eas sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus comprehensas, sed semper ab illis exceptas esse & fore, ac Joanni Antonio Episcopo, ejusque Successoribus dictae Ecclesiae Eysteten. Praesulibus pro tempore existentibus perpetuo suffragari; Sicque, & non alias, per quoscumque Judices, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, judicari, & definiri debere, & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus; non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, dictaeque Ecclesiae Eysteten., etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus contrariis quibuscumque.

§. 4. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Noſtrae absolutionis, Concessionis, Indulti, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo quinto, quinto nonas Julii Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Ne Confessarii a Poenitentibus exquirant Sociorum in crimine, seu complicum nomina &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regnorum Portugalliae, & Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

SUPREMA omnium Ecclesiarum sollicitudo, & Divina JESU CHRISTI omnium Pastorum

Ipsi & Successoribus conceditur Indultum gestandi Crucem ante se elevatam &c.

Clausula ad Perpetuum.

Decretum irritans, cum derogationibus.

Sanctio.

Dat. die 3° Julii 1745.

CXXXIV.

Pontificis studium in avertendis animarum periculis.

Prin-

Principis, cujus vices planè immerentes gerimus, Caritas allidè urget Nos, ut pro commissa divinitus imbecillitati nostræ univerſi Domini curâ semper advigilantes, periculis animarum, sicubi fortè superimpenderint, per omnes Christiani Orbis Populos ac Nationes, opportunè, quantum cum Domino possumus, occurramus; atque iis præcipuè Regnis & Locis peculiari quodam Apostolica nostræ Caritatis studio, auctoritatilque providentiâ consulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quammaximè floreat, callidus humani generis hostis nocere Fidelibus, dum aperto bello desperat, per insidias molitur; in Angelum scilicet sese lucis transfurgans, & ementitâ boni specie incantis illudens; quâ ex arte non minora sæpe animarum detrimenta, quam ex aggressione manifestâ, esse proventura nequissimus vector confidit.

§. 1. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentissimis Portugallia, & Algarbiorum Regnis, & Ditionibus, quibus Vos Antistites summâ cum Sacerdotalibus virtutis vestræ commendatione præfideatis, & quibus pro singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apostolicam hanc S. Sedem observantiâ, merita debentur laudes, nuper evenisse non sine ingenti animi nostri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures nostras, nonnullos istarum partium Confessarios, falsâ zeli imagine seduci se passos, sed a zelo secundum scientiam longè aberrantes, perverſam quandam, & perniciosam praxim in audiendis Christianidelium confessionibus, & in saluberrimo Pœnitentiæ Sacramento administrando invehere, atque introducere capisse; ut videlicet, si fortè in pœnitentes incidissent socium criminis habentes, ab iisdem pœnitentibus socii hujusmodi, seu complicitis nomen passim exquirerent: atque ad illud sibi revelandum non inducere modò suadendo conarentur; sed, quod detestabilis est, denuntiâ quoque, nisi revelarent, absolutio- nis sacramentalis negatione, prius adigerent atque compellerent; imò etiam complicitis ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper locum sibi exigent designari: Quam illi quidem intolerandam imprudentiam, tum procurandâ complicitis correctionis, aliorumque bonorum colligendorum specioso prætextu colorare, tum emendicatis quibusdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum vera opiniones hujusmodi vel falsas, & erroneas sequendo, vel veras, & sanas malè applicando, perniciem tam suis, quam pœnitentium animabus conficerent; ac sese præterea plurium gravium damnorum, quæ inde facile consecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo aeterno Judice constituerent.

§. 2. Et verò jam secuta fuisse multa ejusmodi damna, infelici experienciâ compertum est: Nec fieri potuit quin eâ de causâ & oblocutiones, & scandala, & non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, & animorum ingens conturbatio in Populo fidei exorta sint. Tristia Nos hæc nuntia cum accepimus, simul audivimus, contra exitialem hujusmodi abusum protinus justâ indignatione pro munere suo commotos fuisse Dilectos Filios nostros S. R. E. Cardinales Nunum a Cunha in iisdem Portugallia & Algarbiorum Regnis Generalem Inquisitorem, & Thomam de Almeyda Patriarcham Lisbonensem; atque utrumque sollicitè gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando adlaborasse.

§. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine ullâ ex parte Apostolico nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem hac super re nostram apud Vos obscuram, aut ambiguum esse sinamus; Notum Vobis esse volumus,

memoratam superiùs praxim penitus reprobendam esse, eandemque a Nobis per presentes nostras in formâ Brevis literas reprobari, atque damnari, tanquam scandalosam, & perniciosam, ac tam famæ proximorum, quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad sacrosancti sigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejusdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere proficuo & necessario usu Fideles abalienantem.

§. 4. Eapropter, Venerabiles Fratres, quamquam de pastoralis vestrâ vigilantia nihil est quod dubitemus; Supremi tamen officii quoque nostri esse censemus, alacritatem ipsam vestram hac mentis nostræ apertâ significatione, & Apostolicis insuper hortationibus nostris intensius acuerre & excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggererit, initis rationibus, & efficacioribus quibusque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam hujusmodi novitatem strenuè insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curâ vestrâ ovibus ibi offendiculum parari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque Divinæ misericordiæ fonte illas averti ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore nostro, ad ablucendas dealbandasque in Sanguine suo animas, amatissimè invitantur. Interea, dum a zelo vestro, ac prudentiâ, luculentiora Nobis certò pollicemur vestræ pietatis & observantiæ argumenta, Apostolicam Benedictionem cum uberrimâ celestium charismatum copiâ conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres; ex animo impertimur.

§. 5. Volumus autem, ut presentium transumptis, five exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigilli Personæ in Dignitate Ecclesiasticâ constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel offensa.

Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majori sub Annulo Piscatoris die vii. Mensis Julii MDCCLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

De Capacitate Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris, ad obtinenda Beneficia Ecclesiastica secularia, cum cura, & sine cura, atque Pensiones Ecclesiasticas.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

QUOD inscrutabili Divinæ Providentiæ consilio Nobis immerentibus demandatum est Apostolicæ servitutis Officium, inter gravissimas curas, quarum penè obruimur multitudine, hanc etiam Nobis imponit, ut eas controversas dirimere, atque aliquando de medio tollere studeamus, quæ jampridem diu agitata, magno Ecclesiasticæ disciplinæ detrimento indecise adhuc adhuc pendere dignoscantur; idque potissimum, ubi & rei controversæ gravitas, doctorum Virorum judicio, visa est Apostolicæ Decisionis oraculum postulare; & ipsi Romani Pontifices Prædecessores Nostri ejusmodi decisionis edendæ consilium aliàs susceperunt; tamen, quominus id perficerent, aliorum fuerint negotiorum occupationibus præpediti.

§. 1. Celebris jamdudum est controversia, an Canonici Regulares capaces sint obrinendi & retinendi Ecclesias Parochiales seculares, absque Indulto Apostolico. Quam quidem controversiam tum veteres tum recentiores Ca-

Episcopis mandat, ut eam inhibeant, & ex-tinguant.

Transumptis fidem haberi jubet.

Dat. die 7. Julii 1745.

CXXXV.

Exordium.

Controversia super capacitate Canonicorum Regularium ad Beneficia secularia sæpe ab Auctoribus tractata.

Refert ab-
sum interro-
gandi Pœni-
tentes de no-
mine comp-
licitis, seu
Socii crimi-
nis &c.

Scandala in-
de exorta.

Item Cardd.
Inquisitoris,
& Patriar-
chæ sollicitu-
dines.

Damnat re-
laxam pra-
xim.

nonistæ tractarunt, in suis Commentariis ad *Cap. Quod Dei timorem, de statu Monachorum*; nec desierunt inter Ecclesiasticarum rerum Scriptores, tum Italos, tum ex Regionibus ultra Montes positos, qui hujusmodi quæstionem accuratè examinaverint. Hac ipsa de re, flagitantibus Canonicis Regularibus Lateranensibus, bonæ memoriæ Franciscus Maria Pitonius magni quondam nominis in Romana Curia Advocatus, ac deinde Episcopus Imeriensis in Partibus Infidelium, & sanctæ memoriæ Benedicti Papæ XIII. Auditor, amplum composuit volumen, quod licet nunquam Typis vulgatum, a Nobis tamen visum, atque perlectum est. Præterea dilectus Filius Cæsar Benvenuti Abbas Generalis Canonicorum Regularium Lateranensium, non multos ante annos, in lucem edidit Opus a se conscriptum, pro asserendo Canonicis sui Ordinis jure obtinendi præfatas Parochiales, absque Indulto Apostolico; in quam etiam sententiam plures clarorum Jurisperitorum Consultationes editæ sunt, ac Typis impressæ in Bullario Canonicorum Regularium Sanctissimi Salvatoris. Denique innumeri propemodum sive Theologi, sive Jurisconsulti, in suis Operibus, quæstionem hanc instituerunt; quorum aliqui eò usque progressi sunt, ut prædictos Canonicos Regulares, nedum ad obtinendas sæculares Ecclesias Parochiales ad præsentationem Patronorum sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum, sed ad alias quascumque Parochiales Ecclesias ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, etiam per concursum, assequendas, & ad se sistendum hujusmodi concursibus, absque Indulto Apostolico, habiles atque capaces asserere non dubitaverint. Tum a Parochialibus Ecclesiis gradum faciendo ad Canonicatus Metropolitanarum, Cathedralium, & Collegiatarum Ecclesiarum, horum quoque absque Apostolica dispensatione adipiscendorum, capaces eos esse sustinuerunt. Et quod magis notatu dignum videtur, idem planè affirmarunt de Beneficiis simplicibus, & Pensionibus Ecclesiasticis; plura congerentes exempla hujusmodi Canonicorum Regularium, qui, absque Romani Pontificis Indulto, tum ad regendas Parochiales Ecclesias sæculares, & ad obtinendos Canonicatus atque Præbendas in Ecclesiis Collegiatis, Cathedralibus, & Metropolitanis; tum etiam ad Beneficia Ecclesiastica simplicia, nimirum absque Animarum Cura, vel residentia onere, administranda, e Claustris exierunt.

Resolutions Congregationum, & Summorum Pontificum Decreta.

§. 2. Sanè quum in Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad diversi generis negotia cognoscenda auctoritate Apostolica deputatorum, examinatum sæpe fuerit hujusmodi asseritum jus Canonicorum Regularium; sæpe responsum est, eos, absque Apostolico Indulto, ad sæculares Parochias promoveri non posse. Ita respondit Congregatio Concilii de anno millesimo quingentesimo octuagesimo primo, ejusque responsum approbatum fuit a sanctæ memoriæ Prædecessore Nostro Gregorio Papa XIII. Ita decrevit Congregatio Episcoporum & Regularium de anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo, expensis prius rationibus fusè deductis a Procuratore Generali Canonicorum Regularium Lateranensium; atque hoc pariter Decretum a pia memoriæ Clemente Papa X. confirmatum, deindeque ad Canonicos quoque Regulares Sanctissimi Salvatoris extensum fuit. Cumque iidem Canonici Regulares Decretis prædictis minime acquiescerent; oblata occasione cujusdam Cause *Placentina* in Congregatione Concilii propositæ Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo tertio, in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi præsentato ad Parochialem Ecclesiam sæcularem;

quamvis Apostolicum Indultum eidem concessum fuisset; additum tamen fuit in Rescripto, ipsis petentibus, ut omnia, quæ præcesserant super hac re Decreta unirentur, utque, auditis Procuratoribus Generalibus, certa & universalis Lex in hac materia constitueretur; idque a sanctæ memoriæ Innocentio Papa XII. Prædecessore Nostro per Apostolicas Literas in forma Brevis fuit confirmatum.

§. 3. Hæc tamen Decretorum unio, & generalis Cause discussio minime peracta fuit. Verum anno Domini millesimo septingentesimo decimo tertio Procurator Generalis Canonicorum Lateranensium postulat a felicis recordationis Prædecessore pariter Nostro Clemente Papa XI., ut totius Cause cognitionem prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis examini & iudicio subiceret; ad hoc ut eadem Congregatio illam discuteret ac definiret, in *mero puncto Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, & Instituti Canonicorum, independentè & præcisivè ab omnibus Resolutionibus & Decretis Sacrarum Congregationum, judicatis quoruncumque Tribunalium, Rescriptis, & Oraculis Summorum Pontificum, tam favorabilibus, quam contrariis Ordini Canonicorum Regularium, a temporibus Gregorii XIII., usque in præsens emanatis*, super quo Pontificium *juxta petita* Rescriptum obtinuit.

§. 4. Juvat credere, tunc existentem, alioquinque deinceps prædictæ Congregationis pro tempore Secretarios, pro debita erga Pontificum mandatum observantia, diligenter curasse, ut Causa isthæc in Congregatione proponeretur. Equidem dum Nos in minoribus constituti, eodem Secretarii munere fungeremur, plurium annorum cursu nihil intentatum reliquimus, ut & prædicta controversia ad examen revocaretur, & congruè tandem decisione tolleretur; sed minime licuit, novis semper impedimentis objectis, negotium hoc ad optatum finem perducere. Verumtamen minime dubitabamus (quod etiam prædictis Secretariis, qui ante Nos fuerunt, persuasum fuisse censemus), quin interim inviolatè servaretur præcitatum Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo a Congregatione Episcoporum & Regularium editum, & a Clemente Papa X. confirmatum; quum potissimum & ipsorum temporibus, & Nobis etiam hujusmodi Secretarii Officium obeuntibus, frequenter evenisset, ut ab Apostolica Dataria, tam ad ipsam Concilii Tridentini, quam ad aliam Episcoporum & Regularium Congregationem, remitterentur petitiones Canonicorum Regularium, qui pro obtinenda aliqua Parochiali Ecclesia sæculari, ad quam a Patronis præsentati fuissent, vel pro assequendo Canonicatu Ecclesiæ Cathedralis aut Collegiæ, ab aliquo Episcopo sibi collato, Apostolicum Indultum postulabant. Unde consequens erat, ut opportunis adhibitis diligentibus pro Cause propositione ad normam Rescripti Clementis Papæ XI., non admodum interessè videretur, si ipsi Canonici Regulares ejusdem Cause decisionem minime urgerent.

§. 5. At verò quum a sanctæ memoriæ Benedicto Papa XIII. Anconitanam Episcopalem Ecclesiam regendam accepissemus, statim ac ad eandem, uti par erat, præsentem accessimus, sero didicimus Nostram hac de re opinionem Nos fecissemus. Siquidem in ea Civitate nonnullos Canonicos Regulares invenimus, qui, post relatum Decretum anni millesimi sexcentissimi septuagesimi primi, nullo suffulti Apostolico Indulto, sed de licentia tantum suorum Prælatorum Regularium, ad Parochias sæculares, vel ad Canonicatus in Cathedrali Ecclesia promoti, e Religiosis Claustris migraverant. Quin etiam unum ex his invenimus, qui quum sæculare Beneficium, quod olim obtinuerat, resignasset;

Clemens XI. Congregationi Concilii committit Cause discussionem.

Quæ hucusque variis ex Causis dilata fuit.

Abusus a Sanctissimo Domino Nostro reperi in Diocesi Anconitana.

tamen extra Claustra similiter, in habitu Presbyteri secularis debebat. Atque hujus quidem conscientia securitati, pro Noltri muneris ratione, consulere non omisimus, implorata eadem dispensatione ab Officio Penitentiarie Apostolicae, cui rem totam referentes, demonstravimus jam moraliter impossibile Oratori fore, claustralis vitae institutum, & Religiosum habitum resumere; quum & octogenario major esset, & mala valetudine laboraret.

Item in Bononiensi.

§. 6. Deinde paucis post annis a felici recordationis Clementis Papa XII. Prædecessore Nostro ad Episcopatu Anconitano ad Metropolitanam Cathedram Bononiae Patriæ Nostræ translati; idem omnino in hac etiam Civitate & Diocesi obtinere comperimus. Contigit autem, quemdam Canonicum Regularem Lateranensem ad Ecclesiam Parochialem secularem de Jurepatronatus Laicorum a Patrono Laico nominari; cumque Nos, ante hujusmodi nominationis admissionem, præter consensum Abbatis Generalis ipsius Ordinis, Apostolicum insuper Indultum Nobis exhiberi postularem, eaque de re apertissimum Clementis Papæ X. Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo editum extare diceremus; mirati profecto sumus, quum Nobis responderi audivimus receptam esse in toto Canonicorum Regularium Ordine sententiam, quod præfatum Clementis X. Decretum omne robur amisisset, & in suspenso remaneret, ex quo Clemens XI. anno millesimo septingentesimo decimo tertio, ut supra dictum est, questionem illam de ratione obtinendarum a Canonicis Regularibus Parochiarum secliarum, an scilicet consensus eorum Abbatis Generalis, nullo interveniente Apostolico Indulto, ad hoc sufficiens esset, Congregationi Concilii examinandam tradiderat. Equidem Nos hujusmodi responsioni, quam agnovimus omni soliditate desitutam, minime acquiescimus; neque porro Canonicus ille Regularis ad regimen Parochialis Ecclesiæ, ad quam præsentatus fuerat, a Nobis admittimus fuisset, nisi prius Apostolicam dispensationem petisset, atque impetrasset. Verum ex hoc plenius cognovimus, quam necessarium esset huic controversiæ aliquando finem imponere, ac certam atque universalem regulam stabilire super Canonicorum Regularium capacitate ad obtinendas Parochiales Ecclesias, Canonicatus, aliaque Beneficia Ecclesiastica seclaria, vel de licentia dumtaxat eorundem Superioris Regularis, vel nonnisi accedente Apostolica dispensationis auctoritate. Pro quo tamen nihil a Nobis tunc temporis factum fuit; quum satis esse duxerimus, aliarum Diocesum curam propriis Pastoribus relinquentes, in commissa Nobis Ecclesiæ procuracione vigilare.

Qui vincunt necessitatem decidendi questionem.

Pontifex decisionem edere intendit.

§. 7. Jam verò, nullis Nostris meritis, in sublimi Apostolatus culmine constituti, Nostras esse partes reputavimus, questionem hanc supremam tandem decisione terminare, & pro concessa Nobis auctoritate, declarare, an prædicti Canonici Regulares, tam Lateranenses, quam Sanctissimi Salvatoris, de licentia tantum suorum Superiorum Generalium valeant Parochiales Ecclesias seculares, & in Ecclesiis Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis, Canonicatus atque Præbendas, ac demum Beneficia Ecclesiastica simplicia obtinere, aut Pensiones Ecclesiasticas percipere; an verò, præter hujusmodi Superiorum Regularium licentiam, Apostolicæ quoque auctoritatis requiratur accessio.

Causam privatis studiis expendit.

§. 8. Porro quam methodum pie memoriæ Clemens XI. pro hujus questionis enodacione præscripserat, eam laudatissimi Pontificis mente dignam semper existimavimus; eidemque propterea inherentes, cupientesque rem ipsam, antequam illius examen alteri committeremus,

privatis Nostris studiis penitiùs introspicere, tempus illud, quod mense Octobri proxime elapso a publicis audientiis vacuum habuimus, in Bibliotheca Nostra domestica insumentes, quamplurimos illic existentes Libros, aliosque etiam rariores è celebri Bibliotheca dilecti Filii Nostris Dominici Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteri Cardinalis Passionei nuncupati Brevium Nostrorum Secretarii, ad Nos allatos, avidè evolvimus; sedulò inquirentes, quid Juri communi, quid Concilii Tridentini sanctionibus, quid Professioni ab ipsis Canonicis Regularibus emissæ, ac demum quid eorundem Instituto magis consentaneum esset; ac super his omnibus prolixam Dissertationem, Canonici Juris principiis, & Historicis notionibus innixam, non quidem Pontificiæ auctoritatis jure, sed privati Doctoris diligentia, elucubravimus.

Et super ea Dissertationem scribit.

Controversiam ad se advocat.

§. 9. Quamvis verò, ex præscripto relati Decreti Clementis Papæ XI. hujusce controversiæ examen in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum haberi debuisset; nihilominus fatius esse duximus totam hujusmodi Causam ad Nos avocare, non quidem, ut ipsi per Nos, absque aliorum consilio, eam definiremus, sed ut solemnior atque commodior ipsius controversiæ discussio accuratissima maturitate perageretur, prout ex inferius dicendis revera præstitum fuisse apparet.

Cardinales, Prælatos, Theologos, & Canonicos in consilium adhibet.

§. 10. Siquidem in consilium hac de re nobiscum assumptum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Prænestinum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Petra, necnon Dilectos Filios Nostris ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteros Cardinales, de Gentilibus, Cavalchinum, Tamburinum, & Besozium respectivè nuncupatos, omnes, penultimo excepto, prædictæ Congregationi Concilii Tridentini adscriptos, tres verò etiam priori loco memoratos, olim, dum in minoribus agerent, ejusdem Congregationis Secretarios, alterum autem a pluribus annis ipsius Præfectum, His adjunximus Dilectum Filium Magistrum Josephum Alexandrum Furietum sæpèdictæ Congregationis Concilii Secretarium, necnon alios Prælatos præcipua Romanæ Curia munera obeuntes, nimirum Dilectos pariter Filios Magistros Joannem Jacobum Millo Datarium, Clementem Argenvillers Auditorem, & Xaverium Justinianum Subdatarium Nostris; ex Regularibus autem Petrum Aloysium de la Torre Abbatem Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Cassinensis in eadem Romana Curia Procuratorem Generalem, & olim in sua Congregatione Sacrorum Canonum Professore, duosque Societatis Jesu Presbyteros, Dominicum Turanum Officii Penitentiarie Apostolicæ Consultorem Theologum, & Aegidium Mariam Giulii Sacrorum Canonum Professore, eorundemque in Collegio Germanico-Hungarico de Urbe Lectorem.

Eorumque libera suffragia exquirat.

§. 11. His omnibus, & singulis præfatum Dissertationem Nostram communicavimus, in qua apertè declaravimus, Nos meram, ut præfertur, Doctoris privati personam in ea gessisse, nec aliis ademptam voluisse libertatem in contrarium opinandi, si ita jus & ratio suaderent; datoque illis trium & amplius mensium spatio, ut totius rei examen ad normam Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, & Instituti Canonicorum Regularium utriusque prædictæ Congregationis exigerent: iussimus, ut singuli suum suffragium aperirent, ac literis consignatum Nobis exhiberi curarent.

Canonicorum Regularium interpellatio superflua.

§. 12. Neque verò opus esse judicavimus, ipsos prædictorum Canonicorum Regularium Ordines ad Causam dicendam excitare, ut sive per se, sive per alios, ea deducerent, quæ facere

posse putarent pro eorum asserto jure obtinendi Beneficia secularia absque Apostolico Indulto; tum quia rationum, qua in utramque partem afferri solent, referta sunt, ut initio dicebamus, Theologorum, Canonistarum, aliorumque Scriptorum Ecclesiasticorum Volumina; tum quia post ipsum Clementis XI. Rescriptum, ut pariter supra adnotavimus, & Franciscus Maria Pitonius, prolixâ Dissertatione, in qua Canoniorum Lateranensium defensionem suscepit, & istorum Abbas Generalis Cosar Benvenuti, in suo Opere in publicam lucem emisso, quacumque ad causam facere poterant, juxta singula Capita in præcitato Clementis XI. Decreto indicata, & a Nobis in prædicta Dissertatione Nostrâ, ut præfertur, ordinatè ac singillatim expensa, lassimè sunt prosequuti; Tum demum quia nolimus novum ipsis Canoniorum Regularium Ordinibus imponere sumptuum onus, postquam toties super eadem re Jurisconsultorum Curie Nostræ operam, & calamum adhibuerunt.

§. 13. Quum itaque prædicti omnes a Nobis requisiti, intra præfixitum tempus suffragium quisque suum Nobis obtulissent; (excepto præfato Vincentio Episcopo Cardinali, quoniam ipse in suis Commentariis ad Constitutiones Apostolicas, suam hac de re sententiam pluribus in locis aperuerat, & jampridem Typis vulgaverat); Nos illorum scripta attentè perlecta diligentissimè expendimus; eademque, una cum prædicta Dissertatione Nostrâ, Dilecto Filio Magistro Nicolao Antonello, Præfate Nostræ Domestico, & Archivii Pontificii in Arce Sancti Angeli existentis Custodi, in eodem Archivo diligenter aservanda tradidimus; ut perpetuis futuris temporibus constare valeat, quàm cautè & consideratè in hac Causâ definienda agere voluerimus.

§. 14. Et quoniam prædictorum omnium concors fuit sententia; (unius enim disensus, in duodenario Consulentiis numero, uniformitatem non tollit); iidemque in eo convenerunt, quod neque Canonici Regulares Lateranenses, neque Canonici Regulares Sanctissimi Salvatoris, Beneficium quodlibet Ecclesiasticum faculare obtinere, aut quamlibet Pensionem Ecclesiasticam percipere valeant, absque auctoritate Apostolicæ Sedis; Nos eorundem consilium & sententiam sequentes, atque etiam motu proprio, & certa scientia, atque Apostolica auctoritate, hac Nostrâ in perpetuum valitura Constitutione statuimus, decernimus, & declaramus, eosdem Canonicos Regulares, absque Indulto Apostolico, ut præfertur, cujuscumque Beneficii Ecclesiastici secularis, sive cum adnexo animarum curæ, aut residentia onere, sive etiam Beneficii simplicis, & sine cura, ac personalem residentiam non requirentis, & cujuscumque Pensionis Ecclesiasticæ, verè incapaces esse, & censeri debere; eisdemque nec Jus commune, nec Tridentinæ Synodi Decreta, neque Professionem ab ipsis emitti solitam, aut eorum peculiare Institutum, neque demum ullam contrariam consuetudinem, usum, possessionem, seu quasi, aliumque omnino titulum, pro hujusmodi præfata capacitate ullatenus suffragari.

§. 15. Proindeque non amplius permittendum, aut ullo modo ferendum esse, ut aliquis ex ipsis, sola interveniente ejusdem Superioris, sive Abbatis Generalis licentia, consensu, aut præfata auctoritate, ad animarum curam in Ecclesiis Sæcularium assumendam, & exercendam, vel ad Canonicatus, sive Præbendas, Dignitates, vel alia quomodocumque nuncupata Officia, aut Beneficia residentialia in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis obrinenda, è Religiosis Claustris exeat, discedat, & extra ea morietur; sed necessarium omnino, semper, & quocumque esse & fore speciale Apostolicæ Sedis

Indultum, tam ut iidem Canonici Regulares hujusmodi Ecclesiasticorum Beneficiorum Sæcularium, sive cum animarum cura, sive cum residentia onere adnexo, capaces fiant, & existant; quam ut ad ea assequenda, regenda, & retinenda, è Claustris discedere, & extra ea degere licitè possint. Similiter omnium & quorumcumque Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium nuncupatorum, aut Ecclesiasticarum Pensionum quarumlibet, eosdem incapaces esse declaramus, & ad ea assequenda ex se inhabiles haberi debere decernimus: At si aliquando aliquem ex ipsis, sive pro Religiosis ipsis indigentis, sive ob meritum personale, sive alio quocumque titulo, aut causa, de uno aut pluribus hujusmodi Beneficiis simplicibus, vel de una, aut pluribus Ecclesiasticis Pensionibus ab Apostolica Sede provideri contingat; decernimus, non ideo hujusmodi Canonicum Regularem è Religionis suæ Claustris exire, aut extra ea vitam degere posse; sed in suis Religiosis Domibus, ut antea, & sub legitima suorum Superiorum Regularium obedientia manere debere statuimus; contravenientes verò omnibus & singulis pœnis, adversus Regulares Apostatas latis atque statutis, subjicimus; & iidem re ipsa & cum effectu affici & coerceri mandamus.

§. 16. Et quidem Canonici Lateranenses, quique a Sanctissimo Salvatore nomen habent, non verbo, aut specie tantum, sed revera & proprie Regulares existunt, ipsique cum aliis omnibus cæterorum Ordinum Regularibus, communia sunt Vota solemnia, Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ; ideoque, quatenus Regulares sunt, æque ac Monachi, cæterique Religiosis quibusque Ordinibus adscripti, incapaces sunt Beneficiorum Ecclesiasticorum Sæcularium, absque Apostolicæ Sedis auctoritate, & dispensatione. Quia tamen, (ut Innocentius III. ait in præcitato Cap. *Quod Dei timorem.*) Regulari inserviant laxiori; æquum est, majorem cum ipsis indulgentiam adhiberi, & ubi eorundem Superiorum Regularium consensus adit, benigniori quadam facilitate, per Apostolicæ auctoritatis Indulta, ad Sæcularia Beneficia eosdem admitti. Verùm ut in hujusmodi casibus omnia ritè rectèque procedant; sequentes Regulari, inviolabiliter, respectivè, sub pœna nullitatis Collationis Beneficiorum, tenendas & observandas, eadem Apostolicæ auctoritate præscribimus atque statuimus.

§. 17. Ubi nempe agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus, pro quorum collatione Concursus indicari non solet, veluti sunt Ecclesiæ Parochiales de Jurepatronatus Laicorum, & in Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesiis, Canonicatus, atque Præbendæ (exceptis tamen Theologali, & Penitentiaria Præbenda, quarum utraque prævio semper Concursu provideri debet); & quidem ubi hujusmodi Beneficia de jurepatronatus sive Ecclesiastico, sive Laicali existant; & cessantibus quoad Beneficia Jurispatronatus Ecclesiastici reservationibus & affectionibus Apostolicis; integrum esse volumus Beneficiorum Patronis, aliquem ex prædictis Canonicis Regularibus, quem idoneum judicaverint, ad ea Beneficia præsentare, seu nominare; dummodò præsentatio, seu nominatio fiat cum expressa præfatione Beneplaciti Apostolici. Postquam verò præsentatus, seu nominatus Canonicus Regularis, præsentationem seu nominationem de se factam acceptaverit, cum clausula de obrinendo Beneplacito tam Superioris Generalis sui Ordinis, quàm Sedis Apostolicæ; ad ipsos præsentantes seu nominantes pertinebit, consensum exquirere Superiorum Regularium; Qui si ex discessu hujusmodi Canonici Regularis, ad animarum curam, seu ad Canonicatum in

Præmissorum
suffragia ex-
penduntur.

Pontifex de
consilio &c.
& motu pro-
prio &c. de-
clarat, Ca-
nonicos Re-
gulares in-
capaces cu-
juslibet Be-
neficii Sæcu-
laris, aut
Pensionis Ec-
clesiasticæ.

Prohibet
eidem egres-
sum è Clau-
stris absque
Indulto Apo-
stolico, ra-
tione Bene-
ficiorum Cu-
ratorum, aut
Residentia-
lium.

Provisos de
Beneficiis
simplicibus,
aut Pen-
sionibus Ec-
clesiasticis in-
tra Claustra
manere ju-
bet, sub pœ-
nis contra
Apostatas.

Ipsis tamen
Indulta Apo-
stolica faci-
lius conce-
denda esse
agnoscit.

Præscribit
Patronis for-
mam præsen-
tandi Cano-
nicos Re-
gulares ad Ec-
clesiæ Pa-
rochiales,
aut Canoni-
catus.

1745.

Item Superioribus Regularibus, qua ratione licentia impertiri debeant.

Ordinariis attestaciones requirenda.

His omnibus justificatis, concessione Indulti iudicio Pontificis refervat.

Eadem respective servanda in provisionibus ad Ordinarios pertinentibus sine Concursu.

Canonici Regulares ad Concursus admitti nequeunt.

Sed licentia impetranda

Ecclesia Sæculari obtinendum evocati, nullum Ordini detrimentum obtenturam esse, in Domino reputaverint; multoque magis, si perfectam habentes vitam ad huiusmodi præsentato seu nominato religiose institutam, & studia ab eodem in Religione laudabiliter peracta, illius operam utilem atque proficuum fore Ecclesie illi, cuius servitio deputatur, in Domino pariter iudicaverint; requisitum assensum in scriptis præbentes, testimonium insuper adjicient de ipsius præsentati seu nominati idoneitate, tam quoad mores, quam quoad doctrinam, sive ad animarum curam, sive ad Præbendam Canonicalem; super quorum veritate ipsorum Superiorum conscientiam districtè oneramus. Sed & ab Ordinario, sive ab Ordinariis Locorum, in quibus ipse Religiosus præsentatus aut nominatus per aliquod tempus commoratus fuerit, requirendum erit, utrum ipsis aliquid adversus illius vitam & mores relatum fuerit, vel aliàs legitime constiterit.

§. 18. Quæ omnia, videlicet præsentatio, seu nominatio, & respectivè acceptatio cum adjunctis clausulis præservativis supra enunciatis; item Superiorum Regularium consensus, eorundem attestatio; Ordinariorum quoque favorabile testimonium; exhibenda erunt nostro, sive Successorum Nostrorum Romanorum Pontificum pro tempore Datariorum, qui, facta Nobis, aut Successoribus Nostris, prædictorum omnium relatione, si ita Pontifici videbitur, Litteras Apostolicas super concessione huiusmodi Beneficii eidem Canonico Regulari præsentato seu nominato ad illius vitam faciendam, statim expediri jubebit; vel aliàs, de ejusdem Pontificis mandato, ante ipsam expeditionem, prædictæ Congregationis Tridentini Concilii Interpretis consilium exquiret.

§. 19. Idipsum, quantum rei natura, & circumstantiarum diversitas patitur, tunc etiam observari volumus & mandamus, quoties Ordinarius ipse Canonicum Regularem Lateranensem, aut Sanctissimi Salvatoris, ad Ecclesiam Parochialem, quam in casu particulari sine concursu conferri posse contigerit, sive ad Canonicatum absque Concursu pariter providendum, & ad ipsius Ordinarii liberam dispositionem & collationem pertinentem, promovendum putaret. Decernentes, in huiusmodi casibus nihil ab Ordinariis propria auctoritate fieri posse; sed Romano pro tempore Pontifici rem totam deferri; item consensum Superiorum Regularium, juxta formam superius a Nobis præscriptam, exquiri, & obtineri; omniaque demum, ut præfertur, ad Datarium pro tempore transmitti, ut is, relatione Pontifici facta, opportunum super expediendis Litteris Apostolicis mandatum accipiat.

§. 20. Ubi verò agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus, ad quæ Concursus de jure indici, & haberi debet; cujusmodi plerumque sunt Ecclesie Parochiales ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, itemque Ecclesie Parochiales de Jurepatronatus Ecclesiastico, & in Ecclesiis Cathedralibus, Metropolitanis, aliisque, Præbendæ Theologalis, & Pœnitentiariæ; statuimus, nullum Canonicum Regularem, sive Lateranensem, sive Sanctissimi Salvatoris, etiam accedente licentia ipsorum Superiorum Generalium, ad huiusmodi Concursus accedere posse: ipsique Episcopis, sive aliis Ordinariis quibuscumque, districtè inhibemus, sub pœna nullitatis Concursus, ne prædictos Canonicos Regulares ad huiusmodi Concursus admittere præsumant, sine prævio Beneplacito Apostolicæ Sedis; pro quo obtinendo sequentem methodum invariabiliter tenendam, atque servandam præscribimus.

§. 21. Quoties videlicet Episcopus, aut alius

Ordinarius, inter eos Sæculares Presbyteros, sive Clericos, qui ad Concursum pro Ecclesie Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ collatione & provisione habendum, sunt accessuri, neminem ad huiusmodi Parochiam aut Præbendam idoneum revera esse, in Domino iudicaverit; & è contrario aliquem ex Canonicis Regularibus ad prædictas Ecclesiam, aut Præbendas respectivè aptum, & idoneum existere noverit; Romani Pontificis pro tempore existentis iudicio rem totam deferret; a quo si illi indultum fuerit, ut huiusmodi Canonicum Regularem ad Concursum admittere valeat, tunc ab eodem Religioso Canonico requirere debet, an forte, accedente consensu ipsius Superiorum Regularium, huiusmodi Concursui se sistere vellet. Quod ubi is facturum se esse affirmaverit; idem Episcopus Superiores Regulares rogabit pro huiusmodi consensu, seu licentia; quam tamen ipsi Superiores nequaquam impertiri debent, nisi simul testati fuerint, & nullum proprio Ordini detrimentum extitutum, si religiosus vacantem Parochiam, aut Præbendam assumatur, & eundem, antea vitæ ac doctrinæ merito, dignum esse, qui ad illam promoveatur.

§. 22. Hisce omnibus in antecessum exactè servatis, licebit Canonicum Regularem ad Concursum admittere; Et nihilominus si eum præceteris probari contigerit, ipsa Parochiæ, seu Præbendæ concessio a Romano Pontifice expetenda erit; transmissis ad Datarium pro tempore omnium præmissorum documentis; ut hic, facta relatione Pontifici, opportuna pro expeditione mandata recipiat.

§. 23. Si autem contigerit, ut habito Concursu pro Ecclesie Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ provisione, nullus ex Concurrentibus de Clero Sæculari idoneus repertus fuerit; aut si, huiusmodi Concursu indicto, intra præfinitum tempus nemo ex Clero Sæculari ad illum accesserit; Episcopus autem vacantem Ecclesiam, aut Præbendam alicui Canonico Regulari Lateranensi, aut Sanctissimi Salvatoris utiliter concedi posse crediderit, pari modo Apostolicum assensum ad hoc exquirere debet; habitoque rescripto juxta petita, quod, annuente Pontifice, in ea verba conceptum esse poterit: *pro gratia, servatis servandis*; tunc Episcopus cum ipso Canonico Regulari, & cum ipsius Superioribus ea servabit, quæ superius a Nobis præscripta sunt; ac de præmissorum omnium implemento opportuna documenta ad Datarium transmittet, Romano pro tempore Pontifici exhibenda, ut, eo jubente, ad concessionem huiusmodi Ecclesie aut Præbendæ per Litteras Apostolicas procedi possit.

§. 24. Denique, quod pertinet ad Ecclesiarum Parochialium, aut Canonicatum renunciations, seu resignationes, vel Coadjutorias, necnon collationes Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium, aut Pensionum Ecclesiasticarum reservationes; quum in his omnibus, non solum ex superius dictis, propter Regularem qualitatem Resignatarii, aut Coadjutoris deputandi, sive de prædictis Beneficiis aut Pensionibus providendi, verum etiam ratione tituli intrinseci huiusmodi collationum, Apostolicæ auctoritatis interventus semper & omnino requiratur; Nos Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum arbitrio & prudentiæ omnia relinquenda esse ducimus. Confidimus autem, neminem fore ex præfatis Successoribus Nostris, qui in huiusmodi casibus, præter alia ad resignationes, aut Coadjutorias admittendas, sive constituendas, & ad Beneficia simplicia conferenda, vel Pensiones Ecclesiasticas reservandas, de jure requisita, rerum insuper ac personarum

1745.

a Summo Pontifice, & a Superioribus Regularibus.

Ipsa Provisio a Summo Pontifice perficienda.

Quid in concessione Parochiæ, aut Præbendæ Theologalis seu Pœnitentiariæ, extra Concursum.

De resignationibus, Coadjutoriis, Collationibus Beneficiorum simplicium, & Pensionum reservationibus, Pontificis iudicium esto.

ratione

Obtinentes Parochias, aut Canonicatus Saculares, intra Claustra degere nequeunt.

Quæstiones super delatione habitus Regularis, & retentione Socii ejusdem Ordinis.

Absolvuntur ab hujusmodi obligatione; additis patris monitionibus &c.

Provisi de Parochia, aut Canonicatu Saculari non possunt a Superioribus Regularibus ad Claustra revocari.

ratione habita, ea quæ superius a Nobis circa præmissas concessiones statuta sunt, præ oculis habere, & maturè pendere omittat.

§. 25. Equidem inspecto Cononicorum Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris Regulari Instituto, non licet eis, quoad vivunt, post solemnem Votorum Professionem, è Religiosis Claustris discedere, & a Superiorum Regularium obedientia se subtrahere. Quamvis autem, ut antea dictum est, hujusmodi Legi subiecti sint & esse debeant etiam post assequutum aliquod Saculare Beneficium simplex, aut Ecclesiasticam Pensionem, cujusmodi certis in casibus ab Apostolica Sede Regularibus concedi & assignari contingit; attamen satis patet, neque permanentiam intra Claustra, neque immediatam Superioribus Regularibus subjectionem consistere ullo modo posse cum animarum cura, aut cum Canonica Residentia, si aliquem ex iisdem Cononicis Regularibus Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum & Præbendam, vel Dignitatem, aut aliud Saculare Beneficium Ecclesiasticum personalem Residentiam requirens contingat quomodolibet obtinere.

§. 26. Illud verò Dubium in Congregationibus hujus Urbis & Curie frequenter discussum ac disputatum fuit; an scilicet hujusmodi Canonici Regulares, post adeptam in Ecclesiis Sacularibus Parochiam, sive Canonicatum, e Claustris egressi, retinere deberent habitum sui Ordinis, an verò Clericorum Sacularium vestibus uti possent; Item de iis, qui ad Parochorum Officium sunt promoti, quæsitum fuit, an alterum Canonicum Regularem, dum possent, in sui consortium assumere, & apud se habere teneantur. Super quibus non una fuit sententia, tam prædicatarum Congregationum, quam eorum, quos nuper a Nobis in consilium adhibitos esse memoravimus. Verum Nos, iustis & rationalibus de causis animam Nostrum moventibus, decernimus atque statuimus, prædictos Canonicos Regulares, sive ad animarum curam gerendam, sive ad Canonicatum obtinendum in Ecclesiis Sacularibus, e Claustris egressos, habitum Clericalem Sacularem assumere posse, & ab obligatione secum retinendi Socium sui Ordinis, liberos & immunes esse, & fore. Eisdem tamen monitos volumus, ne, propterea quod extra Religiosa Claustra vitam degunt, & Clericorum Sacularium habitum deserunt, ideo se absolutos aut dispensatos esse arbitrentur ab observatione Votorum, quibus se in Regulari Professione Deo manciparunt; sed sciant, se teneri eadem Vota servare & implere in iis omnibus, quæ cum animarum Rectoris, aut Canonici Sacularis Officio conjungi possunt. Episcopo autem, sive Ordinario Loci, per omnia subiecti sint; ipsumque etiam Superioris Regularis loco agnoscat & colant. Ac demum suas partes esse intelligant, sanctioris conversationis exemplo, sedulitate in officio obeundo, frugalis vitæ parsimonia, copiosa elemosynarum largitione, veluti quibusdam religiose perfectionis insigniis, etiam in habitu Saculari, pro Cononicis Regularibus in oculis hominum se gerere.

§. 27. Quæsitum præterea fuit, utrum hujusmodi Canonici Regulares, qui Parochialem Ecclesiam, vel Canonicatum Sacularem essent adepti, possent a suis Superioribus Regularibus, legitimis ex causis, ad Religionis Claustra revocari; qua etiam de re non satis conformia proderunt iudicata. Sed convenientibus in unam sententiam his, qui hac occasione a Nobis consulti fuerunt, Nobis visum est statuere ac declarare, prædictos Superiores Regulares hujusmodi facultate destitutos esse, ubi agatur de Sacularibus Parochiis, aut Canonicatibus in Titulum conferri solitis, & alicui ex prædictis

Canonicis Regularibus in perpetuam administrationem ritè concessis; sed ad Episcopum dumtaxat, sive ad Ordinarium loci pertinere, concurrentibus causis canonicis, ad legitimam contra illos privationem per sententiam procedere: vel alias ipsos, iustis pariter de causis, ad animarum curam inhabiles, & ab ea perpetuò suspensos declarare; quo casu hi, qui sic per sententiam privati, aut perpetuò suspensi existant, utique Religiosum habitum resumere, & ad propria Claustra redire teneantur.

§. 28. Denique disputatum fuit, utrum Canonicus Regularis, si resignaverit Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum Sacularem, quem obtinuerat, habitum Regularem resumere, & Religionis Claustra iterum ingredi debeat; iidemque an id locum habeat, ubi de prædictis per sententiam privati, vel a Parochialium munium exercitio perpetuò suspensus, sive ad ea obeunda inahabilis declaratus fuerit; atque etiam, ubi Coadjutorem in Parochia aut in Canonicatu eidem deputari contingat; vel post laudabilem operam in Canonicatu per annos quadraginta assiduè præstitam, privilegium Jubilationis, ut vocant, ipsi fuerit concessum. Et in his quidem cum distinctione procedendum censentes, ut omnem dubitandi occasionem perpetuò removeamus, decernimus atque statuimus, Canonicum Regularem, qui se Parochia, aut Canonicatu abdicaverit, vel iis per sententiam legitime privati, vel ad gerendum Parochiæ regimen inhabilitatus, & ab eodem perpetuò suspensus fuerit, ad habitum Regularem, & Instituti sui Monasteria redeundum esse. Non ita verò si, extra casum perpetuæ inhabilitationis, & suspensionis, Coadjutorem habuerit in Canonicatu, aut in Parochialis curæ regimine, vel per Jubilationem a servitio Chori fuerit exemptus; quum & ii, qui Coadjutorem habent in affecta valetudinis aut ingravescentis ætatis subsidium, teneantur in loco Parochiæ, aut Canonicatus residere; ut præsto sint, quoties legitimum Coadjutori impedimentum obvenerit, ipsius Parochiæ, aut Chori necessitatibus, quoad poterunt, inservire; & qui Jubilationem obtinuerunt, valeant pro libito Chorum frequentare, atque etiam, non obstante hujusmodi Jubilatione, si Divinorum Officiorum ratio id exigat, possint ad servitium Ecclesiæ revocari.

§. 29. His porrò declarationibus atque decretis, quæ prævia matura deliberatione, auditoque, ut præfertur, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum, aliorumque prudentum atque doctorum Virorum consilio, per has Nostras Literas ferimus, atque Apostolica Auctoritate statuimus; pluribus controversiis finem factum iri confidimus; Eademque operâ tam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, quam ipsis, de quibus agitur, Ordinibus Regularibus, utiliter consultum esse existimamus; Episcopis nempe, sive Ordinariis, quorum frequentes audivimus querelas, super nimia facilitate, qua hujusmodi Canonici Regulares ad Ecclesias Parochiales aut Canonicatus Saculares convolebant, solâ muniti licentia ipsorum Superiorum Regularium; quos quidem suspicabantur in ea concedenda haud difficiles se præbere, ubi de turbulentiis hominibus, aut ipsi Religioni inutilibus ageretur: Ipsis verò etiam Cononicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris Ordinibus, quos peculiari semper benevolentia prosecuti sumus; ex quibus non paucos probitate ac doctrina insignes, suorumque respectivè Ordinum amantes, & olim, quum in minoribus ageremus, & postquam etiam Apostolicam hanc Sedem tenemus, aperte conquerentes audivimus, non raro evenire, ut deprecatorum studio & auctoritate, cui Superiores obfistere aut nollent aut non auderent,

In casibus tamen hic enunciatis, ad eadem redire compelluntur.

Non vero in casu Coadjutorie, aut Jubilationis.

Præmissarum declarationum, & decretorum æquitas, & utilitas.

Class. de
perpetua Li-
terarum fir-
mitate.

illos ex Collegis suis cogentur amittere, ex quorum permanentia majorem utilitatem atque splendorem consecutus erat ipsorum Ordo, a quo fides multos annos hanc in spem educati & aliti fuerant, ac religiosis virtutibus, optimisque disciplinis imbuti.

§. 30. Quocirca easdem presentes Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod Canonici Regulares praedicti, aut quilibet alii etiam speciali nota & expressione digni, in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, aut ad ea vocati & auditi non fuerint, aut ex alia quacumque causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas aperiitionis oris, aut quodcumque aliud juris, facti, vel gratiae remedium impetrari posse; sed easdem presentes semper firmas, validas, & efficaces esse & fore, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari; Sicque & non aliter in praemissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac S.R.E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictaque Sedis Nuncios, & alios quoslibet quavis auctoritate & potestate fungentes, & quomodocumque funguros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari, & definiti debere, & si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

§. 31. Non obstantibus, quatenus opus sit, Innocentii III. Praedecessoris praedicti dispositione in praedicto Capitulo, quod Dei timorem, necnon, de jure quae sit non tollendo, aliisque nostris, & Cancellariae Apostolicae Regulis, ac quibusvis Apostolicis, etiam in Universalibus, Provincialibusque Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus, Ordinis quoque Canonico Regularium, & utriusque eorum Congregationis praedictae, etiam Jurejuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Ordinationibus Capitularibus, usibus, sicut etiam quantumvis inveteratis, & quacumque ultimi status existentia, aliisque in contrariam praemissorum quomodolibet facientibus vel extantibus, privilegiis quoque, indultis, & licentis Apostolicis utriusque vel alterutri Congregationum praedictarum, earumque Monasteriis, Superioribus, & personis in genere, vel in specie quomodolibet forsan concessis, confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores, formas, Causas, & occasiones praesentibus pro plene & sufficienter expressis & insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, specialiter, expressae, ac plenissime & amplissime motu pari derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 32. Ceterum quia difficile foret, ipsas praesentes Nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum transumptis, sive exemplis; etiam impressis, manu alicujus Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem

ubique fides habeatur, tam in iudicio, quam extra, quae eisdem praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 33. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrae Constitutionis, definitionis, declarationis, statutorum, decretorum, atque Ordinationum infringere, vel eidem ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLV. septimo Idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
F. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 23. ejusdem Mensis, & Anni.

Confecratio Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur; ac suspensionis & excommunicationis sententia in ipsum edicatur.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Foderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Delecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

TAM praeclearam quidem de egregia virtute & constantia vestra rebus ipsis semper probata & Apostolicis etiam laudibus commendata, gerimus opinionem, ut plane persuasum habeamus, Vos nullis ad procul amandandam omnem execrandi schismatis suam, & ad Catholicam Fidem Orthodoxamque Religionem palam ubique proficendam tuendamque, Apostolicae nostrae caritatis, sollicitudinis, exhortationisque novis stimulis indigere. Verum pro demandata infirmitati nostrae a Supremo Pastorum Principe aeternoque Animarum nostrarum Iudice Jesu Christo universalis Ecclesiae suae procuracione obstricti, facere non possumus, quin Vos saepe de sacrilega perditorum hominum temeritate & audacia edoceamus, atque infimal admoneamus, ut quancumque tenuissimam suspensionem per insidias veteratorum Schismatis patronorum cuipiam vestrum de eorum reconciliata Nobiscum gratia & communione forsitan injiciendam ab animis vestris penitus removeatis.

§. 1. Postquam enim per alias nostras in simili forma Brevis Literas die 26. Mensis Junii proxime elapsi currentis anni MDCCXLV. ad Vos datas, typis etiam impressas, & publici juris factas, Electionem Joannis Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastoris in Harlemensem, Hieronymo de Boch e vivis sublato, Pseudo-Episcopum, a Petro Joanne Meyndarts Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi, & ab ejus fideis Canonicis factam, assertique Episcopatus Harlemensis erectionem nullam, inane, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaravimus, rescidimus, delevimus & abrogavimus; nec ad ipsius Petri Joannis de sua detestabili Pseudo-Episcopi Harlemensis designatione, petitaque a Nobis patrati criminis confirmatione, scriptam Epistolam respondimus; binas nuper Nobis inscriptas & clanculum redditas accepimus Epistolas; alteram quidem ipsius Petri Joannis Meyndarts die 30. Mensis Julii, alteram vero ejusdem Joannis Van-Stiphout die 29. dicti Mensis Julii proxime praeteriti hujus anni datas. Hic autem de sua inani designatione & sacrilega Consecratione praescribit; ille vero de nulla a Nobis data responsione primum conqueritur, deinde de eadem abs se facta Consecratione significat, tum causam obtendit, qua adductus, ad tantum scelus paulo citius, demto ternario Episcoporum numero;

Sanctio poenalis.

Dat. die 9. Julii 1745.

CXXXVI.

Sollicitudo Pontificis ne Catholici contagione Schismatis attingantur.

Electio Pseudo-Episcopi nulla.

Ejusdem Consecratio, & subdola Schismaticorum artes.

perfi-

Derogationes opportuna.

De exemplorum auctoritate.